

李
洪
志

法
輪
大
法

二
零
零
四
年
紐
約
國
際
法
會
講
法

Pháp Luân Đại Pháp

Giảng Pháp tại Pháp hội
quốc tế New York 2004

(Vietnamese version)

Lý Hồng Chí

MỤC LỤC

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế New York 2004	1
Phần Hỏi - Đáp	16

Giảng Pháp tại Pháp hội quốc tế New York 2004

Lý Hồng Chí

Ngày 21 tháng Mười Một, 2004

Mọi người vất vả quá. (vỗ tay)

Làm một người tu luyện, đặc biệt là đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp, mọi người mang trên thân mình trách nhiệm quá lớn, gánh vác sứ mệnh trọng đại mà lịch sử trao cho chư vị. Nhưng mọi người làm được rất là tốt, về điểm này khi đối diện với các chúng sinh vũ trụ Sư phụ đều có thể nói như thế, nghĩa là họ đều rất bội phục. Đừng xem các việc mà mọi người làm ở thế gian đều rất tương tự việc mà người thường vẫn làm lúc bình thường, trên thực tế cơ điểm, mục đích làm việc của đệ tử Đại Pháp là hoàn toàn khác với người thường. Vì thế gian con người chính là ‘mê’, con người mê trong ‘hiện thực’ rất khó phân biệt thật-giả được rõ, dù có hiểu được hay không hiểu được cũng vậy, đệ tử Đại Pháp chẳng qua vì cứu độ chúng sinh nên lợi dụng hình thức của người thường mà thôi. Đối với người tu luyện mà nói, chính bởi vì xã hội nhân loại là mê, nên ở hoàn cảnh ấy mới có thể tu luyện, ai tu luyện xuất lai thì mới là xuất sắc.

Đại đa số học viên trong toàn thể quá trình chứng thực Pháp có biểu hiện về cơ bản đều rất là tốt. Đương nhiên còn một số không tốt, nhưng những người không tốt đó là đến để làm điều bất hảo, cự thế lực nguyên là an bài họ làm những điều ấy, do đó trong các đệ tử Đại

Pháp bắt kể họ vào những lúc bình thường biểu hiện như thế nào, thì đến thời khắc mấu chốt thì đó mới là mặt chân thực của họ. Dầu bình thường nói tốt đến mấy, ở trước mặt đại chúng biểu hiện ra tốt đến mấy, thì vào thời khắc then chốt mới là thể hiện chân thực của họ.

Mọi người đã vượt qua những năm tháng gian khổ mưa to gió lớn. Từ tình huống hiện tại mà xét, đã khác hẳn lúc trước rồi. Khi vừa mới bắt đầu cuộc bức hại vào 20 tháng Bảy, 1999, những tà ác ấy kiêu căng hống hách biết mấy, bày bố ra trận thế tà ác để thực sự đưa các đệ tử Đại Pháp vào chỗ chết. Bây giờ mọi người thấy cả rồi phải không, lịch sử khai sáng không phải cho những tà ác đó đâu, lịch sử là để thành tựu các đệ tử Đại Pháp, là được khai sáng cho các chúng sinh có thể được đắc cứu vào thời khắc cuối cùng. (*vỗ tay*) Trong những năm dài đằng đằng của lịch sử, nhân loại trải qua văn minh của rất nhiều thời kỳ khác nhau, bên trong sinh mệnh của nhân loại đã được rót vào rất nhiều nhân tố của các loại văn hoá lịch sử từ xưa đến nay. Hết thấy những gì mà con người biểu hiện ra trong văn hoá lịch sử cận đại, và hết thấy những gì các sinh mệnh trên trái đất biểu hiện ra từ những niên đại xa xưa, trong cái nhìn của người thường thì là lịch sử của nhân loại, là quá trình sinh sôi của sinh mệnh, trong cặp mắt của các nhà khoa học thì được nhìn nhận là quá trình tiến hoá của sinh mệnh. Thực ra đều không phải. Toàn thể tam giới, kể cả tất cả sinh mệnh ở xã hội nhân loại, đều là vì để chúng sinh được đắc cứu khi vũ trụ ở Chính Pháp vào thời khắc cuối cùng mà được tạo ra, mà thành, mà đến, mà sinh, mà được khai sáng. Nghĩa là, tam giới chính là vì mục

đích này, là vì để cứu vớt chúng sinh vũ trụ nên mới được tạo ra.

Tại thời kỳ xa xưa hơn nữa của lịch sử, ở tầng không gian nhân loại đây, ở hoàn cảnh nhân loại đây, ở tầng bề mặt vật chất do phân tử cấu thành đây, hoàn toàn không tồn tại nhân loại. Con người hiện đại khi dò tìm đã phát hiện ra sinh mệnh ngoài hành tinh, đúng thế, trong quá khứ chính là loại sinh mệnh như thế có ở khắp nơi tầng bề mặt do phân tử cấu thành này, từ xưa vốn dĩ không có con người. Tại sao về sau chư Thần tạo ra con người? Là vì vũ trụ cần trùng tổ lại mới, chúng sinh cần được cứu, tam giới cần thiết có hoàn cảnh này để làm trung tâm điểm trong toàn vũ trụ, truyền Đại Pháp trong hoàn cảnh đặc thù ấy [thì] chúng sinh các giới đều có thể nghe được Pháp. Chính là vì mục đích to lớn là cứu độ chúng sinh vũ trụ, mà tạo ra tam giới, đặc biệt là nhân loại trong tam giới. Như vậy trong các thời kỳ lịch sử, kể cả hết thảy những gì xuất hiện trong lịch sử nhân loại cận đại, đều là để tạo ra văn hoá mà có thể nhận thức Pháp cho con người, cho nhân loại hôm nay, chứ tuyệt đối không phải là vì mục đích để bản thân con người sinh tồn như thế nào, càng không phải vì để con người phát triển ra sao, cũng như sáng tạo ra cuộc sống tốt đẹp như thế nào trong xã hội nhân loại. Con người có thể hướng tới những cái tốt đẹp đó, cũng có thể đi thực hiện như thế, nhưng sự xuất hiện của tam giới và nhân loại tuyệt đối không phải vì mục đích đó đâu.

Nếu đã là tình huống như vậy, mọi người thử nghĩ xem, thế thì những sự việc phát sinh trong quá trình lịch sử, những sự việc trọng đại hơn nữa, có phải đều là có mục đích hay không? Có phải đều để đặt định gì đó

cho nhân loại hôm nay không? Nói ví dụ như, nếu trong lịch sử không có Thích Ca Mâu Ni, không có Jesus, không có thánh Maria, không có Lão Tử, v.v., thì con người biết được hay không về ‘chính tín’ là gì, ‘Thần’ là gì, ‘Phật’ là gì, ‘Đạo’ là gì, tu luyện thế nào, nội hàm của ‘tu luyện’ là gì? Nội hàm của ‘thế giới thiên quốc’ là gì? Nếu những thứ đó trong đầu não con người là khoảng trắng, thì hôm nay tôi truyền Đại Pháp sẽ vô vàn khó khăn. Ngay cả khái niệm ấy mà tôi cũng phải giảng giải từ đầu cho con người thì không gọi là truyền Đại Pháp nữa. Tất cả những trạng thái khác nhau của sinh mệnh biểu hiện ra ở các thời kỳ và các dân tộc trong lịch sử, loại nhận thức phổ quát như phân biệt chính-tà, tốt-xấu, thiện-ác, hết thấy những điều ấy đều là chư Thần qua những tháng năm lâu dài đằng đằng tạo cho con người một cách có mục đích, khiến con người có thể nhận thức một cách cơ bản nhất rằng thế nào là tốt, xấu, thiện, ác. Như vậy khi Đại Pháp hồng truyền, khi bắt đầu cứu độ chúng sinh, con người sẽ nhận thức được hết thấy những điều ấy, thì sẽ minh bạch được Pháp này là tốt hay xấu, chính hay bất chính.

Trong quá trình lịch sử người ta cũng nhận thức về ‘Thần’. ‘Thần’ là gì? Dù rất thô thiển, nhưng người ta đều biết Thần là vĩ đại, là thần thánh. Tuy các sinh mệnh khác nhau có khái niệm nhận thức về Thần là khác nhau, nhưng đều nhận thức rằng họ là Thiện với con người, là cứu vớt con người. Những nhân vật anh hùng xuất hiện ở các triều đại và các thời trong lịch sử Trung Quốc, hết thấy những nhân vật nổi bật xuất hiện trong những sáng tạo văn minh lịch sử, kỳ thực, họ đều là để đặt định các loại phương thức tư tưởng của nhân

loại cho con người, đặt định các loại cấu trúc tư duy và phương thức tư duy của con người hôm nay. Đó là một công trình vĩ đại đào tạo kết cấu tư duy cho chủng loại sinh mệnh con người này. Đó là một công trình mà nhân loại trải qua năm tháng lâu dài mà tự thân mình thể nghiệm rồi mới có thể nhận thức được nội hàm văn hoá và sự vật. Đối với con người mà nói, một sự việc đã phát sinh rồi, người ta biết được rằng sự việc ấy là có ý nghĩa gì, thông qua sự việc ấy còn cần biết được biểu hiện nội tại của sự việc. Nói ví dụ như thế nào là Thiện, Thiện là trạng thái nào, nội hàm mà nó bao gồm là gì, phạm vi của nó có bao nhiêu chủng loại; ác là gì; tốt là như thế nào; xấu là ra làm sao. Người ta trong thực tiễn cuộc sống đều có thể nhận thức một cách thiết thực hết thấy điều ấy, thật sự lĩnh ngộ ra nội hàm, thì mới có được nhận thức sâu sắc đối với hết thấy điều ấy. Điều này không phải đơn giản dễ dàng một chốc lát là có thể khiến người ta minh bạch được đâu.

Thời kỳ đầu khi Thần tạo ra sinh mệnh con người, trong tư tưởng con người chưa có gì cả, toàn là khoảng không, không phân tốt-xấu, thiện-ác đồng tại, tương phản khác biệt rất mạnh, khi vui thì thiện, khi không vui thì ác. Con người hiện đại đã khác rồi. Tại sao con người hiện đại đến thời cận đại đột nhiên trở nên lý trí hơn nhiều? Ấy là lại có những biến đổi mới so với việc tạo ra con người trong quá trình lịch sử mà tôi vừa giảng, ấy là vì có những sinh mệnh cao tầng chuyển sinh vào nhân loại mà thành. Về bản thân nhân loại mà nói, thực ra quá trình lịch sử của nhân loại chính là một quá trình đặt định ra hành vi và tư tưởng của con người, cũng chính là bồi tạo loài người chân chính hôm nay. Mục

đích của hết thấy điều này là gì? Là để trong Đại Pháp hồng truyền khiến con người có thể nhận thức Pháp. Như vậy có nghĩa là, sự kiện này vốn đã được an bài từ thời kỳ vô vàn xa xưa trong lịch sử, đã được đặt định ngay từ đầu rồi.

Tôi còn muốn bảo cho mọi người rằng ai mới là tu luyện, ai mới là chính tín. Trong quá khứ, có rất nhiều người giảng có phương thức tu luyện thế này, có phương thức tu luyện thế kia, tu luyện thế này, tín Thần thế kia. Tôi nói với chư vị rằng, dẫu trong lịch sử đã có bao nhiêu chư Thần đến đây, bao nhiêu Giác Giả đến đây, thì sứ mệnh chân chính của họ đều là đặt định ra văn hoá về tu luyện và chính tín cần thiết cho Đại Pháp; (vỗ tay) không ai độ nhân cả, không người nào đã lên thiên quốc, là vì phương thức tu luyện trong quá khứ là đặt định cơ sở cho hôm nay Đại Pháp có thể thật sự độ con người. Chư Thần từng hạ xuống đây trong quá khứ, trong những sự việc họ làm, xác thực là có những sinh mệnh được độ lên trên kia, nhưng đó không phải thật sự là bản thân người đó đâu, mà là phó nguyên thần của họ; mà ngay cả với Thần hạ xuống độ nhân ấy thì thân thể lúc bấy giờ mang tải họ —người— vẫn đang chuyển sinh luân hồi ở thế gian con người, ngay cả thân thể mang tải chính bản thân họ còn chưa hề được độ. Nghĩa là, trong lịch sử vẫn cứ nói lớn rằng độ nhân, độ nhân, ấy vậy mà không ai từng độ nhân cả. Vào thời Thích Ca Mâu Ni truyền Pháp, các đệ tử của Ông từng hỏi Ông: ‘Bạch Sư tôn, có thể không thoát ly các duyên thế gian mà tu thành Như Lai hay không?’ Cũng là muốn hỏi, liệu có thể ở thế gian không thoát ly hoàn cảnh cuộc sống và hoàn cảnh xã hội người thường mà tu thành Thần,

tu thành Phật hay không? Thích Ca Mâu Ni nghĩ một lát rồi nói: ‘Vậy phải đợi đến lúc Chuyển Luân Thánh Vương hạ thế thì mới được’. (vỗ tay) Hơn hai nghìn năm trôi qua rồi, môn đồ của tất cả các loại chính giáo đều đang chờ đợi. Đợi gì? Đợi Thần đại hiện trên trời ư? Đợi Thần đến, không cần tu, cũng mặc kệ việc tu tốt hay xấu, mặc kệ là người tốt hay xấu, tất cả cùng nhau lên thiên quốc sao?

Đương nhiên, dù tôi là ai, người ta đều biết tôi đang truyền Pháp cứu độ thế nhân. Sư phụ chỉ là một thân xác thịt người thường đang ở đây giảng Pháp cho mọi người. Nhận thức về Sư phụ, rất nhiều người thường có cách nhìn khác nhau. Không sao cả, tin hay không tin đều không sao cả. Tôi không nói rằng tôi là Thần, tôi không nói tôi là Phật, con người thế gian hoàn toàn có thể coi tôi như một người hết sức bình thường. Hết thấy những gì tôi làm đều là lấy phương thức của con người mà làm, khi độ các đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp thì tôi dùng phương thức của con người bình thường mà làm. Trong hoàn cảnh xã hội này, trong không gian mê này, sẽ không có sinh mệnh cao tầng nào dùng phương thức biểu hiện ra Thiên Thần đại hiện để độ nhân ở thế gian toàn bằng Thần tích đâu. (vỗ tay) Trong một diện nhỏ, chỉ liên quan đến mấy người cá biệt, hoặc để tạo thành văn hoá trong lịch sử, thì đó là chuyện khác. Nhân loại chính là như thế này. Tất nhiên cũng không có điều gì tuyệt đối cả. Có thể là vào thời Pháp Chính Nhân Gian tôi sẽ lấy phương thức của Thần mà làm, vì thời ấy ắt phải làm như thế. Còn trước sau lúc bắt đầu Chính Pháp mà dùng phương thức của Thần

mà hành sự trên diện lớn, thì sẽ tạo thành chấp trước cho người tu luyện.

Có người nghĩ: ‘Thần có bản sự lớn thế, sao không cứu vớt người nghèo, trừng phạt kẻ ác? Vì lẽ gì không đến thi triển Thần tích?’ Cấu thành của xã hội nhân loại và tam giới đã đặt định ra phương thức tồn tại và mục đích của chúng rồi. Đây chính là một xã hội ‘mê’, chính là xã hội không để chúng sinh hoàn toàn nhìn thấy chân tướng. Ai tu luyện nơi đây đều phải ở trong mê này lấy phương thức của người thường mà làm người tốt, mà hành thiện, vứt bỏ chấp trước mới có thể thoát ly nơi này, đó mới được gọi là ‘tu luyện’. Nếu hoàn toàn lấy phương thức của Thần mà làm gì đó ở đây, thì đều không thuộc về ‘tu luyện’ nữa. Rất nhiều người tu Đạo trong lịch sử đã làm ra Thần tích ở thế gian, ấy là để sáng tạo văn hoá của lịch sử. Vì sao vào thời cận đại rất ít đi rồi? Vì càng đến gần thời truyền Đại Pháp thì càng không cho phép những sự việc như thế xuất hiện nhiều. Thời cận đại khi Chính Pháp bắt đầu rồi, đến lúc đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp cần tu luyện, thì yêu cầu đã cao rồi; đặc biệt là khi những sinh mệnh đặc thù ấy của vũ trụ bắt đầu chứng thực Pháp, bắt đầu viên mãn chính mình, thì hoàn cảnh ở đây lại càng trọng yếu hơn, về yêu cầu lại càng nghiêm hơn, rất hiếm để con người thấy chân tướng. Vì lô sinh mệnh này tu được cao, đối với họ mà nói thì yêu cầu cũng cao; trách nhiệm mà lô sinh mệnh này gánh vác là lớn, vậy thì họ cần ở hoàn cảnh rất khổ mà vượt ra, (*vỗ tay*) do đó nói rằng đệ tử Đại Pháp thật xuất sắc.

Trạng thái tu luyện này mà đệ tử Đại Pháp đối diện hôm nay, cũng có thể nói là, đã khác với bất kể phương

thức và trạng thái tu luyện nào trong lịch sử. Tôi vẫn luôn giảng rằng sự tham dự của cụ thể lực là một loại bức hại, là một loại can nhiễu. Nếu trong lịch sử, được chư Thần độ đều là phó nguyên thần của con người chứ không phải bản thân chủ nguyên thần của con người, thế thì mọi người hãy thử nghĩ, chủng loại phương thức độ nhân ấy còn có thể hữu dụng đối với tu luyện của đệ tử Đại Pháp hôm nay không? Các đệ tử Đại Pháp, kể cả chủ thể của con người thế gian đều ở bề mặt, vậy những gì chúng làm có đúng không? Có thể được không? Hoàn toàn không thích đáng, vì thế mới nói chúng là đang can nhiễu. Hôm nay tôi bảo mọi người loại phương thức tu luyện này, loại hình thức tu luyện này, là lấy phương thức phù hợp tối đa với xã hội người thường mà tu luyện, là lợi dụng tối đa phương thức của người thường mà chúng thực Đại Pháp, (*vỗ tay*) đó là chưa từng có trong lịch sử. Đối với chư Thần kia mà nói, thì đối với dạng phương thức tu luyện này như thế nào là họ không biết chút gì, [họ] hể mà làm ra gì đó thì hoàn toàn là không đúng được, do đó chúng tuyệt đối là một loại can nhiễu đối với tu luyện của đệ tử Đại Pháp. Không phải nói rằng chúng không có bản sự, mà vũ trụ quá khứ chính là tạo ra những sinh mệnh như thế, vũ trụ quá khứ chỉ có trí huệ như vậy thôi. Trong lần Chính Pháp này, vũ trụ sẽ kiện toàn những gì chưa kiện toàn của quá khứ, cải biến những gì mà vũ trụ quá khứ về năng lực là không thể làm nổi, do đó đệ tử Đại Pháp mới có thể được đắc độ, mới có thể tu luyện viên mãn. Nếu chiếu theo phương thức tu luyện của quá khứ, thì đệ tử Đại Pháp hôm nay sẽ không ai viên mãn cả.

Chỉ có chiếu theo phương thức thành tựu, phương thức tu luyện, phương thức độ nhân một cách chân chính của Đại Pháp hôm nay thì mới có thể viên mãn, (vỗ tay) không chỉ viên mãn, mà còn thật sự độ được người ta, độ được chủ nguyên thần của con người. (vỗ tay) Đối với những vị được gọi là ‘Thần’ mà lại thao túng Chính Pháp kia mà nói, chỉ biết một mà không biết hai, chỉ biết quá khứ mà không biết hiện tại và tương lai, chỉ biết hình thức mà không biết nội hàm, làm ra những thứ mà chúng không đủ sức để làm, tạo thành cho bản thân Chính Pháp và tu luyện của đệ tử Đại Pháp những can nhiễu nghiêm trọng. Do đó tôi giảng rằng, hết thấy những gì tôi làm hôm nay là khác với trong lịch sử. Đệ tử Đại Pháp và những tín đồ Cơ Đốc bị bức hại trong lịch sử, về hình thức xem ra đều là bị bức hại, nhưng làm người tu luyện, làm sinh mệnh đang đi hướng về Thần, thì biểu hiện ra là khác nhau. [Họ phải] một mực chịu đựng là vì vũ trụ trong quá khứ không có năng lực giải quyết vấn đề uyên nguyên của lịch sử, khiến cả sinh mệnh ở tầng cao hơn cũng đến làm hại Thần, đồng thời bức hại những người đang đi hướng về Thần; điều ấy đối với lịch sử mà nói, đối với lịch sử của vũ trụ và đối với Thần mà nói, đều là không quang vinh lắm. Hôm nay tôi không chỉ là đi con đường khác với họ trong quá khứ, [mà còn] là sự khác biệt giữa tương lai và quá khứ, là phương thức tu luyện mà Đại Pháp trao truyền cho con người chính là như thế, tôi và các đệ tử Đại Pháp cũng đang đặt định cơ sở cho tương lai, phương pháp tu luyện trong tương lai sẽ vĩnh viễn như thế này! (vỗ tay) Đó mới gọi là độ nhân một cách chân chính, đó mới là thật sự độ được con người ta.

Đây không phải là ai muốn cải biến gì đó liền có thể cải biến được đâu. Như mọi người đã biết, hiện nay đang là thời kỳ Chính Pháp, vũ trụ đang canh tân, trùng tổ lại mới, tái tạo. Trong điều kiện này mới có thể bù đắp những chỗ thiếu sót, điều chỉnh cho chính những chỗ thiếu sót cũng chỉ có thể khi mà đại khung đang trùng tổ lại mới thì mới có thể làm được, do đó đây là cơ duyên. Loại cơ duyên này là không cho phép bất kỳ sinh mệnh nào đến can nhiễu và phá hoại, ai can nhiễu thì đều có tội, ai can nhiễu thì đều phải chịu trách nhiệm.

Những lời mà tôi vừa nói, về cơ bản là khái quát rằng phương pháp tu luyện hôm nay của các đệ tử Đại Pháp là khác với tu luyện trong quá khứ. Vì một người nếu muốn được đắc độ, người ấy ắt phải tự thân từ trong hoàn cảnh gian khổ, trong khó nạn, trong lợi ích, trong tình dục mà vượt xuất ra. Bất kể việc gì đều đụng chạm đến lợi ích thiết thân của người tu luyện, bất kể việc gì cũng đều làm xúc động đến cá nhân chư vị, đến tư tưởng tình tự của chư vị, đến tâm tính của chư vị, và đến những thứ chấp trước trong tư tưởng của chư vị. Chư vị bước đi thế nào, lựa chọn những gì, đó chính là sự khác biệt. Trái lại, thì chính là người thường. Chư vị có thể từ cái Lý của người thường mà vượt xuất ra, từ chấp trước của người thường mà vượt xuất ra, thì chư vị chính là Thần. (vỗ tay) Điều này tuyệt đối không giống như phương thức tu luyện trong quá khứ.

Con người trong quá khứ hể vào chùa, vào tu Đạo viện, vào núi, tránh xa nhân thế để đi tu, thì bản thân thân thể cá nhân ấy không có chịu nhận quá nhiều khổ nghiệm tâm tính và xúc động trực tiếp đến chấp trước, cũng như trải nghiệm về lợi ích trực tiếp nhất, do đó

bản thân người đó cũng bằng như không tu. Đành rằng trong đời người đã vứt bỏ sinh hoạt bình thường của con người, đối với cá nhân đó mà nói thì chỉ bất quá là lựa chọn một phương thức sinh hoạt khác mà thôi. Nếu phó nguyên thần ấy thật sự có thể tu thành, từ trong thân thể họ mà xuất ra được một phó nguyên thần trở thành Thần, đối với họ mà nói là có phúc phận, đời sau người ấy có thể được phúc báo. Phúc báo ấy, là phúc báo đắc được ở thế gian, chỉ thế mà thôi. Từ mục đích một sinh mệnh tu luyện mà nói, ai tu luyện mà lại cầu điều đó? Từ căn bản mà giảng tam giới không phải là vì điều đó mà được tạo ra, chúng sinh cũng không phải vì điều đó mà đến. Nói cách khác, tu luyện hôm nay của đệ tử Đại Pháp mới là vĩ đại nhất, là khai sáng của lịch sử, chư vị bước đi cho chính con đường của chư vị là điều cực kỳ then chốt. (vỗ tay)

Tôi vẫn luôn giảng rằng, tôi nói rằng các đệ tử Đại Pháp không thể bước sang cực đoan, phải nhất định đi cho chính con đường của chư vị. Chư vị suy nghĩ tận đâu đâu, chư vị hôm nay tà ngộ, ngày mai chư vị nhiệt huyết dâng trào rồi làm ra các việc này khác, dưới kích động của tâm hiển thị mà không ngừng làm những việc đại dột, tất cả đều trực tiếp là do chủ nguyên thần của chư vị và biểu hiện trực tiếp của sinh mệnh chư vị. Người như thế có thể viên mãn không? Vì hành vi của chư vị đều là chủ thể tu luyện của chư vị biểu hiện ra, mà cần được đắc độ cũng chính là chủ thể đó, thế thì sinh mệnh như thế mà được sắp xếp lên chỗ Thần nơi đó thì có được không? Không được, do đó chư vị cần phải làm cho tốt, một cách lý trí và thanh tịnh mà dùng chính niệm để tu luyện. Chư vị có thể lấy phương thức sinh hoạt phù hợp

ở mức độ lớn nhất với người thường mà tu luyện. Chỉ cần Sư phụ nói nó là khả dĩ, thì chư vị cứ đi mà chiếu theo phương thức sinh hoạt của người thường mà làm thôi, bởi vì con đường của chư vị chính là như vậy, con người là phải dùng phương thức đó để được đắc độ. Chư Thần trong tương lai nếu họ muốn đến độ nhân thì cũng phải làm như thế, bởi vì vũ trụ tương lai về phương diện độ nhân này có đối tượng được nhắm vào chính là chủ thể con người. Do đó không cần nhìn chủng loại hình thức tu luyện quá khứ và những loại phương thức tín Thần đó như thế nào, cũng không cần xem thế lực của họ lớn đến đâu, chỉ chư vị mới là đang tu luyện một cách chân chính. (vỗ tay) Vũ trụ đang trong Chính Pháp, những Thần mà họ tin theo đều đang được sắp xếp lại vị trí mới của mình, họ còn lên đến đâu để đắc độ? Làm sao lên thiên quốc? Thế giới thiên quốc đều đang trùng tổ lại mới, họ đến thiên quốc nào đây? Chư vị mới là đường đường chính chính, mới là xuất sắc, mới là sinh mệnh vĩ đại khi thật sự cứu độ chúng sinh mà tiến về thế giới thiên quốc.

Những lời tôi vừa giảng, là nhắm vào đệ tử Đại Pháp chúng ta mà giảng. Là người không tu luyện hoặc là học viên mới, chư vị có thể nghe nhưng chưa hiểu rõ những gì tôi đang giảng, hoặc cảm thấy huyền hoặc khó tin. Không cần sốt ruột, tôi ở đây không có hại cho ai cả, không có nhân tố bất hảo đối với con người. Không hiểu thì chư vị dần dần sẽ hiểu, về nhận thức thì chư vị có thể dần dần nhận thức được những người tu luyện này.

Cuối cùng tôi còn muốn nhấn mạnh một chút về vấn đề này. Có một số học viên cá biệt rất không trầm tĩnh, tâm chấp trước rất mạnh! Nghe được một chút,

thấy được một chút, thậm chí cảm giác một chút rằng mình có bản sự nào đó, hoặc tự cảm thấy mình giống như ai đó, thế là bắt đầu đầu óc lẫn lộn, thần hồn điên đảo, luyện thuyên cả lên. Chư vị còn có thể tu không? Bất kể chư vị là ai, hôm nay tôi không độ được chư vị thì chư vị sẽ là quỷ trong địa ngục! Vì sao chư vị không lý trí như vậy? Vì sao phát tán trong các học viên những việc can nhiễu đến tu luyện và chứng thực Pháp của các học viên? Chư vị chỉ là vấn đề tự tâm sinh ma của bản thân thôi sao? Chư vị đang can nhiễu Đại Pháp. Tội ấy vẫn còn nhỏ chẳng? Nếu như hôm nay tôi, Lý Hồng Chí, không thừa nhận chư vị là đệ tử Đại Pháp, không thừa nhận chư vị là học viên của tôi, thì chư vị nghĩ xem còn có chư vị nữa không? Tam giới đều là vì điều này mà được tạo ra, dù khung thể của vũ trụ này to lớn đến đâu, hết thấy các sinh mệnh đều đang chăm chú nhìn vào trong đây, hết thấy các sinh mệnh nơi đây đều cần phải được thừa nhận. Do đó tôi khuyên những học viên mà vẫn không lý trí đó: chư vị phải lý trí lên thôi, chư vị cần có trách nhiệm với sinh mệnh của chư vị; vì tâm chấp trước của chư vị cho nên mới tạo thành việc chư vị bị những sinh mệnh tà ác ngoại lai làm chủ, can nhiễu, và khống chế, khiến chư vị không lý trí như thế.

Lời tôi vừa giảng, Sư phụ nói ra tương đối nặng. Mọi người có thể thấy cả rồi, thời kỳ gần đây, có lúc lời tôi giảng nhắm vào các học viên như thế là nghiêm trọng hơn rồi, là vì tôi thấy được hậu quả đáng sợ của họ. Dầu chư vị nhận thức như thế nào, dù những người không hiểu tôi và không hiểu đệ tử Đại Pháp kia có nhận thức gì, tôi, Lý Hồng Chí, chính là vì chúng sinh mà đến, tôi là đang cứu độ chúng sinh, tôi không muốn nhìn thấy bất

kể sinh mệnh nào huỷ hoại chính mình, vì tôi chính là vị chư vị mà đến! (*vỗ tay*) Tôi lo lắng, tôi lo lắng vì chư vị, thời gian càng ngày càng cấp bách. Mọi người cũng thấy cả rồi, hình thế biến hoá cũng rất lớn. Nếu cuộc bức hại này đột nhiên kết thúc, thì không còn cơ hội nào nữa đâu, hết thấy đều định lại rồi.

Một thời gian khá lâu tôi không tham dự Pháp hội với mọi người, do vậy sẽ cùng ở đây với mọi người lâu một chút. (*vỗ tay nhiệt liệt*)

Tôi nghe nói rằng có học viên đến từ Nga, còn có những vị đến từ một số nước Đông Âu, đến đây một lần cũng rất khó, về kinh tế, về các phương diện đều khó khăn. Còn có một số học viên mới khác, còn chưa từng gặp tôi, vẫn luôn muốn gặp Sư phụ. Rất nhiều học viên cũ đã một thời gian khá lâu không gặp tôi rồi. Dường như chư vị đều có rất nhiều lời muốn nói, hôm nay nếu tôi rời đi thì mọi người sẽ rất thất vọng. (*Sư phụ cười*) (*vỗ tay*) Như vậy, đã là như thế, chúng ta cứ theo biện pháp cũ, mọi người có gì cần nói, thì chư vị viết vào tờ câu hỏi rồi đưa lên, sau đó tôi sẽ giải đáp cho mọi người. (*vỗ tay*)

Mọi người thật là vất vả. Trời đã trở lạnh. Mùa hè khi mọi người ở lãnh sự quán, ở trên phố và các hoàn cảnh mà giảng chân tướng và chứng thực Đại Pháp, trời tuy nóng nhưng vẫn chịu đựng vượt qua. Hễ khi mà trời lạnh hơn, hoàn cảnh tự nhiên tạo thành khó khăn nhất định cho mọi người. Về phương diện này mọi người không vì hoàn cảnh tự nhiên không tốt mà không làm gì nữa, mà trái lại, mọi người vẫn đang nỗ lực, không buông lơ. Thật sự rất xuất sắc, các sinh mệnh tương lai, con người thế gian tương lai sẽ đều cảm tạ chư vị, là

vì ai có thể được lưu lại trong tương lai đều nhờ chư vị nên mới được lưu lại. (vỗ tay) Hiện nay con người thế gian ở trong mê, còn ở trong cái gọi là khảo nghiệm là các đệ tử Đại Pháp, chúng sinh đều ở trạng thái mê. Con người tương lai đều sẽ biết đệ tử Đại Pháp là ai, đều sẽ biết các đệ tử Đại Pháp rất xuất sắc, hơn nữa những người được lưu lại sẽ cảm kích các đệ tử Đại Pháp.

Đệ tử: Nếu điều kiện cho phép, có thể quay về Đại Lục công tác không?

Sư phụ: Nếu bức hại kết thúc rồi, trước khi Pháp Chính Nhân Gian tới, chư vị muốn quay về Đại Lục công tác thì chư vị cứ về Đại Lục công tác. Còn như hiện nay có được hay không? Hiện nay tốt nhất là đừng về, vì ở đó bức hại vẫn đang tiếp tục. Tôi biết, có một số học viên cá biệt mà chư vị có thể nhận được từ quan viên nào đó hoặc nhân vật có thân phận nào đó ở Đại Lục gọi điện thoại cho chư vị, gửi thông điệp cho chư vị, bảo chư vị hãy trở về, bảo đảm gì gì đó cho chư vị, bảo đảm rằng không bức hại, bảo chứng sẽ thế này thế khác. Mọi người thử nghĩ xem, chính sách bức hại này là họ định ra phải không? Bản thân việc họ bảo đảm chẳng phải có vấn đề? Họ nhận chỉ thị của ai? (vỗ tay) Họ có bảo đảm gì? Ai bảo đảm họ? Bản thân việc đó chẳng phải có vấn đề sao? “Thống chiến” là gì? Khi mấy thủ đoạn lưu manh không linh nghiệm thì làm ra cái thống chiến này. Lại lôi ra thủ đoạn này, chư vị cần chú ý. Chúng ta không có uy hiếp bất kể chính quyền nào, chúng ta chỉ yêu cầu nó chấm dứt bức hại thôi. (vỗ tay) Vừa bức hại vừa lung lạc nhân tâm, cả lưu manh không khéo cũng bị chúng qua mặt. (mọi người cười)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Trùng Khánh xin vấn an Sư phụ. (Sư phụ: Cảm ơn mọi người) (vỗ tay) Chúng con bảo đảm với Sư phụ rằng, bất kể lúc nào chúng con cũng đều làm tốt những việc cần làm tốt.

Sư phụ: Thật xuất sắc. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Đại học Thanh Hoa Bắc Kinh xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp bị giam một cách phi pháp trong trại cưỡng bức lao động nữ ở Bắc Kinh xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp bị giam một cách phi pháp trong tù ở Bắc Kinh xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Dù ở hoàn cảnh nào đều cần kiên định chính niệm, bởi vì chư vị là đệ tử Đại Pháp, chư vị là sinh mệnh đặc thù.

Đệ tử: Pháp hội Châu Âu năm tới sẽ khai mở ở Luân Đôn, chúng con thành tâm mong Sư phụ sẽ quang lâm. (mọi người cười, vỗ tay) Xin hỏi Sư phụ về nguyên nhân sửa “bảy vị Phật” thành “sáu vị Phật”?

Sư phụ: Giảng từ mấy phương diện, một là trong lịch sử thì đến thế gian này là không ít chư Phật, không chỉ là sáu, cũng không chỉ là bảy, tất nhiên cũng còn có chư Thần khác nữa. Nói riêng về chư Phật, đã có không ít vị Phật đến độ nhân, nhưng những Phật mà có mang sứ mệnh, giống như Thích Ca Mâu Ni, thì trong lịch sử trước Thích Ca Mâu Ni thì có sáu vị. Tôi định giảng là tính luôn cả Phật Thích Ca Mâu Ni ở trong đó, vậy chính là bảy. Nhưng trong Phật giáo vẫn luôn giảng là sáu, vì môn đồ Thích giáo nhìn nhận rằng họ là Phật tử của

Thích Ca Mâu Ni, nên họ không tính Phật Thích Ca Mâu Ni [trong số đó], họ giảng là có sáu vị. Tôi giảng là muốn tính cả Phật Thích Ca Mâu Ni là thành bảy vị. Đương nhiên, truyền Pháp mà, cũng cần phù hợp theo năng lực tiếp thu của nhân loại hiện nay, do đó để môn đồ Phật giáo có thể được đắc độ tối đa, chúng ta chiếu theo họ nói, đổi thành sáu vị là được rồi. (vỗ tay)

Đệ tử: Kính chào Sư phụ tôn kính. Con đại biểu các học viên ở Romania vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Ở Romania đa số là học viên mới, cũng trải qua các loại khó khăn, nhưng họ đều rất tinh tấn. Xin Sư phụ giảng một chút rằng học viên Romania cần làm thế nào để tham gia tốt hơn vào chứng thực Pháp, cũng như Romania làm thế nào có thể đóng vai trò tốt hơn nữa trong chứng thực Pháp?

Sư phụ: Tôi vừa giảng về so sánh giữa con người trên thế gian và đệ tử Đại Pháp, hiện nay nhân số đệ tử Đại Pháp là rất ít, vậy mà chư vị gánh vác sứ mệnh lịch sử lớn như vậy. Đệ tử Đại Pháp ở bất kể địa khu nào, về cơ bản, chư vị chính là hy vọng được đắc cứu của chúng sinh địa khu đó, hơn nữa là hy vọng duy nhất. Chúng sinh ở nơi ấy, cần phải nghe được phúc âm của chư vị, phải nghe được chư vị trong khi giảng chân tướng khiến họ nhận thức được Đại Pháp là gì, do đó trách nhiệm của đệ tử rất trọng đại. Như vậy làm thế nào cho tốt hơn nữa? Tôi nghĩ rằng, đã là đệ tử Đại Pháp mà giảng, mỗi người chúng ta dựa vào một cái miệng mà giảng chân tướng cho tất cả mọi người của một địa khu thì giảng không hết được, năng lực của đệ tử Đại Pháp

trong chính niệm chính hành và uy đức của tu luyện cũng sẽ khởi tác dụng.

Một phương diện khác, hết thấy những gì đệ tử Đại Pháp làm, hết thấy những gì nói ra khi giảng chân tướng, sẽ khiến chân tướng được lưu truyền trong xã hội người thường, làm cho giữa người với người hình thành hoàn cảnh giao lưu. Như vậy trong hoàn cảnh đó, đàm luận giữa người với người sẽ khiến những sinh mệnh đó được đắc cứu, ấy là gián tiếp. Còn có một vấn đề ấy là có rất nhiều sinh mệnh chịu nhận ảnh hưởng độc hại của các sinh mệnh tà ác, trong đầu não họ mang chứa rất nhiều tuyên truyền bất hảo từ các kênh truyền thông vu khống của Trung Cộng. Như vậy mọi người khi giảng chân tướng mà có thể tẩy sạch những cái đó thì tốt hơn, vì ai có tư tưởng không tốt về Đại Pháp sẽ bị khống chế bởi những sinh mệnh tà ác mà bức hại đệ tử Đại Pháp. Như vậy đệ tử Đại Pháp khi phát chính niệm, khi chính niệm chính hành, sẽ thanh trừ chúng. Kỳ thực, nếu chư vị niệm rất chính, thì khi đi trên đường phố, khi sinh hoạt ở thành phố của chư vị, thì hết thấy hoàn cảnh xung quanh đều được thanh lý. Sự tồn tại của chư vị đang khởi tác dụng cứu độ chúng sinh. Tuy nhiên, tu luyện cá nhân của chư vị sẽ gặp phải ma nạn, dù chư vị có bản sự to lớn đến đâu, là vì mỗi cá nhân đều có con đường cần phải đi trong tu luyện của họ; đồng thời trong chứng thực Pháp thì cự thế lực cũng đã thiết lập rất là nhiều can nhiễu cho chư vị, những can nhiễu ấy trong tình huống thông thường chính niệm không đầy đủ thì rất khó thanh lý rớt đi.

Nếu như nói về làm sao cho tốt, đó chính là làm tốt ba việc mà các đệ tử Đại Pháp cần làm, ấy là tốt nhất rồi.

(vỗ tay) Nhưng về dụng tâm là có khác nhau. Có người không dụng tâm lắm, có học viên tinh tấn hơn, dụng tâm nhiều hơn. Đương nhiên Sư phụ đều thấy được cả, mỗi cá nhân, trong xã hội có gia đình, có công tác, còn có các loại hoạt động xã hội mà phát sinh quan hệ về đủ loại phương diện với xã hội của chư vị, do đó thời gian còn lại rất ít. Sư phụ đều biết cả, đều thông cảm. Thực ra hình thức tu luyện của Đại Pháp cũng đã cân nhắc đến điểm này rồi, phương diện này là không ảnh hưởng.

Đệ tử: Các đệ tử Đài Loan xin vấn an Sư phụ. (vỗ tay) Xin hỏi Sư phụ về phương hướng trước mắt của website Chính Ngộ khu vực Châu Á Thái Bình Dương?

Sư phụ: Các website của đệ tử Đại Pháp là nên làm cho tốt, vì đó cũng là những cửa sổ giảng chân tướng, cũng khởi tác dụng trong cứu độ chúng sinh, nên cần phải làm cho tốt. Còn như nói cụ thể làm thế nào, thì đó là việc của chư vị. (Sư phụ cười) Vì sao Sư phụ không nói về những gì quá cụ thể? Sư phụ chỉ giữ cho tình huống chính thể không xuất hiện vấn đề, [còn] giữa các học viên với nhau có xuất hiện một số vấn đề, tranh luận, hoặc là nhận thức khác nhau, đó đều là trạng thái tu luyện của chư vị biểu hiện ra. Con đường này nên tiến bước thế nào, mỗi một việc cần làm ra sao, đều là những gì mà bản thân chư vị buộc phải đối mặt trong quá trình ấy để dựng lập uy đức của chư vị. Nếu mỗi việc đều là tôi bảo chư vị làm như thế nào, thế thì việc ấy chính là do tôi làm, tất cả chư Thần đều không thừa nhận đó là chư vị làm đâu, (Sư phụ cười) (vỗ tay) do đó tôi vẫn muốn lưu các việc đó lại cho chư vị, tôi không thể lấy mất cơ hội tu luyện của chư vị được.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở Quảng Châu xin vấn an Sư tôn.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ tôn kính, có đệ tử ở Đại Lục lấy tiền dành dụm được để đưa cho hạng mục giảng chân tướng ở New York, thế có khả dĩ không?

Sư phụ: Khả dĩ thì khả dĩ thôi, nếu cuộc sống rất khá giả, thì không thành vấn đề. Còn nếu là tiền dành dụm mà được, cái đó thuyết minh rằng về sinh hoạt không có dư giả lắm, thế thì tốt nhất là lưu lại để giảng chân tướng ở Đại Lục, vì hoàn cảnh bên ngoài Đại Lục vẫn luôn mạnh hơn nhiều so với Đại Lục. (vỗ tay)

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ, giảng chân tướng ở Manhattan hiện nay có phải là sẽ một mạch đến Chính Pháp kết thúc thì mới thôi hay không? (mọi người cười)

Sư phụ: Không phải, lần trước khi các học viên giảng chân tướng ở Manhattan mở hội họp tôi đã nói rồi, mọi người chỉ làm một đoạn thời gian. Địa phương Manhattan này khá là đặc thù, về phương diện tài chính nó hầu như là trung tâm của thế giới, hơn nữa toàn thế giới có rất nhiều công ty lớn đều lập ở đó văn phòng hoặc chi nhánh công ty, nghĩa là, nó là một nơi giao hội kinh tế, có giao tiếp mật thiết với cả thế giới. Đồng thời, vì hoàn cảnh của nó đặc thù, những người tập trung ở Manhattan cũng đặc thù, tập trung ở đó đa số là người trí thức cao, có quyền lực nhất định ở xã hội, người có lực tài chính, nghĩa là, tác dụng của họ ở xã hội không hề bình thường.

Mặc dù ở khu vực New York, gồm cả một dải New Jersey, thì có số học viên không hề ít so với các địa khu khác, tuy nhiên, trải qua mấy năm rồi, phát hiện rằng

Manhattan có rất là nhiều người vẫn không hề động đến tâm can. Làm việc giảng chân tướng một thời gian lâu đến như thế rồi, mà rất nhiều người vẫn chưa tiếp xúc được đệ tử Đại Pháp. Trung Cộng bức hại Pháp Luân Công đã đưa vào nơi đó rất nhiều tà ác, do đó tạo thành là người ở trong hoàn cảnh đó vẫn luôn có chương ngại khi nhận thức Đại Pháp.

Đồng thời tôi còn phát hiện một vấn đề, trong các công ty lớn ở Manhattan, mà thậm chí cả trong các công ty nhỏ nữa, đều có viên chức là người Trung Quốc. Mà những người Trung Quốc ấy, đa số đều nhận phải mê hoặc của giả tướng do các kênh tuyên truyền vu khống của Trung Quốc thời bấy giờ, trong đầu não của họ vẫn luôn chưa được tẩy sạch, do đó họ trở thành những người phát tán độc tố ở xã hội Mỹ quốc. Không nói rằng những người đó bản chất là ác, nhưng xác thực là khi các đệ tử Đại Pháp giảng chân tướng, thì họ ở đó phát tán những thứ vu khống của Trung Cộng. Không phương hại gì đâu nếu mọi người cứ viết ra, viết trên truyền đơn, trên các bảng tin hoặc bài báo cáo trên kênh thông tin: 'Người Trung Quốc trong công ty của các bạn cũng bị mê hoặc, họ đang giúp Trung Cộng phát tán độc tố, (vỗ tay) [các bạn] cần tự mình xem chân tướng.' (vỗ tay)

Đệ tử: Con là trong tình huống không có kỹ năng người thường nào, làm thế nào để làm các việc chứng thực Đại Pháp được tốt hơn?

Sư phụ: Không có kỹ năng người thường cũng không sao cả. Rất nhiều học viên phát truyền đơn, phát báo trên phố, giảng chân tướng gặp mặt trực tiếp người thường, những cái đó đều có thể làm. Còn rất nhiều học

viên tập trung trước lãnh sự quán quanh năm ở đó, cũng rất xuất sắc. Rất nhiều việc có thể làm.

Đệ tử: Kính thưa Sư phụ tôn kính. «Chuyển Pháp Luân» cũng như các kinh sách khác của Đại Pháp gần đây có nhiều chỉnh sửa chữ, việc này có nội hàm thâm tàng hơn là gì?

Sư phụ: Về nội hàm ấy chúng ta không giảng, tôi chỉ giảng về bề mặt. Ví như nói chữ “luyện” trong từ “tu luyện”, nếu là sự việc bức hại đệ tử Đại Pháp không phát sinh, tôi sẽ cấp cho chư vị con đường mà chư vị cần đi. Tuy nhiên, sau khi cuộc bức hại bắt đầu, những khí công giả và những thứ loạn bát nháo kia đều tham dự vào bức hại, thậm chí lên cả truyền hình để công kích Đại Pháp. Tất nhiên họ xuất phát từ mục đích là bởi vì người học Đại Pháp đông lên rồi, người của họ cũng đến học Đại Pháp, họ không kiếm được tiền nữa, vì thế mà ghen ghét. Do đó có học viên đề xuất, nói “Thưa Sư phụ, chúng ta có thể lấy chữ “luyện”, trong chữ “luyện” của môn khí công khác thay đổi chữ “hoả” thành chữ “mịch” được không? Nguyên lai họ không phải là tu luyện chân chính mà.’

Tôi chỉ là đưa ra một ví dụ đó, ở đủ mọi phương diện đều có các nhân tố do văn hoá biến dị tạo thành một cách biến dị. Vì Hán tự là văn tự đặc thù, nó rất gần với chữ ở thiên thượng. Tiếng Hán và ngôn ngữ trên trời cũng rất gần gũi, vì nó là văn hoá do Thần trực tiếp sáng tạo cho con người, hơn nữa đặt định ra ở Trung Quốc là văn hoá nửa-Thần, như vậy hình và âm của chữ đều có quan hệ liên đới với vũ trụ. Điều này khác biệt rất lớn với các văn tự của Tây phương, văn tự của các dân tộc khác. Bởi vì văn tự của các dân tộc khác từ

một ý nghĩa nào đó mà giảng, kỳ thực là một loại phù hiệu mà Thần sáng tạo cho con người, mục đích là sau khi tiếp duyên rồi đến địa khu đó đợi Pháp, sao cho có thể khiến những người đợi Pháp ở đó sinh sống bình thường cũng như tạm thời cho người ta một loại phù hiệu để giao lưu. Còn nếu như Hán tự có âm và hình chữ là có quan hệ liên đới với vũ trụ, thì mọi người thử nghĩ xem, nó khởi tác dụng can nhiễu như thế nào đối với nhân loại, đối với các đệ tử Đại Pháp đắc Pháp và tu luyện ở tầng này mà chứng thực Pháp, thậm chí đối với cả Chính Pháp? Nghĩa là cự thế lực dùng những nhân tố đó mà dúi vào sơ hở trong Chính Pháp. Chẳng hạn nói [về từ] “mục đích”, thời cổ đại quá khứ viết là “mục địa” là như đến “địa” của địa điểm nào đó, “địa” của “thổ địa” nhất định. Thời hiện đại về bề mặt nói là để quy phạm ngữ pháp, rằng thuận tiện cho người ta nắm vững ngữ pháp, bèn đổi “địa” viết thành “đích”, do đó chur vị dấu đạt “mục đích” rồi nhưng chưa hề đến “mục địa”. (*mọi người cười, vỗ tay*)

Rất nhiều nhân tố đều có vấn đề, cự thế lực vào thời cận đại đã phá hoại văn hoá Trung Quốc, lưu lại một mớ bong bóng cho tôi khi truyền Pháp. Các nhân tố phá hoại ở đủ mọi phương diện là có quá nhiều, do đó rất nhiều việc đều phải cải chính cho đúng, nhưng đã không còn thời gian nữa, muốn cải chính thì cũng chỉ là làm một chút giản đơn như thế thôi. May là nội hàm của Pháp không chịu ảnh hưởng. Cuốn sách «Chuyển Pháp Luân» này tại từng không gian có biểu hiện xuất lai đều không giống nhau, đến thiên thượng, thì xem ra hoàn toàn không phải là một so với cuốn «Chuyển Pháp Luân» ở mặt đất nữa, do đó không chịu ảnh hưởng.

Đệ tử: Đệ tử vẫn không làm được tu luyện một cách phù hợp ở mức tối đa với người thường, sau này sẽ lưu lại rất nhiều hối tiếc hay không?

Sư phụ: Chưa làm được tu luyện một cách phù hợp ở mức tối đa với người thường, “ở mức tối đa” chính là nói hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn. Như vậy nếu hôm nay kết thúc, chư vị thuộc về tầng thứ nào, thì là định lại như thế. Hôm nay chưa kết thúc, chưa kết thúc, cũng có nghĩa là điều chư vị chưa làm được và làm được ấy, điều chư vị tu tốt và chưa tu tốt ấy, chúng vẫn là biểu hiện trong quá trình, vẫn không thể định ra là chư vị thế nào. Tuy nhiên nếu nhận thức được chỗ thiếu sót của mình rồi, tôi tin rằng chư vị đưa câu hỏi này thì khẳng định là đã nhận thức ra rồi, vậy thì sửa đổi đi, hãy làm cho tốt. (vỗ tay)

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ tôn kính, trong sách «Chuyển Pháp Luân» xuất bản trước đây từ “trình độ” được chỉnh sửa thành “thành độ”, nhưng có đồng tu nói Minh Huệ Net còn chưa công bố, thế nên sửa lại thành “trình độ” hay không?

Sư phụ: Chỉnh sửa chữ là đã chỉnh sửa mấy lần rồi, điều cần chỉnh sửa thực là quá nhiều. Một khi đụng đến vấn đề này thì có nhiều việc phát sinh, do đó cho đến nay, thì việc chỉnh sửa kết thúc ở đây, không chỉnh sửa nữa. Về những gì cần chỉnh sửa, mọi người hãy xem bản «Chuyển Pháp Luân» mới nhất mà sắp xuất bản, là chiếu theo bản «Chuyển Pháp Luân» mới mà làm. Vì lúc chỉnh sửa chữ có lúc thông tri cho Minh Huệ Net, có lúc không thông tri cho Minh Huệ Net, tình huống là như vậy.

Đệ tử: Ngài từng giảng cho chúng con về kết cấu vũ trụ ấy có phải là kết cấu vũ trụ mới không?

Sư phụ: Kết cấu mà tôi giảng cho chư vị, đều là kết cấu ở cữ vũ trụ. Trong Chính Pháp thì những trạng thái biểu hiện xuất ra cũng là trạng thái biểu hiện ra của sinh mệnh trong cữ vũ trụ. Vũ trụ mới là không thể giảng, không chỉ không thể giảng, mà không thể tiết lộ thiên cơ. (*Sư phụ cười*) (*mọi người cười, vỗ tay*) Trong cữ vũ trụ có rất nhiều thiên cơ đã không thể xứng là thiên cơ nữa, vì nó sắp phải cải biến, sẽ phát sinh biến hoá, nhưng mà cữ vũ trụ này, cũng vẫn còn có rất là nhiều những sinh mệnh tốt và nhân tố tốt, bao gồm cả kết cấu tốt, vẫn cần được lưu lại. Do đó, trong cữ vũ trụ có rất nhiều sinh mệnh, và tuyệt đại đa số kết cấu là được lưu lại.

Đệ tử: Vào thời cấp bách cứu độ chúng sinh này, vì sao con còn có 'tư tâm' ngoan cố đến thế? Con thấy lo thay cho bản thân mình.

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng có thể nhận thức ra chỗ thiếu sót của mình, ấy chính là tu luyện. Điều ấy thực ra cũng bình thường, miễn là có thể nhận thức ra thì chính là bắt đầu tiến bộ. Lúc bình thường có thể chú ý, dần dần làm được tốt, như vậy chư vị chính là đang tiến bộ. Đừng sốt ruột, sốt ruột sẽ sinh ra chấp trước. Thấy ra vấn đề thì sửa đi, thấy chỗ chưa tốt thì đi khắc phục. Có rất nhiều việc có thể chư vị làm không nổi, về điểm này, khi tôi truyền Pháp là đã được suy xét một cách toàn diện rồi, đã được tính đến vấn đề đó rồi. Nói cách khác, tôi muốn độ ấy chủ yếu là chủ nguyên thần, nghĩa là đang độ cá nhân đó. Con người có năng lực lớn ngần nào chứ? Con người chỉ là nhận ra chỗ sai lầm của bản thân mình liền đi khắc phục thì chính là đang tu, nhưng mà nhân tố cấu thành sinh mệnh của con người cũng biến dị rồi

thì làm sao đây? Đặc biệt là ngay cả phương thức tư tưởng của con người cũng biến dị rồi thì làm sao đây? Chẳng hạn như, ở Trung Quốc thì Trung Cộng vẫn luôn cường hoá những thứ mà chúng giáo dục người ta qua ngàn ấy năm, rất nhiều người thấy được ác đảng là bất hảo nhưng cũng là từ văn hoá do ác đảng giáo dục mà nói rằng ác đảng bất hảo, chứ họ không hề thật sự nhận thức được nó, không thể từ ngoài văn hoá ác đảng vốn nó đã nhồi nhét vào mà nhìn rõ nó. Đó chính là tư tưởng biến dị. Như vậy trong tình huống như thế thì làm sao đây? Do đó tôi nói rằng có cái chư vị có thể làm được, hề có thể làm mà chư vị không làm thì chư vị không phải là người tu luyện; cái mà chư vị không thể làm nổi thì Đại Pháp nhất định sẽ làm cho chư vị, Sư phụ nhất định sẽ có biện pháp. (vỗ tay)

Nói cách khác, phần tu của chư vị thì chư vị nhất định phải tu, còn phần chư vị không tu được, phần chư vị cũng không cảm giác nổi, cảm giác không tới, thậm chí chư vị có ý thức đến nhưng cũng không có năng lực làm ấy, thì Sư phụ sẽ làm. Tất nhiên, không phải nói là chư vị thấy được tâm chấp trước nào đó chưa buông bỏ, lấy có bảo “chưa có năng lực”, tự mình muốn đẩy trách nhiệm, (vỗ tay) thế thì không được. Cái mà tôi nói đến là, đối với kết cấu sinh mệnh và kết cấu tư tưởng của chư vị, chư vị hoàn toàn ý thức không tới được và cũng không làm được ấy, cái đó Sư phụ khẳng định sẽ làm.

Đệ tử: Thưa Sư phụ, lúc cuộc bức hại này kết thúc có phải là thời khắc Pháp Chính Nhân Gian hay không?

Sư phụ: Rất có thể như thế. (vỗ tay) Tôi vẫn chưa giảng đến đó nha, hề giảng thì tâm chư vị sẽ dấy động

lên. Sẽ lưu lại những gì tốt đẹp và tránh quan cho chur vị tự mình thấy.

Đệ tử: Thưa Sư tôn, có thể giảng một chút về nguồn gốc của tà đảng Trung Cộng bức hại các đệ tử Đại Pháp? (mọi người cười)

Sư phụ: Cái thứ đó về căn bản là từ đâu ra, tôi thấy là vẫn không giảng ở Pháp hội; còn ở thế gian thì nó hình thành như thế nào, điều ấy không cần tôi giảng mọi người cũng đều có chỗ hiểu biết của mình rồi. Kỳ thực dù nó là tà đảng hay ác đảng cũng vậy, hoặc nó là một đảng chính trị nào đó cũng vậy, thì những người tu luyện chúng ta hoàn toàn không can thiệp đến nó. Dẫu nó ác đến mấy thì nó vẫn là việc của thế gian con người, dẫu nó tốt đến mấy thì nó cũng là việc của thế gian con người. Mà đã là người tu luyện thì thoát ly thế gian, tu luyện trong thế gian cũng không nhập vào phân tranh của thế gian. Nó ác là có mục đích tồn tại cho cái ác của nó, nó thiện cũng có mục đích tồn tại cho cái thiện của nó, điều ấy được quyết định bởi trạng thái xã hội của xã hội nhân loại, các đệ tử Đại Pháp hoàn toàn kệ nó. Nhưng như mọi người đều thấy rõ cả rồi, năm đó khi tên đại ma đầu ở cõi người bức hại chúng ta đã hò hét rằng cái ác đảng đó “nhất định phải chiến thắng Pháp Luân Công”, và “ta không tin rằng (tà đảng Trung Cộng) không chiến thắng nổi Pháp Luân Công”. Tôi biết rằng ấy là xuất phát từ sự tật đố của nó, nhưng đằng sau lời của nó, tôi biết, ấy là nhân tố của ác đảng kia. Nghĩa là, nó bức hại chúng ta thì chúng ta mới vạch trần nó ra. Chúng ta không thừa nhận cuộc bức hại này, khi giảng thanh chân tướng chúng ta nói cho con người thế gian rằng vì sao bức hại Pháp Luân Công, Pháp Luân Công là

gì, ác đảng ấy là gì. Hễ là ai bức hại đệ tử Đại Pháp, thì đều cần vạch trần nó ra, dọn sạch những độc hại lưu truyền mà nó phát tán vào đầu não con người thể gian.

Có người nghe học viên giảng chân tướng rồi, vẫn nói Pháp Luân Công tốt lắm, [nhưng] tôi cảm thấy tà đảng Trung Cộng cũng có lý do của nó. Cũng có nhiều người cho rằng điều mà Trung Cộng nói cũng không sai, từ đó không nghe chân tướng nữa. Những người ấy không nhìn ra bản chất tà ác của nó. Có người bảo rằng Pháp Luân Công rất tốt, và ác đảng cũng không sai, mà là lỗi của đại ma đầu. Thế thì chúng ta cần bảo cho con người thể gian rằng vì sao nó bức hại Pháp Luân Công, bức hại Pháp Luân Công xuất phát từ mục đích gì, bảo người ta hãy nhìn xem rốt cuộc ai là tà giáo, và ác đảng ấy là ra làm sao. Các đệ tử trong khi bị bức hại hãy đưa nội tình lịch sử của nó phơi bày ra.

Các đệ tử Đại Pháp tuy là người tu luyện không quản những việc thể gian, nhưng tôi, Lý Hồng Chí, điều gì cũng biết hết. (*vỗ tay*) Trong mấy năm bị bức hại này tôi vẫn luôn giảng những lời ấy, nhưng bức hại vẫn còn tiếp tục. Cho đến nay, bộ xâu mới của Trung Cộng đã lên đó hai năm rồi, mà cuộc bức hại vẫn đang tiếp tục, đó chỉ là mấy người cá biệt đang làm điều ác thôi sao? Thế thì tại sao không đưa bản chất tà ác của ác đảng ra bàn dân thiên hạ? Nếu nó không bức hại ta, thì ta kệ nó, ta cũng không định nói gì nó. Hằng bao nhiêu sinh mệnh của đệ tử Đại Pháp bị đoạt mất rồi, mà bức hại vẫn diễn ra, quá tà ác; hơn nữa ác đảng còn lợi dụng các kênh thông tin một chiều, tuyên truyền vu khống một cách rầm rộ còn ghê gớm hơn cả thời “đại cách mạng văn hoá”, nhắm vào một nhóm những người lương thiện,

[dù] ta nhẫn, ta dung [thứ], [thì] chư Thần đều không dung! (vỗ tay)

Đệ tử: Chấp trước về 'tình', con đã làm điều sai rồi. Vì con đường mình đi mà ân hận, con nên làm thế nào để bù đắp?

Sư phụ: Ài (thở dài) thực ra điều Sư phụ đau lòng nhất chính là việc này. Làm một người tu luyện, nó quá là xấu hổ. Là người thường thì nó cũng đã xấu hổ rồi, nhưng đã là người tu luyện, lẽ nào có thể còn đưa cái đó ra mà nói nữa? Quá nhục nhã. Chư vị biết chăng? Trong tu luyện quá khứ, người tu luyện một khi phạm giới về phương diện này, thì suốt đời không thể tu luyện nữa, nghiêm trọng đến như thế.

Vậy làm thế nào? Đại Pháp từ bi, Sư phụ xét một cách toàn thể sinh mệnh của chư vị, khi Pháp Chính Nhân Gian chưa tới chư vị vẫn còn có cơ hội. Tuy nhiên, không được tái phạm lỗi lầm này nữa. Không thể được đâu, đặc biệt là trong thời kỳ này, tà ác sẽ lợi dụng 'tình' của chư vị để tăng cường bức hại, khiến chấp trước dục vọng của chư vị trở nên hết sức nặng nề, thậm chí chư vị mà xử lý không khéo sẽ nhập sang đường tà. Sư phụ nhìn thấy điều ấy rồi đó. Nếu chư vị vẫn có thể làm tốt, tu tốt, thì tội ấy sẽ đều do tà ác; nhưng nếu chư vị bước đi không tốt, thì tội chính là do bản thân chư vị. Đương nhiên nếu đã thanh trừ can nhiễu của tà ác, thì hết thấy hành vi đều chính là hành vi của chư vị.

Trong thời kỳ Chính Pháp, chính thể vũ trụ trong Chính Pháp, chư vị biết Sư phụ làm như thế nào chăng? Các sinh mệnh trong toàn thể vũ trụ, kể cả con người ở thế gian, các sinh mệnh ở thấp hơn thế gian và thấp hơn nữa, kể cả sinh mệnh ở âm gian và địa ngục, Sư phụ đều

thực hiện với nguyên tắc này: tôi đều không nhớ đến tội lỗi và sai lầm dù lớn đến đâu mà sinh mệnh đó từng phạm phải, đều có thể tiêu bỏ cho chư vị, Thiện giải tất cả. Trong lịch sử từ xưa đến nay chưa từng có ai đối đãi như thế với chúng sinh, ở vũ trụ hể đâu không tốt nữa thì nổ tan huỷ đi rồi tạo lại mới, hể chỗ nào không đạt nữa, thì sẽ giống như ‘tân trần đại tạ’ của thân thể con người, tế bào nào không tốt nữa sẽ bị đào thải đi và tái sinh cái mới thay thế. Đối đãi chúng sinh một cách từ bi như thế này là chưa từng có kể từ khai thiên tịch địa, (vỗ tay) tôi vẫn luôn thực hiện như thế, tôi cũng đã làm được vậy rồi. Tuy nhiên có một điểm, nếu trong thời kỳ Chính Pháp mà phạm tội với Đại Pháp, can nhiễu Chính Pháp, thì tội ấy sẽ không thể bỏ qua. Chính là tiêu chuẩn ấy. Nếu tiêu chuẩn ấy cũng chẳng có nữa, thì Pháp của vũ trụ sẽ không tồn. Sinh mệnh tương lai sẽ không có Pháp để chiếu theo, không có Pháp để tuân theo, vũ trụ sẽ bằng như không có Pháp tồn tại, sẽ là một thế giới hỗn độn loạn bát nháo. Thế thì không được! Thế thì tương đương phá hoại vũ trụ, do đó hể khởi tác dụng phụ diện đối với Chính Pháp thì chính là tội như thế. Đối với một sinh mệnh mà giảng, đó chính là chỉ do sai khác một niệm mà thành, nhưng hậu quả của nó là nghiêm trọng.

Đệ tử: Thưa Sư phụ tôn kính, con là đệ tử Hàn quốc đến từ Hắc Long Giang. Xin thay mặt toàn thể đệ tử Đại Pháp ở Hắc Long Giang cũng như các tiểu tổ giảng chân tướng Hàn quốc vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Các đệ tử Đại Pháp Hàn quốc làm được rất là tốt. Ở Trung Quốc Đại Lục cũng có rất nhiều đệ tử Đại Pháp người Triều Tiên, bị bức hại rất nghiêm trọng, tôi đều biết cả.

Đệ tử: Các tổ chân tướng của chúng con giảng chân tướng trọng điểm nhắm vào khu vực Bắc Kinh chiếm tỷ lệ tám mươi phần trăm, còn lại giải cứu học viên chiếm hai mươi phần trăm. Giảng chân tướng gia tăng hơn nhắm vào khu vực Bắc Kinh, sẽ giảm nhẹ tà ác tụ tập tới Manhattan hay không?

Sư phụ: Nên nói như thế này, khi đệ tử Đại Pháp các nơi đều làm được rất tốt, thì tà ác kia không phân thân nổi, các nơi đều thanh lý chúng. Tà ác đến Manhattan đang bị thanh trừ triệt để. Hiện nay tà ác trong tam giới đang đã bị thanh trừ lượng lớn rồi. Chư vị thấy hình thể hiện nay đang biến hoá, ngay cả thời tiết cũng thay đổi. Các đệ tử Đại Pháp trước đây ngồi trước Lãnh sự quán ở New York đều biết, chỗ đó là lạnh nhất, các đệ tử Đại Pháp chúng ta chịu đựng rất nhiều trong những năm qua. Theo tình huống hiện nay mà xét, đệ tử Đại Pháp các nơi đều vận dụng tối đa năng lực của mình để làm các việc chứng thực Đại Pháp, do đó khiến tà ác kia càng ngày càng ít, chúng muốn tập trung, muốn làm gì đó đều rất khó.

Đệ tử: Làm thế nào để mọi người cùng nhau từ đại cục toàn thể mà xét các vấn đề, đặt Đại Pháp ở vị trí số một?

Sư phụ: Đây là điều các đệ tử Đại Pháp đều nên theo khi suy xét vấn đề. Còn nói về làm như thế nào, chỉ có học Pháp cho tốt, chiếu theo Sư phụ bảo chư vị mà làm, thì mới có thể đi cho chính con đường ấy.

Đệ tử: Các đệ tử chúng con đến từ Đại Lục là rất khó tới Mỹ quốc tham dự Pháp hội, rất khó gặp Sư phụ, xin Sư phụ giảng một chút cho các đệ tử trợ Sư Chính Pháp người Hàn quốc đến từ Đại Lục rằng nên làm thế nào cho

tốt những gì mình cần làm, hoàn thành thệ ước tiền sử của chúng con.

Sư phụ: Các đệ tử Đại Pháp đều như nhau, ở chỗ nào cũng đều nên làm cho tốt. Vô luận chư vị đang sống ở xa quê hương hay trong hoàn cảnh bị tà ác bức hại trực tiếp, thì đều nên thể hiện ra chính niệm chính hành của đệ tử Đại Pháp, khiến tà ác run sợ. Tà ác biểu hiện khoa trương thế, nội tâm của nó đang run sợ. Chư vị là đệ tử Đại Pháp, nội tâm chư vị không thể sợ hãi. Nếu một người tu luyện thật sự có thể buông bỏ sinh tử, thì sinh tử sẽ vĩnh viễn rời xa người ấy. Nhưng đó không thể là cố ý biểu hiện ra, mà là chư vị ở trong Pháp mà tu được đến bước ấy, khiến chư vị trở thành sinh mệnh như thế. Nếu khi cuộc bức hại ở Trung Quốc Đại Lục bắt đầu, các đệ tử Đại Pháp đều có thể làm được khá là ngay chính như hiện nay, thì chúng không phát động được cuộc bức hại ấy, và tà ác sẽ bị tiêu huỷ trong nháy mắt, thế gian con người không phải là địa phương cho chúng làm những điều ác.

Hiện nay mọi người đều dần dần thanh tỉnh, trầm tĩnh, và lý trí hơn nhiều rồi, biết được làm như thế nào rồi, rất nhiều nhân tâm có thể nói là đã tu bỏ đi rồi. Thực ra vẫn có một số học viên mà nhân tâm chưa tu bỏ đi, đang bị doạ sợ, bị doạ sợ đến mức không dám làm ra cái gì loạn, hoàn cảnh nói lỏng ra một chút thì họ còn làm loạn. Như thế không được đâu, một người không thể tu trong Pháp thì không thể chân chính nhận thức Pháp. Chỉ có thật sự nắm chắc Pháp, thì mới có thể đi cho chính con đường ấy, sinh mệnh ấy mới được bảo đảm. Nếu trái lại, thì sinh mệnh như thế vẫn ở trạng thái nguy hiểm nhất, vì tà ác bất kỳ lúc nào cũng có thể

dù vào sơ hở của họ. Nếu làm người thường, thì dù bất hảo đến đâu, tà ác cũng không để ý đến họ. Là vì chư vị muốn tu, nên tà ác không để chư vị tu, nhưng chư vị không tu cho tốt đi, sẽ trở thành đối tượng bức hại của tà ác.

Đệ tử: Một số học viên cá biệt có biểu hiện rất tích cực trong giảng chân tướng, nhưng vẫn không vượt ra khỏi cái khung chật hẹp chấp trước về tự ngã, về phương diện hợp tác chĩnh thể thì làm không được tốt, nghiêm trọng hơn là ảnh hưởng đến một bộ phận các học viên. Nếu như được đồng tu giúp đỡ mà vẫn làm không được tốt, xin hỏi Sư phụ, thì học viên như thế sẽ gặp hậu quả gì?

Sư phụ: Tôi nghĩ về điều này, hiện nay vẫn chưa thể nói học viên đó như thế nào, cũng không thể định ra kết luận, là vì trong quá trình tu luyện đều luôn có các biểu hiện khác nhau, tâm người thường đều sẽ biểu hiện ra. Miễn là họ chưa buông nó xuống được, thì nhất định sẽ biểu hiện ra; nhưng bộ phận đã tu tốt là không thấy được, là vì phần tu tốt của họ không biểu hiện ra. Phần tu chưa tốt một khi biểu hiện ra thì người khác sẽ nhìn thấy. Then chốt là khi người khác chỉ ra, hoặc khi chấp trước của họ đụng phải xung đột thì đối đãi như thế nào, có thể nhận thức ra chỗ thiếu sót của bản thân không, điều ấy mới là then chốt. Nhận thức ra được thì cần khắc phục nó, ấy mới là tu luyện. Nói tới nói lui, tôi chính là nói về vấn đề có thể tinh tấn hay không.

Nếu bản thân tu không tốt, cũng khiến đệ tử Đại Pháp khác hoặc rất nhiều đệ tử Đại Pháp vì bị ảnh hưởng mà tu không thành, thế thì hạ mười tám tầng địa ngục cũng không hoàn trả hết tội nặng đã can nhiễu tu luyện của đệ tử Đại Pháp. Một số học viên tâm chấp trước qua

thời gian lâu không bỏ, cho nên bị tà ác can nhiễu. Mọi người cho rằng cá nhân ấy là xong rồi, không đạt nữa rồi. Hiện nay vẫn không thể nhìn nhận như thế. Kỳ thực có những học viên ở phương diện khác đã có rất nhiều tâm được bỏ đi rồi, rất nhiều tâm chấp trước đã mất đi rồi, cũng không biểu hiện ra nữa, nhưng những tâm mà họ tu chưa tốt vẫn sẽ biểu hiện ra, Sư phụ cũng nhất định khiến chúng biểu hiện ra, cũng nhất định phải để chúng đụng phải xung đột, cũng nhất định phải để mọi người nhìn thấy, mục đích là để họ buông bỏ đi. Nhìn thấy rồi thì mọi người cần chỉ ra cho họ. Chư vị không chỉ ra thì cũng là chư vị còn có tâm sợ đắc tội người khác, nên bèn để vị ấy phát sinh mâu thuẫn, xung đột với chư vị, để chư vị và họ đều nhận thức được, mục đích vẫn là để tu bỏ những nhân tâm đó đi. Nhưng đối với học viên mà có tâm chấp trước biểu hiện ra ấy lại vẫn không thể nhìn nhận rằng vị ấy đã không đạt nữa rồi. Do đó giữa các đệ tử Đại Pháp mà có vấn đề, có hiểu lầm là điều khó tránh, then chốt là giữa [đệ tử] với nhau không được thật sự phát sinh xung đột, mâu thuẫn, không tín nhiệm nhau.

Gần đây tôi thường xuyên nhấn mạnh về hợp tác với nhau cho tốt. Bất kể là những tâm bất hảo kia của chư vị đã buông bỏ hay chưa, chư vị đều phải hợp tác tốt với mọi người. Tại sao có những lúc ở địa phương nào cũng thường phát sinh tranh luận, đôi lúc tranh luận không dứt? Vì sao trong chúng thực Pháp mà ý kiến vẫn mãi thống nhất không được? Điều này ở Trung Quốc Đại Lục thời kỳ gần đây là khá nổi cộm. Kỳ thực đó là vấn đề gì? Rất đơn giản, chính là chư vị đang chứng thực Pháp hay chư vị đang chứng thực cá nhân? Nếu chư vị chứng thực Pháp, thì người khác nói chư vị cái gì

chư vị cũng bất động tâm. Nếu người khác công kích ý kiến chư vị, làm chư vị [tức đến mức] ghen lòi, chư vị cảm thấy khó chịu, chư vị nếu như gặp lúc người khác nhắm vào vấn đề nào đó của chư vị mà phản đối ý kiến chư vị hoặc không đồng ý với ý kiến chư vị, lúc ấy chư vị cảm thấy khó chịu, chư vị bèn đứng lên phản đối và giải thích, từ đó tạo thành lạc đề và không quan tâm nữa, thì dù là giải thích thiện ý nhất đi nữa, chư vị vẫn là chúng thực chính mình, (*võ tay*) bởi vì chư vị không đặt Đại Pháp ở vị trí thứ nhất, lúc ấy điều chư vị không buông được chính là chính mình.

Tuy nhiên tư tưởng con người là phức tạp, có lúc không dễ phân biệt đâu. Có người xác thực là suy xét vì Pháp, chính là nghĩ rằng làm thế là đúng, không có chấp trước vào bản thân, nên họ cứ kiên trì. Cũng có người nói rằng, ‘bạn kiên trì như thế, bạn phải chẳng đang chứng thực bản thân?’ Thế nên mọi người khi đó nhất định phải trầm tĩnh. Thực ra khi [tất cả] đều là vì Pháp mà suy xét, thì vấn đề không hợp tác sẽ là không tồn tại. Chúng ta ở đâu cũng đều là người tốt, làm việc đều trước nhất nghĩ vì người khác phải không? Tại sao phối hợp giữa các đệ tử Đại Pháp với nhau lại không trước tiên nghĩ vì người khác? Thấy rằng ‘chúng ta đều là người tu luyện, mọi người đều đang tu, khỏi cần thái độ suy xét [cho nhau] giữa các đệ tử nữa’. Phải chăng là lối nghĩ ấy? Không đúng đâu. Chư vị chớ quên điểm này: chư vị là con người đang tu luyện, không phải Thần đang tu luyện, do đó nhất định phải suy xét vì người khác.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp Hàn quốc hiện đang vận dụng các phương thức khác nhau để tăng cường mức độ giảng thanh chân tướng cho các giới, cũng dần dần

chiếm được quan tâm và ủng hộ từ các giới nhân sỹ, hiệu quả giảng chân tướng càng ngày càng tốt, đồng thời khắp nơi trên toàn quốc các đệ tử mới ùn ùn gia nhập từng lượng lớn. Tuy nhiên gần đây xuất hiện việc bất hạnh ngoài ý [muốn] là có mấy vị học viên qua đời. Một vị đang ngồi xe buýt và xe đổ, một vị chết đuối, một vị gặp sự cố trong công tác. Trong đó có một vị rất là tích cực giảng chân tướng. Sau khi mấy sự cố đó phát sinh, trong các học viên mới xuất hiện những dao động nhất định.

Sư phụ: Vừa rồi tôi nói về cụ thể lực can nhiễu Chính Pháp và các đệ tử Đại Pháp, vậy tại vì sao cụ thể lực làm thế? Chúng xuất phát từ mục đích gì? Chúng cảm thấy rằng, những người đó các vị thầy đã là đến để tu, đều thấy rằng Đại Pháp là tốt, [vậy] các vị phải chăng đã thật sự từ Pháp Lý mà nhận thức Đại Pháp là tốt? Hay là vì người khác bảo là tốt bèn theo đó bảo là tốt? Hay là chư vị cảm thấy có lợi chư vị bèn nói là tốt? Tu luyện và Đại Pháp là nghiêm túc, Ông có thể khiến con người thành Thần, cụ thể lực không chịu được bèn muốn khảo nghiệm chư vị, nhìn xem khi có người đã đến hết thọ [mệnh] bèn để người đó rời đi trước thì chư vị vẫn còn nói Đại Pháp là tốt hay không, chư vị vẫn còn lưu ở đây để tu luyện hay không. Đây chính là cụ thể lực làm, do đó xuất hiện học viên mà có nguy hiểm đến tính mệnh, thì không thể nói là họ không tốt, cũng không thể nói họ có vấn đề nghiêm trọng nào đó. Kỳ thực đều là cụ thể lực tóm chặt vào nhân tâm mà làm loạn. Một là một số học viên có tâm dễ dao động, nếu như lô học viên ấy tu được rất tốt, rất vững vàng, thì sẽ không xuất hiện vấn đề này; nếu như có học viên mà thời gian lâu tâm chấp trước không buông thì cũng bị bức hại can nhiễu:

‘mình luyện công rồi, khỏi bệnh rồi, thoải mái quá, cuộc sống cũng tiện nghi rồi’, nhận thức vẫn cứ dừng lại ở chỗ đó, không thể từ Pháp nhận thức Pháp, thì cũng dễ xuất hiện vấn đề. Tất nhiên không nhất định đều là vấn đề thuộc loại đó. Bấy lâu nay cựu thể lực vẫn cứ làm như thế mà, những năm ấy học viên ở Trung Quốc Đại Lục trong tu luyện là cũng có tình huống như thế, do vậy trong tu luyện nhất định phải dùng chính niệm mà nhận thức, phải nhận thức một cách thanh tỉnh rằng tu luyện là hết sức nghiêm túc.

Tất nhiên, còn có một số sự việc phát sinh. Vì học viên các nơi hiện nay về cơ bản đều rất trầm tĩnh rồi, đều có thể từ Pháp mà nhận thức rồi, đối đãi những việc này một cách thích đáng. Trước đây thường có học viên nói, ‘ở điểm luyện công của chúng ta, một vị kia biểu hiện tốt lắm, anh ấy thực thi thể nào thì chúng ta làm như thế’. Tôi bảo chư vị rằng, nhất quyết không được làm như thế, cũng nhất quyết không được nghĩ như thế, người tu luyện là không thể học theo người, mà phải ‘dĩ Pháp vi Sư’! (vỗ tay) Một khi chư vị làm như thế, nghĩ như thế, thì sẽ xuất hiện hai loại vấn đề: Một là rất có khả năng chư vị sẽ đẩy học viên đó vào tuyệt lộ, cựu thể lực rất có thể sẽ khiến anh ấy xuất hiện vấn đề thậm chí rời đi [khỏi thế gian], từ đó khảo nghiệm các học viên khác: các vị đều nhìn vào anh kia, vậy trong tình huống thế này các vị còn học nữa chẳng, còn tu nữa chẳng? Trong tình huống thế này, là thật sự có người nghĩ: anh ấy còn không làm nổi thì tôi còn làm được chẳng? Dao động rồi. Đó chẳng phải cựu thể lực dúi vào chỗ sơ hở hay sao? Ngay cả tôi làm Sư phụ cũng không còn lời để nói! Vậy cựu thể lực bèn nói, ‘Ngài coi xem, kết quả

khảo nghiệm này thế nào? Chúng tôi làm đúng rồi nhé'. Do đó khi chính niệm không mạnh thì nhân tâm sẽ dấy động lên, nhất định phải chú ý! Phải 'dĩ Pháp vi Sư', chư vị không thể coi xem cá nhân nào đó tu thế nào liền từ đó học người mà không học Pháp.

Thời bấy giờ ở Trung Quốc Đại Lục khi mới bắt đầu cuộc bức hại chẳng phải có những học viên như thế? Rất nhiều học viên đều nhìn vào phụ đạo viên, phụ đạo viên làm thế nào thì họ là thế nấy, phụ đạo viên thoả hiệp rồi thì họ cũng theo đó mà thoả hiệp. Tất nhiên, học viên rất cuộc là học viên, quay đầu lại trầm tĩnh xuống thì phát hiện không đúng, bèn học Pháp trở lại, phát hiện rằng nhận thức đó không đúng, đã sai rồi. Tuy nhiên, nói về việc này, nó chẳng phải gây vết đen cho bản thân mình phải không? Bản thân mình từng làm chuyện như thế, đã làm người tu luyện thì đó chẳng phải vết đen ư? Do đó nhân tâm dấy động lên là sẽ tạo thành phiền toái cho hoàn cảnh tu luyện. Nhất quyết phải chú ý điều này.

Trong tu luyện thì tình huống nào cũng đều có thể có. Có người thấy ai đó luyện công và luyện đến khỏi bệnh, 'ái chà, bệnh nặng thế cũng khỏi rồi nhé, ái chà, vị kia ung thư cũng khỏi cả rồi, mình cũng đến luyện thôi'. Họ đến là vì gì đây? Vì [có bệnh] ung thư, vì trị bệnh mà đến, họ không phải chân chính đến để tu luyện. Tuy tôi biết rằng mỗi cá nhân nhận thức Pháp đều phải có một giai đoạn đầu, hoặc có nhận thức lúc đầu là thế này, hoặc có nhận thức lúc đầu là thế kia, nhưng đã gia nhập rồi thì cần phải đặt học Pháp ở vị trí số một, thế mới là tu luyện. Vậy trong tu luyện khi chư vị thật sự nhận thức về Pháp thì tâm nào chư vị cũng có thể buông bỏ: 'A, mình đắc Pháp rồi, mình không sợ gì nữa, chết thì

chết thôi, dẫu chết thì mình cũng đắc Pháp rồi mà, nếu chết thì mình có thể sẽ thế nào? Sẽ không xuống địa ngục đâu, phải không? Mình đắc Pháp rồi mà.’ Cá nhân ấy sẽ không có nguy hiểm đến sinh mệnh nữa, bệnh cũng không có nữa, (vỗ tay) bởi vì họ là trạng thái tu tướng mà người tu luyện chân chính biểu hiện ra, họ thật sự nhận thức đến được và đề cao lên rồi, tâm nào cũng buông bỏ rồi, ít nhất thì về điểm này đã vượt qua người thường, bước qua cảnh giới con người rồi. Bệnh là người thường mới bị, cái tâm trị bệnh đã buông rồi, bệnh của họ cũng khỏi rồi.

Có người qua thời gian lâu không buông bỏ tâm trị bệnh. Người mà nguyên bốn mắc tuyệt chứng thực ra là đã đến thọ [mệnh] rồi, mắc tuyệt chứng rồi, tức là sinh mệnh sắp kết thúc rồi, nhưng họ đã học Đại Pháp. Dẫu họ là vì mục đích trị bệnh mà đến, [vẫn] để họ liên tục học Pháp, nhận thức Pháp, cũng cho họ thấy nhiều ví dụ thực tế, nhưng vẫn không thể từ Pháp nhận thức Pháp. Họ không đọc sách, cũng không thể từ Pháp mà lý giải Pháp, chỉ là theo đó luyện công. Họ vẫn nghĩ: ‘A, mình đã thành học viên Pháp Luân Công rồi, mình còn luyện công nữa, bệnh của mình sao vẫn chưa khỏi?’ Nhưng tu luyện là nghiêm túc, mà khảo nghiệm đối với nhân tâm không hàm hồ được đâu. Chư vị càng chấp trước thì để chư vị cảm thấy càng khó chịu, chư vị đến bệnh viện kiểm tra thì để chư vị thấy rằng còn bị nặng hơn. Vẫn chưa ngộ ra, thì càng ngày càng nghiêm trọng hơn, cuối cùng thì quả thật không được nữa rồi. Vì chư vị quả thật chưa phải học viên, không học Pháp, cũng không trừ bỏ tâm chấp trước về bệnh, chư vị chính là người thường vì trị bệnh thôi. Mục đích tôi truyền Đại

Pháp là cứu độ con người từ căn bản của sinh mệnh, chứ không phải lấy trị bệnh cho người thường làm mục đích. Nếu chư vị quả thật có thể tu luyện, khi chư vị thật sự buông bỏ tâm sinh tử, chứ không phải làm cho người khác xem nhưng trong tâm thường xuyên không buông bỏ, [thế thì] bệnh nào của chư vị cũng khỏi. Tu luyện ấy, giữa con người và Thần chính là khác nhau ở một niệm ấy. Nhưng khác biệt ở một niệm ấy, nói ra thì đơn giản, mà trải qua nền tảng tu luyện thâm hậu mới có thể làm được. Bản thân thật sự có thể đặt công phu vào học Pháp, chư vị mới có thể làm được.

Tất nhiên, phàm là như thế, thông thường trong Đại Pháp sẽ liên tục trong thời gian dài cho cơ hội, cho cơ hội, vì chư vị dù sao đi nữa đã đắc Pháp rồi. Cứ luôn cho cơ hội [và] sẽ không chết, bèn liên tục cấp cho cơ hội. Tuy nhiên vẫn luôn cho cơ hội mà cá nhân đó vẫn cứ không ngộ ra được, tu luyện bao nhiêu năm rồi, cũng theo làm các việc Đại Pháp, nhưng họ về cơ bản chưa trừ bỏ tâm trị bệnh, về cơ bản họ vẫn không phải là học viên, khi thọ [mệnh] đến lúc thì sẽ rời đi. Người thường cũng có thể làm các việc của Đại Pháp, và điều họ đắc được là phúc phận. Người tu luyện làm các việc của Đại Pháp không cầu phúc phận của người thường và hạnh phúc như thế nào trong cuộc sống, chỉ có đề cao tầng thứ là trọng yếu nhất. Người tu luyện là không cầu những được-mất ở thế gian, chấp trước về bệnh chẳng phải cũng là được-mất ở thế gian phải không? Có người nói, 'bệnh này khỏi rồi thì tôi sẽ làm nhiều việc tốt cho Đại Pháp, bệnh của tôi vì sao vẫn chưa khỏi?' Chư vị khỏi, chư vị tu luyện, chư vị trở thành đệ tử Đại Pháp là có điều kiện, là vì chư vị khỏi rồi chư vị mới tu, chư

vị mới thừa nhận. Tu luyện là vô điều kiện, ‘vô cầu mà tự đắc’.

Đương nhiên, sự tình nào cũng không tuyệt đối. Pháp Lý là giảng như thế. Có nhiều người mà tình huống cũng khác nhau, tôi chỉ là đưa ra một số ví dụ đó. Mọi người đều có thể nhận thức được việc này thì dễ làm rồi, chấp trước không buông bỏ thì sẽ thật sự khó làm.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp Ireland vấn an Sư phụ. Một thời gian lâu [con] không làm tốt các việc hồng Pháp tu luyện cá nhân, [bây giờ] còn thời gian bù đắp không?

Sư phụ: Vậy chư vị làm đi, hiện nay chưa kết thúc, vậy là [còn] thời gian. (mọi người cười, vỗ tay) Bất kể là bản thân [chư vị] chưa làm được tốt ra sao, nói thế nào đi nữa Sư phụ cũng không muốn để chư vị rút lại. (vỗ tay)

Trước đây tôi từng giảng, tôi nói rằng Vũ Trụ Chính Pháp là một giai đoạn, Pháp Chính Nhân Gian là một giai đoạn, nghĩa là Sư phụ là phân làm hai bước mà thực thi sự việc này, vì thế Sư phụ chưa hề giảng cho chư vị Pháp của tam giới, tôi chỉ giảng cho chư vị Pháp của vũ trụ. Trong tam giới thì nào là cấu thành của sinh mệnh các loại các dạng, nguyên lai của sinh mệnh, kết cấu của sinh mệnh, lịch sử thế gian, các loại học thuyết và tôn giáo cũng như khoa học ở thế gian con người, hết thầy đã xuất hiện như thế nào, mục đích là gì, các loại các dạng phân tranh ở thế gian con người là vì sao, hết thầy hết thầy những gì trong lịch sử, tôi đều chưa giảng. Kết cấu tam giới, trạng thái của các thiên thể khác nhau của tam giới, tôi thầy đều chưa giảng cho chư vị, trong vũ trụ thì nó quá nhỏ. Tam giới là không xứng được giảng trong Đại Pháp, nó quá thấp. Đại Pháp mà tôi giảng cho

chư vị, trong đó bao hàm tam giới. Sau này chư vị cái gì cũng biết, các sự tình của tam giới không cần tôi giảng cho chư vị. Tương lai tôi còn phải làm việc 'làm người', bấy giờ sẽ cần giảng Pháp của tam giới. Tương lai khi làm các việc trong tam giới cũng là thời Pháp Chính Nhân Gian.

Vì sự việc này phân làm hai bước, nên trong vũ trụ xuất hiện một loại hiện tượng. Hiện tượng gì? Chính là trong tam giới vẫn luôn bị bao vây lại, sinh mệnh trong tam giới không xuất ra được, sinh mệnh ngoài tam giới không tiến vào được. Nguyên lai là tôi phong bế [nó lại], nhân tố do cự thể lực chúng tạo thành từ sớm vẫn còn ở đó, chưa thanh lý xong, khi chưa làm đến bề mặt của thể gian thì ở bộ phận đó nhân tố của cự thể lực vẫn ở đó gây tác dụng bất hảo. Vì Chính Pháp và Pháp Chính Nhân Gian là hai bước được phân ra để làm, nên tam giới cần thoát ly khỏi vũ trụ, từ khi tôi bắt đầu Chính Pháp, mười mấy năm qua, vẫn luôn vận động ra ngoài vũ trụ. Các nhà thiên văn học nhìn thấy các thiên thể vũ trụ đều không phải thiên thể ban đầu nữa, vị trí tồn tại của hệ Ngân Hà cũng không phải vị trí ban đầu nữa, các tinh hệ chung quanh vị trí tồn tại của hệ Ngân Hà ban đầu đã khác so với hiện nay rồi, đó là vì tam giới đang thoát ly khỏi vũ trụ. Tại quá trình di động các nhà khoa học đã phát hiện ra rồi, bảo rằng vũ trụ đang nở ra. Trên thực tế thì các thiên thể đang rời khỏi tam giới, ngoài ra tam giới ly khai khỏi vị trí ban đầu cũng càng ngày càng xa rồi. Mười mấy năm nay tam giới luôn luôn không ngừng ra khỏi vũ trụ. Trong quá trình đó, các nhà khoa học phát hiện những thay đổi rất lớn về các thiên thể, các ngôi sao trước chưa có đã xuất hiện, các thiên thể

trước chưa có đã xuất hiện, các tinh hệ trước chưa có đã xuất hiện, [vậy] các ngôi sao các tinh hệ có từ trước đã đi đâu rồi? Vì sao vũ trụ phát sinh biến hoá to lớn như ở đây? Kỳ thực ấy là biểu hiện tam giới trong quá trình di động thoát ly vũ trụ.

Website Chính Kiến chẳng phải đã có bài viết rồi? Rằng vũ trụ hiện đang tiêu mất ra xa với tốc độ vượt quá tốc độ ánh sáng, hệ Ngân Hà đang thoát ly khỏi vũ trụ. Đã đến lúc ngay cả con người hiện nay có thể nhìn thấy, chính là đã đến sự thoát ly của [phần] bề mặt nhất rồi. Thời đầu khi tôi làm việc này một số vị Thần nói với tôi rằng, ‘Việc Ông làm thì con người tương lai đều sẽ thấy, cuối cùng con người sẽ phát hiện rằng ấy là Ông làm,’ bởi vì một số biểu hiện sẽ dần dần tập trung đến tôi nơi đây.

Sau khi thoát ly xong, không gian bên ngoài hệ Ngân Hà sẽ không tồn tại gì nữa, cái ‘không không’ ấy đối với con người mà nói là rất đáng sợ. Những ngôi sao bên ngoài hệ Ngân Hà, hết thảy các thiên thể rải rác bên ngoài hệ Ngân Hà đều sẽ [biến] mất. Bài trên website Chính Kiến viết rằng hệ Ngân Hà của chúng ta sẽ thành “cô hồn dã quỷ” của vũ trụ. Vì sao sẽ xuất hiện loại hiện tượng này? Con người xem ra rất thờ ơ, kể cả các nhà khoa học, chỉ là vì không hiểu mà thôi. Quá khứ trong vũ trụ nếu phát sinh sự việc như vậy thì hệ Ngân Hà sẽ không tồn tại nữa, thoát ly vũ trụ thì nó tồn tại không nổi, sẽ giải thể. Vũ Trụ Chính Pháp và Pháp Chính Nhân Gian hai bước thực thi ấy, tam giới ắt phải phân ly khỏi vũ trụ. Nếu như vũ trụ Chính Pháp xong rồi, hết thảy đều là mới, thuần tịnh rồi, vậy mà tam giới vẫn là đơ bản như thế, thì nó sẽ ô nhiễm vũ trụ. Trong vũ trụ tốt

đẹp nhường ấy lại có một chỗ dơ bẩn thì không được, do đó cần phải đưa ra làm riêng, do đó phân ly ra. (vỡ tay) Các nhà khoa học hiện nay cũng phát hiện vấn đề này rồi.

Đệ tử: Chính sửa chữ của «Luận Ngữ» treo trên bức tường...?

Sư phụ: Cũng có thể chỉnh sửa cho «Luận Ngữ» đang treo trên tường, chớ vị dùng màu [thích hợp] để sửa. Thực ra biện pháp nào cũng được mà.

Đệ tử: Giúp đỡ các học viên mới ở trong nước [Trung Quốc] bước ra như thế nào?

Sư phụ: Về học viên mới, mọi người vẫn không thể quá vội vàng với họ, vì họ vẫn phải có một quá trình nhận thức. Nếu họ chủ động muốn làm vậy thì họ làm thôi; nếu họ không muốn chủ động làm, tôi nghĩ rằng chúng ta không thể miễn cưỡng các học viên mới ra làm được, vì họ rốt cuộc là học viên mới.

Đệ tử: Đối đãi như thế nào với [việc] công ty lớn nước ngoài chuẩn bị vào trong nước đầu tư cũng như người nhà muốn quay về nước [Trung Quốc]?

Sư phụ: Người nhà về nước, [nếu] không tu luyện, về nước thì về nước thôi. Người tu luyện thì tốt nhất chớ vị đừng về, về để đờn bức hại sao? Làm đệ tử Đại Pháp mà chớ vị không làm việc của đệ tử Đại Pháp, thì bản thân chớ vị cũng không đành lòng, mà làm thì chớ vị gặp bức hại. Ở đây cũng có các việc mà chớ vị cần làm.

Còn nói về có nhiều công ty họ đến Trung Quốc đầu tư, việc này mọi người hiện nay không quản. Chớ vị chính là giảng thanh chân tướng, nói cho con người rằng Đại Pháp là gì, vì sao gặp bức hại; đưa trò hề ti tiện trong cuộc bức hại, những hành vi lưu manh hạ

đẳng như vu khống lừa dối và phỉ báng của chính phủ, đưa hết thảy nói ra, nói về cuộc đàn áp tà ác, nói cho con người thế gian, khiến con người thế gian nhận rõ được hết thảy, vậy là đạt mục đích rồi. Trong giảng chân tướng chỉ cần giảng đến tầng đó, không giảng cao hơn. Còn như công ty nào đó đầu tư vào nơi ấy, nếu có cơ hội, chức vị chỉ có thể giảng thử một chút: 'Là vì các vị đầu tư vào đó, tập đoàn tà ác ở Trung Quốc mới có tiền dùng để bức hại, hiện nay chúng tà ác như thế thì các vị biết được vậy đáng sợ không? Công ty các vị cũng chịu uy hiếp từ chúng phải không?' Họ có đến đầu tư hay không thì chúng ta không can thiệp, chỉ có thể từ đạo lý rất nông cạn ấy mà giảng cho họ.

Tuy nhiên tôi nghĩ rằng, với lợi ích trước mặt, có người có thể nghe [theo], có người không thể nghe, do đó điều này không là trọng điểm. Trọng điểm chính là bảo cho người ta nguyên nhân Pháp Luân Công bị bức hại và sự tà ác của kẻ bức hại, vậy đủ rồi. Người ta nhận rõ cái tà ác đó, trong tư tưởng của họ sẽ bài trừ độc hại của tuyên truyền vu khống của các kênh thông tin Trung Cộng, [thế là] chức vị cứu họ rồi, chính là một bước ấy có thể khiến họ sang được bước sau. Nếu không thì đến lúc Pháp Chính Nhân Gian, công lớn mạnh kia một khi đến đây, Chính Pháp là có tiêu chuẩn, khi ấy không thể còn bất kể cơ hội nào để nhận thức nữa, từ vũ trụ nơi cao nhất cho đến thấp nhất đều là một tiêu chuẩn ấy. Bấy giờ sinh mệnh ấy như thế nào thì sẽ là thế nấy, trong thời gian nhanh nhất là xử lý xong. Nên bị đào thải sẽ bị đào thải, nên được lưu lại sẽ được lưu lại, nên được đề cao sẽ được đề cao, nên bị giáng xuống sẽ bị giáng xuống, lập tức là xong. Đầu não của sinh mệnh ấy

chứa cái gì thì sẽ là cái nấy, do đó lúc bấy giờ không còn cơ hội nữa. Nếu họ đã quét sạch những độc hại của tập đoàn lưu manh tà ác kia, thì họ có thể bước sang giai đoạn tiếp theo, ít nhất họ có thể nhìn thấy biến hoá của tương lai.

Đệ tử: Con là tiểu đệ tử từ Đài Loan. Con thay mặt các tiểu đệ tử Đài Loan kính tặng Sư phụ một đoá liên hoa. (Sư phụ cười) (mọi người cười, vỗ tay) Cảm tạ Sư phụ vĩ đại.

Sư phụ: Cảm ơn. Đoá liên hoa nhỏ này được làm rất đẹp. (vỗ tay) Đây là chỗ dụng tâm vất vả của đệ tử Đại Pháp trong việc giảng chân tướng, mọi người quả là vất vả, nghĩ ra rất nhiều biện pháp cứu người. Con người ngày nay rất khó cứu, chư vị cần phù hợp trạng thái của họ thì họ mới muốn nghe, chư vị phải nói thuận theo cái tâm của họ thì họ mới muốn nghe. Nghĩa là chư vị cứu họ mà còn phải có điều kiện cho cứu độ. (Sư phụ cười)

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ, thân nhân của con cũng luyện công, và [anh ấy] nói rằng mình rất đặc thù, không làm việc phát chính niệm và giảng chân tướng, cũng rất ít học Pháp ngoài cuốn «Chuyển Pháp Luân». Thời kỳ Chính Pháp hiện nay các hạng mục công tác rất bận, nếu dùng rất nhiều thời gian giúp đỡ anh ấy, thì [con] cảm thấy khó cân bằng được vấn đề thời gian.

Sư phụ: Phải rồi. Nếu là học viên mới thì chư vị thông cảm cho họ, nếu là học viên tu lâu thì họ khẳng định là sai rồi. Còn về việc giúp họ thế nào, không có phương pháp đặc thù nào cả, thử xem xem họ sai lầm ở đâu, chư vị hãy ‘nhắm bệnh mà bốc thuốc’. Hãy cởi mở khúc mắc trong tâm họ, tìm ra chấp trước của họ.

Đệ tử: Làm sao mới có thể thật sự phá trừ an bài của cự thế lực, bước ra khỏi tự tư, trở thành đệ tử Chính Pháp một cách chân chính?

Sư phụ: Vũ trụ quá khứ là ‘vị tha’, ví như nói về con người, thật sự gặp thời khắc then chốt thì không quản người khác nữa. Tôi vào thời bắt đầu Chính Pháp, một số vị Thần nói với tôi “Chỉ có Ngài quản việc người khác”. Chư vị nghe vậy cảm thấy khó tin, bởi vì chư vị là sinh mệnh chính Pháp chính giác vị tha do Đại Pháp tạo nên. Nếu tôi không làm, tất cả sinh mệnh đều đã kết thúc thuận theo lịch sử. Do đó đã là một sinh mệnh mà nói, khi làm các việc mà có thể suy nghĩ cho người khác và biểu hiện ra sự khoan dung, ấy là vì cơ điểm chính là vị tha.

Người tu luyện Đại Pháp phát hiện rằng trong bản thân mình có ‘tư’, đó chính là dần dần khắc phục nó. Nhận thức ra được thì chư vị chính là dần thêm một bước trong tu luyện, bởi vì người không tu luyện nhận thức không ra điểm này đâu, cũng không nghĩ đến vấn đề bản thân mình có tự tư hay không tự tư, chỉ có người tu luyện mới thường xuyên quay trở lại nhìn vào chính mình, hướng nội mà tìm.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp từ Phủ Thuận [tỉnh Liêu Ninh] xin vấn an Ngài. (Sư phụ: Cảm ơn mọi người.) Con là người tính cách chậm, bình thường khi công tác cũng chậm hơn, và hay bị trách, có phải cần thay đổi trạng thái trong công tác của bản thân con hay không?

Sư phụ: Người ta có người tính cách chậm. Tôi biết tính cách của tôi là rất nhanh, tôi làm việc gì đều rất nhanh rất nhanh. Chư vị nói làm gì đó, người khác còn chưa chuẩn bị xong tôi đã đi ra [cửa] rồi. (Sư phụ cười)

(*vỗ tay*) Nghĩa là tôi đã hình thành cái ‘nhanh’ ấy, tôi vẫn luôn tận dụng thời gian, tận dụng thời gian. Đương nhiên, tính cách chậm cũng không thể nói họ là không tốt, họ đã hình thành tập quán như thế rồi. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng, ở vấn đề cứu người thì chúng ta khẩn trương một chút, thế mới được, (*Sư phụ cười*) (*mọi người cười, vỗ tay*) nhưng không nói rằng phải thay đổi tính cách.

Các sinh mệnh của vũ trụ chính là như thế, mỗi cá nhân đều không giống nhau, có người chậm, có người nhanh, có người nôn nóng, có người trầm ổn, có người làm cái gì cũng rất là chậm, cái đó không tính là chấp trước. Tuy nhiên, đối với việc cứu người, các việc mà đệ tử Đại Pháp cần phải làm, thì nên tận dụng thời gian, điều này tôi nghĩ rằng không liên quan đến tính cách của chư vị, chư vị dù chậm thế nào đi nữa thì cũng hiểu được “tận dụng” đó là gì.

Đệ tử: Con là đệ tử mới đắc Pháp, rất sốt ruột, muốn bước đi cho tốt con đường chứng thực Pháp. Nhưng không biết đó có phải là một loại chấp trước không? Làm thế nào phân biệt?

Sư phụ: Là học viên mới đắc Pháp, đừng vội. Rất nhiều việc không thể yêu cầu chư vị giống như các đệ tử tu lâu. Tuy nhiên có một số học viên mới, biểu hiện quả thực rất là tốt, cũng toàn tâm toàn ý vào các việc Đại Pháp rồi, đang làm các việc mà đệ tử Đại Pháp cần phải làm, cũng quả là rất xuất sắc. Nhiều lúc tôi thật sự cảm thấy những người vào sau là có ngộ tính rất cao. Tu luyện là từng bước từng bước đi lên, [nếu bảo] chư vị lập tức bay vọt lên, đồng dạng với các đệ tử tu lâu, như thế cũng không khách quan, bởi vì họ [các đệ tử tu lâu] cũng là từng bước từng bước tu lên thôi. Đã đắc

Đại Pháp rồi, chư vị không cần lo lắng gì nữa, chư vị cứ theo từng bước mà làm cần làm gì thì làm nấy, làm các việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm, hoặc chư vị có thể nhận thức được đến mức độ nào thì làm ở mức độ ấy, cái này không thành vấn đề.

Đệ tử: Xin Sư phụ giải thích một chút, nếu đệ tử Đại Pháp hợp tác và phối hợp tốt thì ảnh hưởng đến công tác như thế nào? Nếu chúng con hợp tác và phối hợp không tốt thì hậu quả là gì?

Sư phụ: Nếu chư vị hợp tác không tốt khi ấy tà ác sẽ dúi vào sơ hở, tạo ra phiền toái. Rất nhiều việc chúng thực Pháp không phải là không có cách, khó đến mấy cũng có đường cho chư vị đi, dẫu con đường đó hẹp một chút, thì vẫn phải đi cho chính, chỉ hơi sai một tí, không chính một chút là sẽ không được đâu; dù sao đi nữa, chư vị vẫn có đường đi. Nghĩa là mọi người cần đi con đường đó cho chính. Nếu đi không ngay chính, thì sẽ bị tà ác hiện tại lợi dụng để dúi vào sơ hở và làm những phá hoại. Kỳ thực điều tôi vừa giảng chính là: mọi người trong khi hợp tác phối hợp làm việc gì đó, thì chư vị là chúng thực bản thân chư vị hay là chúng thực Pháp, chính là vấn đề ấy.

Nguyên lai mọi người đều đang thảo luận một việc nào đó, nếu có người nói rằng ý kiến chư vị không tốt thì [chư vị] không thích nghe; [và nếu] không ai đưa ra ý kiến phản đối, thậm chí nói ý kiến này cũng rất tốt, ý kiến kia cũng hay lắm, không dám đắc tội ai cả, [thế thì] tôi nói rằng học viên ấy không có trách nhiệm lắm đối với Đại Pháp và với tu luyện của bản thân mình, không dám đối mặt xung đột, không dám đối mặt vấn đề, nhìn thấy vấn đề cũng không dám nói, quá chấp trước vào

bản thân rồi, đó chính là ‘tu’. Nếu đối mặt vấn đề mà không có chấp trước vào bản thân, rất thanh thản đề xuất vấn đề rằng nên làm sao cho tốt, tôi nghĩ rằng, người khác nghe xong sẽ không khó chịu, vì chư vị là vì Pháp. Đây là một điểm.

Còn một điểm nữa, nếu thật sự ai đó đề xuất biện pháp và bị gạt đi, thì ai trong tâm bất bình, vị ấy thật sự có vấn đề, thông thường khi thương lượng các việc chứng thực Đại Pháp thì đều vì xung động đến cá nhân nên mới bị lạc đề. Chư vị hãy quan sát cẩn thận, không tin thì chư vị hãy quay về quan sát xem, chư vị đang thảo luận vấn đề nào đó và thấy ai đó làm lạc đề, thì người làm lạc đề ấy nhất định có vấn đề. (*mọi người cười, vỗ tay*) Là vì người làm lạc đề có chấp trước vào chính mình, hoặc xung động đến quan niệm của vị ấy, khi nhân tâm dẫn động thì bất bình trong tâm, ngay cả việc Đại Pháp cũng chẳng để ý nữa, lúc bấy giờ chính là bị tà ác lợi dụng, càng tranh biện càng rời xa khỏi đề mục, khiến tà ác dúi vào sơ hở. Lúc ấy họ còn càng ngày càng bực bội bất bình hơn; càng bực bội bất bình, thì nhân tâm ấy trên thực tế đang bị tà ác làm cho nặng nề hơn, họ sẽ càng không phù hợp với trạng thái tu luyện, và tà ác bèn dúi hơn nữa vào sơ hở. Thực ra chư vị nói ‘tà ngộ’ là từ đâu mà ra? Chẳng phải là như thế mà thành hay sao? Chúng lợi dụng cái tâm của họ, sau đó tạo ra tư tưởng giả phản ánh vào họ, họ bèn cho rằng đó là thật, họ cảm thấy rất có lý, ‘các vị đều không hiểu được tôi, cuối cùng các vị không tu cao bằng tôi, các vị đều không nhận thức cao như tôi’. (*Sư phụ cười*) Cuối cùng chính là như thế.

Đệ tử: Tại thành phố New York nỗ lực của các đệ tử Đại Pháp đã cải biến hoàn cảnh rất nhiều, rất nhiều người thường nhìn thấy hình ảnh trong triển lãm chống tra tấn của chúng ta và hết sức cảm động. Nhưng ngày càng có nhiều người Tây phương biểu thị với chúng con rằng, họ xem quá nhiều những hình ảnh khủng bố kia xong, khiến họ mất dần sự đồng tình với chúng ta. Xin Sư phụ khai thị.

Sư phụ: Phải nói rằng trong giảng chân tướng của mọi người thì triển lãm chống tra tấn ấy là gây sốc đến thế đối với con người, tôi nói với mọi người rằng, biểu hiện của chư vị là chính diện, năng lượng cũng là chính diện và từ bi, quyết sẽ không khiến người ta bị sốc một cách không tốt. Trái lại, cảm thấy khó chịu ấy thì nhất định cá nhân đó có tư tưởng không tốt gây ra. Jesus bị đóng đinh lên cây thập tự với máu nhỏ ròng ròng như thế, tay chân bị đóng đinh, chảy cả máu, [hình tượng đó] chẳng phải vẫn được treo ở khắp nơi hay sao? Mấy trăm năm qua, hơn nghìn năm qua chẳng phải người ta vẫn nhìn xem đó thôi? Không phải là vấn đề của bản thân bức tranh đâu. Đệ tử Đại Pháp khi bị bức hại chẳng phải cũng gặp phải ma nạn tương đồng sao? Mọi người không phải là phản ánh những thứ tà ác đó lên tác phẩm nghệ thuật, mà chư vị là đang cứu người. Có người phản ứng không tốt ấy nhất định là có nguyên nhân, tư tưởng của họ nhất định có vấn đề. Có lẽ là tư tưởng của họ bị tà ác thao túng, nếu không thì quan niệm của họ có vấn đề. Ngay cả người đồng tình với đệ tử Đại Pháp cũng có quan niệm được hình thành trong xã hội người thường, về nhận thức cũng có thể có suy nghĩ không thoải mái

về điểm này. Đừng lo, giải thích nhiều hơn nữa qua một lúc là giải quyết được thôi.

Người ta ở thế gian sẽ hình thành các quan niệm khác nhau. Có người thích ăn cay, có người thích ăn chua, có người thích ăn ngọt, có người thích ăn thanh đạm. Đó là thói quen đã hình thành. Nếu diễn một vở kịch vui ở Manhattan, cũng sẽ có rất nhiều người không thích xem, có ý kiến phản đối. Nhân loại chính là thế mà, hai phương diện chính và phản thì con người đều có, con người vẫn tồn tại với tương sinh tương khắc như thế, không thể giống nhau rầm rập được. Có lẽ là có nhiều người hơn nữa cảm thấy triển lãm chống tra tấn là tốt, chỉ là họ không nói gì thôi. [Chúng ta] không thể cứ thoả hiệp mãi với những người có chướng ngại lớn trong đầu não mà không [đi] cứu người tốt. Chúng ta cứu con người thế gian. Có người nhìn không nổi [hình ảnh đó], nhưng có nhiều người hơn số ấy lại nhìn xem được, nhiều người hơn thấy giạt mình, tỉnh ngộ ra và được cứu rỗi. (vỗ tay)

Nếu họ cảm thấy họ chịu không được, mọi người nghĩ xem, với trường [ngay] chính như ở đây, vạch trần tà ác rõ ràng đến thế, hơn nữa hết thấy đều đang xảy ra ngay trong cuộc sống hiện nay, họ còn đề xuất vấn đề kia, thì cá nhân đó chẳng phải là có vấn đề ư? Nhất định có vấn đề. Trong giảng thanh chân tướng dù cho mọi người nỗ lực nhiều đến đâu, chư vị phó xuất lớn đến mấy, tôi bảo với chư vị, trên thế gian vẫn luôn có những người mà chư vị cứu không nổi, luôn có một bộ phận những người là không thể được cứu. Chúng ta không thể vì những người đó mà nản lòng, cũng không thể vì những người đó mà dao động. Một số người nói

như thế này như thế kia, chúng ta liền động tâm theo họ thì có được không? Chúng ta là đến để cải biến người ta, không thể nào bị người ta cải biến được. (vỗ tay)

Điều chúng ta mang đến cho con người đều là tốt đẹp, chúng ta là cứu độ con người, không được thoả hiệp với những thứ không tốt, những thứ cản trở cứu người mà khiến cho những người tốt không thể được cứu. Tất nhiên, nói là 'không tốt', cũng không nhất định đều là không tốt, có lẽ là vì quan niệm của họ gây ra, tuy nhiên, về phương diện này thì mọi người nhất định phải trầm tĩnh, lý trí, đừng chịu ảnh hưởng của một số người cá biệt, đừng chịu ảnh hưởng của con người. Chư vị cần hiểu một cách hết sức rõ ràng rằng chư vị đang làm gì, chư vị đang cứu độ chúng sinh, điều chư vị làm là việc làm [ngay] chính nhất, việc vĩ đại nhất! (vỗ tay) Các học viên chúng ta làm những việc như vậy, triển lãm chống tra tấn, hao phí khổ tâm rất lớn, cần khắc phục khó khăn rất lớn, không dễ dàng gì đâu.

Thực ra điều then chốt hơn nữa chính là bản thân chúng ta phải thanh tịnh. Chúng ta là có khí thể chính nghĩa, chứ chúng ta không phải là rụt rè nhút nhát. Chư vị không nhìn thấy rằng chư vị là sinh mệnh đang trên con đường [thành] Thần ư, (vỗ tay) vì vậy có khác biệt với người thường, không được chịu ảnh hưởng của người thường. Những việc mà chư vị làm ở Manhattan ấy, chư Thần đều bội phục, thật sự đều bội phục. Vô luận Thần đó có tác dụng chính diện hay là có tác dụng phụ diện, họ đều bội phục. Con người thế gian cũng như thế. Giá trị thiện-ác phổ quát ở thế gian không có thay đổi.

Đệ tử: Các công tác Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp là có [phân ra] nặng-nhẹ và ưu tiên trước-sau hay

không? Nếu có học viên vì ngôn ngữ dân tộc của mình nên muốn làm một công tác của dân tộc hoặc ngôn ngữ nào đó, thế thì có phải nên ngưng một chút, đặt trọng điểm vào công tác Đại Pháp trước mắt?

Sư phụ: Muốn làm các việc Đại Pháp về ngôn ngữ dân tộc của mình thì không hề sai. Sư phụ không thể trả lời cụ thể vấn đề này cho chư vị, bởi vì mỗi học viên đều đang làm các việc giảng chân tướng cứu độ chúng sinh, có thể là vị ấy có việc mà vị ấy nhất định phải làm, nhưng đến lúc có việc cần chỉnh thể mọi người hợp tác cùng làm, thì các đệ tử Đại Pháp nhất định phải phối hợp cho tốt.

Đệ tử: Câu hỏi của con là, như Ngài vừa giảng, một khi cuộc bức hại kết thúc thì hết thấy đều định lại. Xin hỏi là những người thường mà vẫn bị lừa dối còn có cơ hội không?

Sư phụ: Trong đầu não một sinh mệnh chứa gì thì sẽ là như thế, [ai] bị thanh trừ, [ai] được Thiên giải, thì hễ qua một bước ấy là xong. Có người nói ‘Tôi là tin tà đảng Trung Cộng, tôi là vì tà đảng Trung Cộng mà làm việc’. Nếu như Pháp của vũ trụ này nhìn nhận tà đảng Trung Cộng là tốt, vậy thì qua một bước ấy chư vị sẽ được lưu lại; còn nếu Pháp của vũ trụ nhìn nhận rằng tà đảng Trung Cộng là tà ác, thì một bước ấy qua đi cũng là chư vị bị tiêu trừ. Lúc ấy không thể giảng chân tướng nữa, không cho cơ hội để nhận thức thế này thế kia nữa. Lúc ấy không còn chuyện đó nữa đâu, chư vị chứa đựng gì thì chư vị chính là một thành viên trong nó, chính là coi chư vị là một phần tử của nó. Trong đầu não chứa đựng gì thì người ấy là một thành viên của nó, hễ qua một bước ấy là xong việc rồi.

Đệ tử: Chúng con thường tham gia điều hành cộng đồng ở Mỹ quốc, nhận được các giới [xã hội] hoan nghênh. Xin hỏi làm thế nào để chúng sinh biết về Đại Pháp đồng thời phù hợp tối đa với trạng thái người thường? Khi gặp sự bất đồng ý kiến thì nên đưa vấn đề cho học viên cùng nhau thảo luận, hay là nên báo cáo cho Sư phụ? (mọi người cười)

Sư phụ: Khi gặp vấn đề, thì chư vị nên thảo luận với nhau, bởi vì chư vị đang tu luyện. Không thể nói là chư vị gặp một vấn đề nào đó, liền báo Sư phụ đến tu luyện, (mọi người cười, vỗ tay) phải vậy không? Do đó chư vị gặp vấn đề, chư vị nghiên cứu xem là làm thế nào, đầu là khắc phục khó khăn cũng vậy, hay là sau khi thống nhất ý kiến mà có thể làm được cũng vậy, thì đó đều là cơ hội chư vị dựng lập uy đức. Quá trình ấy chính là quá trình chư vị trưởng thành, quá trình chư vị tiến về tương lai, là một bước đi trên con đường [thành] Thần của chư vị. (vỗ tay) Nhất định đừng đưa các vấn đề cụ thể cho Sư phụ. (mọi người cười)

Làm thế nào để chúng sinh biết về Đại Pháp? Sau khi chư vị giảng chân tướng, thật sự khiến người ta minh bạch ra về cuộc bức hại này, đồng thời khiến người ta liễu giải Đại Pháp là [ngay] chính, vậy là khả dĩ rồi. Nếu cá nhân ấy cảm thấy Pháp Luân Công là tốt, họ biểu hiện rằng muốn hiểu biết thêm nữa về tình huống Pháp Luân Công, [thì] chư vị có thể giảng ở mức thấp nhất về Pháp Luân Công khiến người ta làm người tốt như thế nào, sau đó chư vị có thể bảo họ, rằng ‘chúng tôi muốn trở thành người tốt hơn nữa, đạt viên mãn’. Chỉ vậy đó thôi, nhiều hơn nữa thì chư vị không thể giảng. Chư vị nếu giảng lên cao, thì chư vị làm họ sợ.

Cảnh giới tư tưởng của người ta là khác nhau. Nói ví dụ, nếu với một cháu học sinh lớp một, chư vị đem khoá học Đại học ra giảng cho cháu, thì cháu sẽ không đi học, mà cháu muốn trốn học. (vỗ tay) Chư vị cũng từ bắt đầu qua từng bước từng bước tu luyện rồi đạt cảnh giới này, đến tầng thứ này, chư vị muốn đưa đủ mọi thứ giảng cho họ, thì chư vị cũng bằng như đưa họ lập tức từ người thường lên đến cao như chư vị, (Sur phụ cười) Tôi là Sur phụ đây cũng không làm thế. (mọi người cười) Tôi có thể giúp một sinh mệnh loại bỏ hết thảy nhân tố của tầng thấp rồi sau đó đến cao mức nào cũng được, ngoài ra ở cao đến mấy cũng đều có thể tạo ra sinh mệnh, nhưng nếu muốn khiến một sinh mệnh ở tầng thấp ngay lập tức tư tưởng nhận thức được cao đến thế, thì trong tình huống thông thường sinh mệnh đó sẽ chịu không nổi, vì vậy con người cần phải từng bước từng bước mới nhận thức được. Tại sao không bảo mọi người giảng cao? Tại sao bảo mọi người đi giảng thanh chân tướng một cách lý trí? Chính là nguyên nhân này. Do đó một số học viên không lý trí lắm, khi giảng chân tướng liền lập tức giảng rất là cao, thậm chí giảng cho quan viên của chính phủ rằng Thần thể này Thần thể kia, rằng Sur phụ của tôi là ai, (mọi người cười) người ta bèn cảm thấy chư vị đang nói lung tung. (mọi người cười) Không được giảng chân tướng như thế. Nhận thức của người tu luyện là có được qua từng bước từng bước, ngay lập tức muốn để người thường nhận thức cao đến thế, thì thông thường người ta rất khó lý giải. Lý giải không nổi thì sẽ phản hiệu quả, trên thực tế là có tác dụng phá hoại.

Đệ tử: San Diego thuộc California hai năm qua có một số học viên mới nhập Đạo đức Pháp, hơn nửa mỗi tuần đều có người hữu duyên đến học công. Có học viên mới rất có năng lực và điều kiện tham gia vào hạng mục [công việc] chứng thực Pháp. Để học viên mới ngay từ đầu làm ba việc, hay là để họ chỉ là học Pháp luyện công, sau một đoạn thời gian mới tham gia các hạng mục chứng thực Pháp?

Sư phụ: Chư vị rất thiếu người làm, muốn nhanh chóng tìm một số học viên mới có năng lực vào tham gia. Tôi cảm thấy vẫn là không nên vội, tại sao? Vì khi các học viên tu lâu thảo luận vấn đề với nhau có trạng thái biểu hiện ra mà không lưu ý lắm, sẽ khiến một số học viên mới sợ hãi. [Vì] năng lượng của chư vị, [nên] lời mà chư vị nói ra nguyên lai không có nặng, [nhưng] họ lại nghe thành rất nặng; giọng của chư vị không cao, họ lại nghe tựa như sấm dậy. (mọi người cười) Trong tư tưởng của họ thì cảm giác là như thế. Do đó, hãy đợi học viên mới đã có nhận thức nhất định, đã minh bạch, đã dần dần đề cao, ít nhất đến khi họ đối với Đại Pháp đã có một số nhận thức sâu sắc thì mới tham gia, làm thế sẽ không dẫn đến là họ vì không lý giải được mà không tu nữa.

Đệ tử: Từ khi bức hại bắt đầu đến nay, con bị sa lầy vào một khoá nghiên cứu, không có thời gian làm gì khác. Không có nhiều thời gian lắm để làm các việc Đại Pháp và [không có] 100% thời gian làm các việc Đại Pháp, vậy có thể đạt đến tầng thứ cao cũng đồng như thế hay không?

Sư phụ: Nếu công tác ấy của chư vị quả là không thoát thân ra được, thì không sao cả. Chư vị làm tốt công

tác của chư vị, đồng thời chư vị tranh thủ thời gian học Pháp, lợi dụng các cơ hội mà chư vị có thể lợi dụng để làm một số việc mà đệ tử Đại Pháp cần làm hoặc giảng chân tướng. Bởi vì bận rộn và không bận rộn là nhất định đều tồn tại, cũng không xảy ra là mọi người lập tức đều bận, hoặc mọi người lập tức đều không bận, [mà là] có người bận, có người không bận. Tuy nhiên, là chuyện gì đi nữa, đã là người tu luyện mà nói, đều không cứ mãi bất biến. Chư vị tạm thời bận rộn cũng vậy, chư vị không bận cũng vậy, chư vị nên làm gì thì chư vị làm thôi, hết thảy khả năng đều biến hoá theo thời cơ. Do đó tôi nghĩ rằng, đừng vì bận rộn mà tự mình giải thoát chính mình [khỏi các việc], bảo rằng ‘tôi không làm gì nữa, Pháp cũng không học nữa’; lại có vị bảo ‘vì bận quá nên tôi rất lo lắng’, [cả hai] đều không được, hãy căn cứ tình huống của bản thân mà làm.

Kể cả giảng chân tướng ở Manhattan, [những ai] có năng lực có điều kiện thì có thể đến, còn điều kiện về các phương diện mà không cho phép thì không cần đến. Không phải nói rằng mọi người nhất định phải làm như thế nào đó, mà đều là dựa theo tâm của mọi người mà làm thôi, thế mới là chân thật. Xưa nay Sư phụ không hề mệnh lệnh chư vị phải làm gì, tôi chỉ nói nên làm gì, như thế có một số học viên đi làm. Căn cứ điều kiện và năng lực mà làm các việc đệ tử Đại Pháp nên làm. Không có điều kiện hoặc năng lực, mà miễn cưỡng làm thì không có được, là vì chư vị miễn cưỡng làm sẽ mang đến phiền toái cho cuộc sống và trạng thái tu luyện của chư vị, cái đó là không được.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp từ Thổ Nhĩ Kỳ xin vấn an Sư phụ. Bao giờ Ngài muốn đến thăm Thổ Nhĩ Kỳ? Ngài nhìn nhận thế nào về Thổ Nhĩ Kỳ?

Sư phụ: Chủ thể của bất kể dân tộc nào trên thế giới đều là vì Đại Pháp mà đến, vì thế dù là dân tộc nào thì khi hồng truyền Đại Pháp tôi đều không muốn để họ rút lại, cho nên tôi mới bảo chư vị đi giảng chân tướng. Đệ tử Đại Pháp các nơi cần làm tốt các việc cần làm, chúng sinh đang đợi chư vị đó.

Còn nói về tôi khi nào đến thăm Thổ Nhĩ Kỳ, có cơ hội thì tôi nhất định đến. (vỗ tay) Tương lai tôi sẽ đi đến từng góc khắp thế giới, (vỗ tay nhiệt liệt) bởi vì những ai được chư vị cứu khi giảng chân tướng thì tôi đều phải quản. (vỗ tay)

Đệ tử: Đệ tử thấy rằng đồng tu mà thường hay đóng vai cảnh sát tà ác ở điểm chống tra tấn là có ma tính lớn hơn trước đây, liệu có quan hệ không? (mọi người cười)

Sư phụ: Không có, đó là vì tác dụng của tâm lý bản thân. (Sư phụ cười) Quay về học Pháp, điều chỉnh một chút, là không vấn đề gì nữa.

Đệ tử: Một số đệ tử Đại Pháp cách đây không lâu đã lập một trung tâm nghệ thuật, trường nghệ thuật mở ra cho xã hội người thường. Xin Sư phụ chỉ đạo, trong tình huống mà hạng mục [các việc] khá nhiều, tiền quỹ lại thiếu thốn, làm thế nào để làm tốt vai trò mà chúng con cần diễn trước lúc Pháp Chính Nhân Gian?

Sư phụ: Các đệ tử Đại Pháp mở công ty hay là lập trường học, tôi nghĩ rằng đều là hoạt động xã hội bình thường. Một mặt là có thể giải quyết vấn đề sinh sống của bản thân mình, đồng thời có thể mang đến cơ hội công tác cho các đồng tu khác. Một mặt khác, thông qua

các hoạt động xã hội ấy mà có thể liên hệ một số người thường, như thế đối với họ mà xét cũng là có thể có ích.

Làm thế nào để làm tốt vai trò [của mình] thời trước lúc Pháp Chính Nhân Gian? Điều này là căn cứ năng lực bản thân mọi người mà làm. Trường nghệ thuật khác với các ngành nghề khác, ở trường nghệ thuật là được dạy người ta làm người tốt theo Chân-Thiện-Nhẫn, cũng có thể tham gia diễn xuất văn nghệ do đệ tử Đại Pháp thực hiện, khiến con người thế gian thấy được một phía khác về diện mạo tinh thần của đệ tử Đại Pháp, thấy được tà đảng Trung Cộng và tên đại ma đầu kia là tà cũng như đệ tử Đại Pháp là tốt, phải nói đó là một việc rất tốt. Dạ hội mừng năm mới của người Hoa do “Tân Đường Nhân” làm, mục đích là tiếp xúc, liên lạc, và giảng chân tướng cho nhiều người Hoa hơn nữa, thuận tiện cho việc cứu độ họ. Các tiết mục diễn xuất văn nghệ, nếu chư vị làm không tốt thì sẽ không ai xem, cũng không đạt được mục đích cứu độ chúng sinh. Diễn mà tốt thì có thể khởi tác dụng ấy, ít nhất cũng có tác dụng làm cầu nối. Nếu thật sự làm được có hiệu quả tốt thì hãy cùng tham gia vào dạ hội văn nghệ, đều là việc tốt.

Đệ tử: Có học viên tu một thời gian rất lâu rồi, xem ra đã nhận thức được tầm quan trọng của chúng thực Pháp, nhưng vẫn luôn không tinh tấn lắm, làm thế nào giúp đỡ họ?

Sư phụ: Không có thuốc đặc hiệu đâu, ai ai cũng phải tu một cách thiết thực thì mới có thể tu lên được. Với ai không tinh tấn, hãy xem xem tư tưởng của họ có khúc mắc ở đâu. Nhận thức không đầy đủ về các việc mà đệ tử Đại Pháp ắt phải làm thì nhất định là có nguyên

nhân: hiện nay họ coi việc gì là quan trọng nhất? Vì đã là học viên, nên cần có trách nhiệm với họ, cần nói cho họ; nếu là người thường thì không cần bận tâm, người thường coi trọng cái gì cũng được cả thôi, người ta không nghĩ đến tu luyện, thì chúng ta cũng không đi can thiệp người khác. Một khi đã tu luyện rồi, mà người đó không lên theo kịp, [thì sẽ bị] nguy hiểm trong bức hại và ác, do đó mọi người cần có trách nhiệm với họ.

Đệ tử: Đăng loạt bài «Cửu Bình» của các đệ tử làm báo làm là rất tốt, nhưng con lo rằng những người thường không hiểu phải chăng sẽ nói rằng chúng ta làm chính trị?

Sư phụ: Sẽ không, ai cũng đều biết rằng tà đảng Trung Cộng đang bức hại Pháp Luân Công, chúng ta chỉ là báo cho họ rằng vì sao Trung Cộng bức hại Pháp Luân Công, đồng thời chúng ta nên báo cho họ rằng nó bức hại là có mục đích gì, Trung Cộng vì sao bức hại Pháp Luân Công, Pháp Luân Công có mâu thuẫn chi với Trung Cộng, vậy thì chúng ta phải giảng một chút rằng tà đảng Trung Cộng là gì, vì sao phản đối Chân-Thiện-Nhẫn. Tuy nhiên là tu luyện mà nói, nguyên tắc khi tu luyện cá nhân giảng chân tướng là không gia nhập vào những việc ấy. Vạch trần trên các kênh truyền thông về cuộc bức hại của Trung Cộng nhằm vào đệ tử Đại Pháp, là có quan hệ quan trọng đối với cứu độ chúng sinh. Bức hại Pháp Luân Công là lấy danh nghĩa của tà đảng Trung Cộng mà tiến hành trấn áp, trong cuộc bức hại cũng đã đầu độc rất nhiều người. Vì để cứu độ những người ấy, thì cần phải để người ta nhìn rõ Trung Cộng.

Minh Huệ Net không có bài về việc này, là vì ở phương diện tiếp cận sát hơn với tu luyện Đại Pháp

[thì] không xem nó là trọng điểm. Đăng bài lên các kênh truyền thông cũng là cứu độ chúng sinh.

Còn nói về ai sẽ nắm chính [quyền] Trung Quốc trong tương lai, ai muốn nắm chính [quyền] thì cứ làm thôi, không quan hệ gì với chúng ta. Họ tốt xấu thế nào, đó là việc của con người, chúng ta là người tu luyện. Các vị nếu không bức hại chúng tôi, thì chúng tôi đâu cần vạch trần các vị. Có gan làm điều xấu xa, sao không có gan gánh chịu?

Đệ tử: Gần đây vì việc giảng chân tướng ở Manhattan và dạ hội mừng năm mới, rất nhiều học viên làm hạng mục “Phóng Quang Minh” bận rộn vì hai việc trên, nên họ đều không làm hạng mục “Phóng Quang Minh” nữa.

Sư phụ: Việc này Sư phụ không tiện nói, vì đây là việc hợp tác của bản thân chư vị. Cũng đều quan trọng. Những phim do “Phóng Quang Minh” đưa ra thì tôi đều xem cả, không bỏ qua cái nào. (vỗ tay) Do đó phương diện nào cũng quan trọng, mọi người không được xem thường cái này, cũng không được xem thường cái kia. Thực ra tôi thấy rằng mọi người quả thực rất bận, một người bận [làm] những mấy cái. Vẫn là bản thân chư vị hợp tác thôi, Sư phụ không tiện nói về cụ thể.

Đệ tử: (văn dịch) Vì sao Đại Pháp tạo ra Đại Khung vẫn có tình huống bất chính hôm nay, nên mới cần đến Sư phụ đến Chính Đại Khung? Các đệ tử từ Hamilton thuộc New Zealand xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Đặc tính quá khứ của vũ trụ quyết định sự biến hoá mang tính chu kỳ của vũ trụ. Đặc tính gì, đó là “thành-trụ-hoại-diệt-không”, ấy là vũ trụ quá khứ. Vũ trụ rất to lớn, khi ở diện tích nhỏ hoặc cục bộ xuất hiện hoại-diệt thì [cho]

tạc nổ đi, nổ đi rồi chính là ‘không’. Sau khi ‘không’ thì vật chất chúng vẫn tồn tại, Thần sẽ lợi dụng vật chất từ vong ấy để tạo lại mới ra tầng vũ trụ ấy một lần mới. Trạng thái này so với ‘tân trần đại tạ’ ở thân thể người là hầu như phi thường tương tự. Vậy thì khi phạm vi lớn hơn mà có vấn đề, thì phạm vi lớn hơn cũng cần tạc nổ đi, sau đó lại tạo ra các sinh mệnh mới. Không có người nào cảm thấy ‘tân trần đại tạ’ của mình là có quan hệ gì với từ bi hay là không từ bi. Đối với Thần cao hơn của vũ trụ mà nói, loại thành-trụ-hoại-diệt này trong vũ trụ chính là tựa như con người nhận thức ‘tân trần đại tạ’ vậy, không có khái niệm từ bi hay không từ bi. Vũ trụ là sống, trong thân thể có bộ phận các tế bào nào mà không tốt nữa, thì phải đào thải cái cũ và thay bằng cái mới, do đó, biểu hiện ở con người nơi đây cũng giống như thế: sinh-lão-bệnh-tử.

Vũ trụ tương lai có sự cải biến về phương diện này, một khi đến lúc ‘hoại’ thì cần viên dung nó, canh tân nó, khiến nó biến thành tốt. Đó chính là khác với vũ trụ cũ.
(*vỗ tay*)

Sinh mệnh tương lai đều là ‘vị tha’, sinh mệnh quá khứ là ‘vị tự’. (*vỗ tay*) Có những sinh mệnh vì lợi ích bản thân mà chẳng quản chi đến sinh mệnh khác, điều này biểu hiện ra ở thế gian cũng là rõ ràng quá rồi. Có người ở thế gian chỉ vì khẩu khí của mình, mà chẳng quản gì cả cứ làm hại người khác, luôn không có nghĩ cho người khác. Cái ‘tự’ đó có người biểu hiện ra là ác phi thường, có người chuyên môn tìm người để bắt nạt, toàn là coi thường người khác. Nào có ai cho họ cái quyền lực như thế. Chư vị không được như thế, người tu luyện Đại Pháp đều không được như thế.

Đệ tử: Cảm ơn Sư tôn từ bi cứu độ. Xin giúp chúng con hiểu được làm thế nào vận dụng những kỹ năng mà chúng con đạt được ở xã hội người thường để trợ giúp việc giảng thanh chân tướng.

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, mỗi từng đệ tử Đại Pháp đều đang vận dụng năng lực của mình để cứu độ chúng sinh, chứng thực Đại Pháp. Đệ tử Đại Pháp nào là làm kênh truyền thông, nào là làm mạng máy tính, làm đài phát thanh, đài truyền hình, mục đích đều là một, đều là vì để giảng thanh chân tướng. Các kênh truyền thông ở xã hội hiện nay đều bị Trung Cộng mua rồi, bị cái tập đoàn lưu manh tà ác của tên đại ma đầu thu mua rồi. Không có ai đăng bài về tình huống chúng ta bị bức hại, thế thì đệ tử Đại Pháp ở tình huống vạn bất đắc dĩ ấy mọi người hợp tác cùng nhau làm những việc này. Nói cách khác đều là bản thân mọi người chủ động làm, không phải khi có một việc là Sư phụ dẫn dắt chư vị làm một cách cụ thể. Ấy là Sư phụ muốn khẳng định việc mà mọi người làm, hoặc cảm thấy mọi người nên làm việc nào đó, thì tôi có thể nói. Còn như nói mỗi cá nhân làm gì làm gì, thì Sư phụ không thể nói quá cụ thể, bởi vì hễ Sư phụ nói ra, người khác sẽ có lối nghĩ thế này: ‘Sư phụ bảo anh kia làm cái này rồi’; chư vị cũng sẽ nghĩ: ‘Sư phụ bảo tôi làm cái này rồi’, và chư vị sẽ không làm gì khác nữa cả, không quản gì nữa, các việc khác khi cần đến chư vị thì chư vị có cái cố, ‘Sư phụ bảo tôi làm cái này’. (*Sư phụ cười*) [Vậy là] tôi đã cấp tâm chấp trước cho chư vị rồi, điều ấy không được, do đó, rất nhiều việc vẫn là bản thân đi làm thôi. Bản thân dựng lập uy đức, thế mới là xuất sắc.

Đệ tử: Khi giảng thanh chân tướng, nếu có người thừa nhận bức hại là không đúng, nhưng không [thừa] nhận đồng [ý] với Đại Pháp, hơn nữa tạm thời không có thời gian giảng rõ, thì xử lý thế nào? Nên chăng đặt ở vị trí số một [việc] làm trên diện rộng, khiến con người thế gian hiểu được cuộc bức hại?

Sư phụ: [Thừa] nhận đồng [ý] hay không không sao cả, nếu như đối với Đại Pháp có nhận thức bất hảo thì chính là đã trúng độc của tà ác, cần nói rõ những điều ấy cho họ. Trong tình huống thông thường giảng chân tướng chính là nói về bức hại, chư vị không cần nói về việc tu luyện Đại Pháp, người ta không muốn tu cũng không sao mà. Chư vị bảo với họ rằng, ‘chúng tôi là nhóm người tốt, Đại Pháp của chúng tôi cũng là bảo người ta làm người tốt, các vị [thừa] nhận đồng [ý] hay không cũng không sao cả, chúng tôi không phải là bảo các vị đến học Đại Pháp, chúng tôi chỉ là bảo cho các vị rằng cuộc bức hại này là tà ác, điều chư vị từng biết là bị độc hại rồi’, thế là khả dĩ rồi. Những ai muốn học Đại Pháp thì là bản thân họ muốn học, không phải là lôi kéo vào. Mọi người nhất định phải chú ý điểm này, chúng ta không miễn cưỡng bắt kỳ ai.

Đệ tử: Chúng ta gửi về Trung Quốc những lượng lớn email. Tổ làm email gặp khó khăn rất lớn, về kỹ thuật, về nhân viên. Đó là vì những người còn lại [trong tổ] chúng con có vấn đề tâm tính nào đó, hay là do phong toả của cựu thế lực tạo thành?

Sư phụ: Chư vị có con đường của chư vị. Về nguyên nhân thì tôi nghĩ chỉ là hai phương diện, những việc cần làm là quá nhiều, tạo thành thiếu người làm; còn nữa, chẳng phải chúng ta lãng quên phương diện tu luyện cá

nhân của mình, cho nên tà ác dùi vào sơ hở, bởi vì đệ tử Đại Pháp đều cần làm cả ba việc. Có người nói, ‘thưa Sư phụ, con vào mấy năm gần đây, đặc biệt là kể từ 20-7-1999, phát hiện rằng đọc sách đề cao bị chậm lại, không giống trước đây mỗi ngày một bước nhảy vọt và cảm giác vô cùng tốt đẹp khi có nhận thức đề cao lên cực nhanh’. Tại sao bây giờ đọc sách không được như xưa? Không phải là Pháp không hiển nữa, mà là yêu cầu đã cao lên rồi, là đệ tử Đại Pháp ắt phải làm đủ cả ba việc cho tốt thì mới đề cao. (*vỗ tay*)

Có một số người học Pháp từ thời ban đầu nói rằng ‘tôi ở nhà đọc sách’, tức là không bước ra làm các việc mà đệ tử ắt phải làm. Tôi nghĩ, vị này cách ‘tà ngộ’ không còn xa nữa đâu, chưa tà ngộ là còn may, mấy năm nay các đệ tử Đại Pháp đều chứng thực Pháp ngay khi bị bức hại, giảng chân tướng khi cứu độ chúng sinh, [còn] họ ở nhà đọc sách thế nào đi nữa cũng sẽ không đề cao gì hết. Chư vị nếu không làm các việc mà đệ tử Đại Pháp cần làm, thì chư vị không chỉ không đề cao lên, mà còn chỉ có thể giáng hạ xuống. “Đệ tử Đại Pháp”, “đệ tử Đại Pháp” ấy, “đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp” là gì? Trong vũ trụ đó là danh hiệu đệ nhất, sinh mệnh vĩ đại đệ nhất. Chư vị chỉ quản việc chư vị được đắc độ, thế có thể được không? Vậy thì thế nào mới là “đệ tử Đại Pháp”? Gọi là “đệ tử thời kỳ Chính Pháp” là gì? Chư vị chứng thực Pháp chưa? Đại Pháp cho chư vị những chỗ tốt thì chư vị đến, Đại Pháp gặp nạn thì chư vị né tránh và không dám nói lời công đạo cho Đại Pháp, chư vị còn chẳng được như một người thông thường, còn nói những gì là ‘học Pháp ở nhà’? Trong bức hại thì chúng sinh đều đang bị độc hại, chư vị còn trốn tránh thật kỹ?

Đệ tử Đại Pháp vì sao cần đi giảng thanh chân tướng, vì sao cần cứu độ chúng sinh? Bởi vì đó chính là trách nhiệm của đệ tử Đại Pháp, tôi, Lý Hồng Chí, cần là cần sinh mệnh như thế, đệ tử Đại Pháp chính là người tu luyện như thế.

Đệ tử: Dường như các đồng tu về chính thể là không coi trọng lắm việc phá trừ bức hại của tà ác về kinh tế, cho nên có nhiều đồng tu một thời gian lâu vẫn làm công tác có thu nhập thấp, tham gia công tác chứng thực Pháp là chịu hạn chế về thời gian và điều kiện kinh tế.

Sư phụ: Có vấn đề này. Tuy nhiên có đôi lúc cũng là tại con người tự họ, hoặc bản thân họ suy xét chưa chu đáo, sẽ tạo thành việc này. [Con đường] mà đệ tử Đại Pháp đi khi chứng thực Pháp là con đường chính lộ, [là] cứu độ chúng sinh, [nên] điều kiện kinh tế, các loại phương diện đều nên phải phù hợp. Nếu một phương diện làm không được tốt, thì sẽ bị tà ác dúi vào sơ hở. Bất kể sự việc gì thì chỉ cần chực vị làm tốt, hết thảy đều sẽ biến hoá.

Đệ tử: Ngài có thể giảng một đôi lời cho các đệ tử làm sáng tác âm nhạc hay không? Chúng con chưa làm được tốt như các đệ tử họa sỹ.

Sư phụ: Không có nói so sánh đệ tử họa sỹ và đệ tử nhạc sỹ là bộ phận nào làm được tốt hay không tốt, (mọi người cười) chỉ có phân biệt về đề cao và tăng thứ của cá nhân. Đệ tử Đại Pháp mà sáng tác âm nhạc ngoại trừ giảng thanh chân tướng ra, còn gánh thêm một trách nhiệm đặc thù là sáng tác âm nhạc. Vì để cứu độ chúng sinh, các đệ tử Đại Pháp đã sáng tác một số ca khúc, kể cả những ca khúc được hát trong dạ hội văn nghệ, đều là bản thân các đệ tử Đại Pháp sáng tác ra, rất xuất sắc.

Kỳ thực tôi ngay trong ngày giảng Pháp cho các đệ tử làm mỹ thuật, tôi cũng tham dự cuộc họp của những đệ tử sáng tác âm nhạc và nghệ thuật sân khấu, tôi cũng giảng Pháp rồi. Bấy giờ chưa ghi âm lại. Tương lai có cơ hội thì sẽ lại nói nữa. (vỗ tay)

Đệ tử: Rất nhiều đồng tu không chú ý bề ngoài của mình, và biểu hiện văn minh về lời nói cử chỉ.

Sư phụ: Nói một chút ngoài lề nhé. Làm người ấy, trong lịch sử, chư Thần khác nhau đối với những người khác nhau là có cách nhìn về hình thức bề ngoài khác nhau. Như mọi người đã biết trước đây có những người tu Đạo họ không chú trọng lắm đến tác phong bề ngoài. Ít nhất thì những vị Đạo tu luyện trên thế giới, đặc biệt là tiểu Đạo, càng không chú trọng bề ngoài, [họ] khá là lôi thôi, không hề chải chuốt bản thân, [những vị] cá biệt còn cố ý tu ở hoàn cảnh bụi bặm. Tại sao họ như vậy? Họ cảm thấy người tu luyện mà chú ý đến trang điểm thì là chấp trước, [ăn mặc] tùy tiện thì tốt hơn. Ngoài ra họ còn nhìn thấy một loại hiện tượng gì? Tu luyện trong quá khứ đều là tu phó nguyên thần, trong tu luyện phát hiện một tình huống này, chính là tất cả các thứ trên thân người đều thuận theo thời gian tu luyện lâu dần mà đều có năng lượng. [Không gian] phía bên này nhìn thấy không tốt, nhưng ở phía tu luyện bên kia thì phó nguyên thần nhìn thấy đều đã thành những thứ tốt, bởi vì vật chất của không gian này thuận theo cá nhân ấy tu luyện mà nó cải biến, nó đang gia tăng năng lượng. Thế thì thuận theo năng lượng gia tăng, thì ở bên kia biểu hiện xuất lai chính là năng lượng tổ [hợp] thành pháp bảo, bùn đất khắp thân thì ở bên kia thì thấy là bảo vật khắp thân, nhìn loá cả mắt. Tuy nhiên

ở thế giới bên này, lại nhìn thấy khắp đầu khắp thân là dơ dáy, từ đầu đến chân đều là bản hề hề cả thôi, trên thân rất nhiều bùn đất. Trong luyện công luyện tới luyện lui những thứ bùn đất ấy, những thứ bản thủ ấy sau khi được năng lượng gia trì thì thành như thế, khi được phó nguyên thần mang đi theo thì đều là thứ tốt. Họ nhìn thấy những điều ấy, nên cố ý không chải chuốt.

Từ một góc độ khác mà giảng, như mọi người đã biết về xã hội phương Tây, văn minh về bề ngoài con người là rất chú trọng. Vì họ không có văn hoá tu luyện, cho nên không có khái niệm về những thứ đó. Tu luyện Phật giáo là giảng hết thấy [những gì của] người tu luyện đều do Phật diễn hoá cấp cho, Phật cho quả vị gì thì là quả vị nấy, nên có gì thì có nấy, không nên có gì thì không có nấy, điểm này là giống với tình huống của Thần phương Tây. Tất nhiên Đại Pháp đều khác với tu luyện quá khứ.

Trước những năm 1960, nhất là những học viên da trắng chur vị đều còn nhớ, bấy giờ nam nhân đều rất lịch thiệp, lễ độ tế nhị, chú trọng giáo dưỡng; nữ nhân cũng rất chú trọng phong độ, cũng rất chú trọng tri thức và tu dưỡng. Đối với con người mà nói có lẽ là việc tốt, thực ra đối với Thần mà nói thì cũng không phải việc xấu gì lắm, tuy nhiên nhân loại vì thế mà dễ trở thành tệ đoan, thậm chí đo lường tốt-xấu một cá nhân thì cũng nhìn vào lời nói cử chỉ của người ấy, cảm thấy người này cao thượng, người kia không cao thượng, chứ không nhìn vào thực chất của con người nữa. Sau này, con người đều sẽ đến [thế gian] để đắc Pháp, hết thấy hành vi trở ngại tu luyện đều bị trừ bỏ, về phương diện này cũng có cự thế lực tham dự, cự thế lực là làm với phương

thức ‘lấy ác trị ác’. Chư vị biết vì sao từ những năm 1960 về sau đã xuất hiện hippy, nghệ sỹ đường phố, con người bắt đầu ăn mặc không nghiêm chỉnh, phản truyền thống, trang phục càng ngày càng tùy tiện? Y phục lớp ngoài thì nhỏ mà y phục lớp trong lại to, tay áo che cả bàn tay và chỉ lộ ra ngón tay thôi, quần mặc trễ xuống, sau đó quần loè xoè trên bàn chân, thể nào cũng là càng lồi thòi càng tốt. Tôi nói cho chư vị, đó tuyệt đối không phải đơn giản chỉ là một trào lưu thời trang của xã hội nhân loại đâu, đó là cụ thể lực làm, dùng phương thức ‘lấy ác trị ác’ để phá trừ tệ đoan thái quá của con người. Kỳ thực con người ăn mặc chỉnh tề một chút thì không có gì bất hảo cả, nhưng việc gì thì cũng không nên thành tệ đoan, hễ thành tệ đoan nhân tâm sẽ biến dị, từ đó sẽ khiến nhân loại đi đến cực đoan về phương diện ấy.

Trung Quốc trước thời Cách mạng Văn hoá thì người Trung Quốc hết sức sạch sẽ, rất văn minh, có lịch sử văn minh 5000 năm. Mọi người đều biết rằng người Nhật Bản vẫn luôn rất sạch sẽ phải không? Mấy thế kỷ trước, khi chưa phát triển, người Nhật Bản dùng nồi to nấu nước rồi lấy thùng lớn để tắm hàng ngày, khi chưa hề phát triển thì đã là như thế. Chư vị biết chăng? Đó là văn hoá triều đại nhà Đường, giống hệt người thời nhà Đường. Không thể nói là người xưa không sạch đâu, mà là người hiện đại không biết người xưa như thế nào. Người ở mỗi triều đại, người ở mỗi thời kỳ đều thế cả, con người không thay đổi, chỉ là trang phục khác nhau mà thôi. Người hiện đại hình dung người xưa là lạc hậu, kỳ thực đó là kết quả suy diễn bằng những thứ của ‘thuyết tiến hoá’. “Cách mạng Văn hoá” “phá tứ cựu”, cho rằng sạch sẽ chỉnh tề là “tư tưởng của giai cấp tư

sản”, dùng lời quỷ quái của tà đảng Trung Cộng, nói là “tư tưởng của giai cấp tư sản”. Cắt bỏ tết đuôi tóc của phụ nữ, đi trên phố thấy đi giày cao gót thì tháo ra rồi chặt gót đi, chur vị mặc quần áo đẹp thì lấy kéo cắt quần áo chur vị. Tà đảng Trung Cộng đề xuất rằng phải “mài bàn tay chai sần, lăn toàn thân bùn đất, sống với trùng cách mạng đầy khắp thân”, (*mọi người cười*) chỉ qua thời gian mấy năm lập tức phá toàn bộ nền văn minh 5000 năm của người Trung Quốc.

Kỳ thực tôi biết rằng có một số học viên người da trắng coi trạng thái bề ngoài của một số học viên người Hoa là không thuận mắt. Bởi vì con người trong xã hội ấy bị tạo thành như thế, qua thời gian lâu thì quen như thế là bình thường và thành tập quán rồi, không ý thức được hành vi và tác phong của mình là không hợp. Tất nhiên điều gì cũng không thể thái quá được, bảo trì trạng thái con người ở mức độ lớn nhất, hãy đường đường chính chính như một người chính tề bình thường. Không được quá lôi thôi, tùy tiện, không chú ý và quá tùy tiện.

Thực ra từ góc độ tu luyện mà giảng, đành rằng đều không ảnh hưởng, dù chur vị chú ý dáng vẻ bề ngoài của mình hay không chú ý dáng vẻ bề ngoài của mình, về tu luyện đều không chịu ảnh hưởng, then chốt là chur vị không được chấp trước. Người Trung Quốc nói ‘tôi muốn mặc thông thường, càng thông thường càng tốt, lôi thôi một chút thì thuận tiện hơn’. Tôi cảm thấy như thế không tốt. Đệ tử Đại Pháp nên tạo mẫu hình tốt đẹp cho người khác, đường đường chính chính ra dáng con người. Khi tôi mở lớp giảng Pháp ở Trung Quốc Đại Lục, tôi vẫn luôn mặc rất chính thức, trên thực tế tôi là để

chư vị nhìn. (vỗ tay) Vì có người cảm thấy dùng lời dạy vẫn không [được như] dùng thân [làm mẫu] để dạy, lời kia đúng hay không thì chưa nói đến, có học viên là cứ học theo Sư phụ thôi, nói rằng Sư phụ mặc thế nào thì mình mặc như thế, (mọi người cười) vậy tôi bèn chú ý hơn một chút về ngoại hình, như thế mọi người đều chú ý hơn một chút. “Cách mạng văn hoá” quả thực phá hoại rất thảm trọng nền văn hoá Trung Quốc, văn minh 5000 năm chỉ trong vài năm đã bị huỷ rồi. Cho nên người Trung Quốc về mặt hình thức và tác phong cần chú ý hơn một chút, học viên phương Tây cũng đừng nhìn người ta bằng vẻ bề ngoài. Về hành vi thì học viên phương Đông thì cần chú trọng hơn. (vỗ tay) Cái gì cũng không nên thái quá.

Đệ tử: Trong thời kỳ Chính Pháp, chúng con nhìn nhận đối đãi như thế nào về [những thứ] tạo thành ảnh hưởng bất hảo cho con người?

Sư phụ: Phải rồi, chư vị khi giảng chân tướng thì chư vị giảng được rất tốt, [nhưng nếu] một khi người ta thấy cá nhân chư vị không thuận mắt, khi nói các lời còn mang những lời không lễ phép, người khác bèn cảm thấy như chư vị là không đáng tin, nên bèn bảo giảng chân tướng là giảng không được tốt, sẽ có tác dụng không tốt. Luôn cần chú ý.

Đệ tử: Về sự việc ở Argentina thì đệ tử chúng con nên nhìn nhận ra sao?

Sư phụ: Về vấn đề này, tôi nghĩ rằng, nếu ai bức hại đệ tử Đại Pháp, thì cần truy họ. Nếu cần giảng chân tướng thì giảng chân tướng; nếu bị làm hại, cần tố tụng ra pháp luật thì tố tụng ra pháp luật. Việc này đều có tiền lệ rồi, mọi người xem xem nên làm thế nào thì cứ làm.

Đệ tử: Khi luyện công nếu tư tưởng không thanh tịnh, thì có thể dùng phát chính niệm như phương thức năm phút đầu thanh lý bản thân hay không?

Sư phụ: Tư tưởng bản thân mình mà không thanh tịnh hoặc tư tưởng chịu can nhiễu, thì lúc nào cũng có thể phát chính niệm. Điều chỉnh hoặc phát chính niệm là không có hạn chế về thời gian, lúc nào cũng có thể làm, cảm thấy tư tưởng bản thân thanh tịnh trở lại và chính niệm mạnh là được rồi.

Đệ tử: Về ba việc mà các đệ tử Đại Pháp làm, yêu cầu đối với tiểu đệ tử có giống như đệ tử Đại Pháp đã trưởng thành hay không?

Sư phụ: Nó không giống. Tiểu đệ tử thì các cháu về kỹ năng, về năng lực biểu đạt [ý kiến], về mức độ được xã hội coi trọng, đều khác, vẫn là không thể yêu cầu giống nhau được. Trẻ em không như người lớn, trẻ em chính là trạng thái trẻ em thôi. Trước đây tôi đã giảng nhiều lần về điều này rồi.

Đệ tử: Ngài đã giảng gần ba giờ đồng hồ rồi, Sư phụ vất vả quá, rất nhiều đệ tử muốn Sư phụ dùng chút nước. (vỗ tay)

Sư phụ: Không sao. Tôi nghĩ rằng các tờ câu hỏi còn nhiều lắm, [cái nào] trùng lặp thì tôi sẽ không nói lại nữa.

Đệ tử: Có học viên nói rằng lãnh sự quán có thể buông lỏng một chút, [vì việc ở] Manhattan là trọng yếu.

Sư phụ: Ở đâu cũng trọng yếu, ở đâu cũng đều không thể coi nhẹ. (vỗ tay)

Đệ tử: Hai vợ chồng chúng con đều là đệ tử, có một con trai mười tuổi, cháu đã học ở trường Minh Huệ được

3 năm rồi, nhưng vẫn hay đánh lộn, nói dối, hành xử không tốt.

Sư phụ: Trẻ con có lúc vẫn còn đặc điểm của trẻ con, những người mà [cháu] gặp là cũng có quan hệ đối với cháu. Nhân loại là thùng thuốc nhuộm lớn, trong thùng thuốc nhuộm đó nói ai mà thân không [nhiễm] màu, thì vị ấy chính là Thần. Ngay cả đệ tử Đại Pháp vốn đang tu luyện, vẫn cần thỉnh thoảng tẩy rửa chính mình, trẻ em cũng giống như thế.

Còn nữa, nếu bậc phụ huynh trong gia đình có vấn đề ở một phương diện nào đó, thì trẻ em sẽ có biểu hiện ra, sẽ cố ý được biểu hiện ra cho đệ tử Đại Pháp nhìn thấy, cho bậc phụ huynh nhìn thấy. Không nói thêm nữa, rốt cuộc thì đó là trẻ em.

Đệ tử: Ngữ văn Hàn Quốc đã từng rất thích dùng chữ Hán, nhưng sang thời hiện đại, xu hướng là chỉ dùng chữ Hàn thôi, điều này có một số can nhiễu nhất định đến việc hồng truyền Pháp Luân Công. Xin Sư phụ giảng rõ.

Sư phụ: Tôi nhớ rằng trước đây ở khu vực Châu Á, ngoại trừ những nước Ả-rập và Ấn Độ, thì các nơi khác đều dùng chữ Hán hoặc sử dụng một nửa là chữ Hán, vì người Hoa ở đó hết sức đông. Người Hoa thương mại, thậm chí làm quan viên trong chính phủ, do đó các trường học người Hoa cũng nhiều lắm. Ở khu vực Châu Á trước đây sử dụng tiếng Hoa cũng phổ biến, dù là trong giao lưu thương mại hay văn hoá, và các phương diện đều khá là thuận tiện. Nhưng cụ thể lực chính là muốn cản trở con người thế gian đắc Pháp, đồng thời cũng làm tạo khó khăn nhất định cho tôi Chính Pháp, do đó chúng để tà đảng Trung Cộng làm một việc rất tệ hại.

Cựu thế lực cảm thấy rằng, ‘nếu dùng tiếng Hán, thì người đắc [Pháp] sẽ quá dễ dàng, Pháp Luân Công của Ông truyền khắp thế giới quá dễ dàng’, việc mà cựu thế lực muốn làm sẽ không nắm được chắc. Vì để làm những việc mà chúng muốn làm, nên chúng lợi dụng quan niệm ‘dân tộc’ của con người là muốn làm văn hoá bản địa, tạo ra một số ‘phù hiệu’, chư Thần đều không nhìn nhận những cái đó là ‘chữ’. Có một lần Trung Cộng trong đại hội các quốc gia cộng sản do Liên Xô thời bấy giờ tổ chức, ở đại hội Trung Cộng đã nói công khai rằng, ‘Trung Quốc chúng tôi người Hoa có bao nhiêu bao nhiêu người ở khu vực Đông Nam Á, số lượng hết sức lớn, chỉ cần chúng tôi hiệu triệu một cái thì ở đó sẽ biến thành quốc gia của tà đảng Trung Cộng’. Như mọi người đều biết, bấy giờ có rất nhiều ký giả ở hội nghị, lập tức đưa tin tức ấy truyền khắp thế giới, hội nghị còn chưa kết thúc mà toàn khu vực Đông Nam Á đã bắt đầu bài xích người Hoa trên diện rộng. Mọi người biết cái “bài Hoa” đó là từ đâu không? Chính là từ đó mà thành. Đặc biệt là các quốc gia ở Nam Á, tất cả trường học do người Trung Quốc làm đều nhất loạt bị bỏ đi, tất cả người Trung Quốc đều phải đổi thành họ và tên người bản địa, cấm sử dụng tiếng Hán, hơn nữa trong lập pháp của nhiều quốc gia, trong hiến pháp của quốc gia còn quy định là không được dùng Trung văn, do đó hiện nay tạo thành khó khăn rất lớn đối với con người ở một số địa phương đó.

Tất nhiên, cựu thế lực không nghĩ ra được uy lực của Đại Pháp. Không chỉ khu vực Châu Á, mà con người toàn thế giới đều có thể dùng các văn tự khác nhau để phiên dịch Đại Pháp, hơn nữa dù là văn tự nào, nội hàm

của Đại Pháp đều không bị ảnh hưởng. Tuy nhiên đối với lô thứ nhất tiến vào trở thành đệ tử Đại Pháp trong thời kỳ Chính Pháp thì trở ngại vô cùng to lớn, người đắc Pháp vào thời kỳ đầu, vẫn bị can nhiễu rất lớn.

Đệ tử: Trong tư liệu được phát ở Hồng Kông có câu chuyện “mặc niệm ‘Đại Pháp hảo’, bệnh tật được tiêu trừ”, khiến cho từng có du khách đến từ Đại Lục làm cho rằng chúng ta tuyên truyền người bệnh không cần uống thuốc, mà niệm ‘Đại Pháp hảo’ là bệnh sẽ khỏi, sẽ tiêu.

Sư phụ: Niệm “Đại Pháp hảo” không chỉ hữu hiệu đối với người thường, mà cũng hữu hiệu đối với đệ tử Đại Pháp thanh lý tư tưởng. Chư vị bảo các tế bào toàn thân đều niệm ‘Đại Pháp hảo’, thì chư vị sẽ phát hiện rằng trong chính thể thân thể đều đang chấn động. (vỗ tay) Vì [điều mà] niệm dấy động lên là Pháp, do đó mới có uy lực lớn nhường ấy. Tuy nhiên tôi nghĩ rằng giảng chân tướng một cách trí huệ là tốt nhất, ở các địa phương ngoài Đại Lục, chư vị không cần làm như thế, cũng không cần giảng chân tướng theo cách như thế. Hoàn cảnh nơi này nơi lỏng, mọi người có thể từ đạo lý mà giảng chân tướng rõ ra cho người ta. Vì hoàn cảnh kia ở Trung Quốc Đại Lục là khác, qua tuyên truyền vu khống người ta bị đầu độc với mức độ khác nhau từ đó có nhận thức khác nhau về Pháp Luân Công, hơn nữa người ở Đại Lục đối với khí công cũng là có bối cảnh nhận thức văn hoá [ở mức] nhất định, [với] dân chúng ở Đại Lục bình thường là có thể làm như thế. Đối với thành thị hoặc ngoài Đại Lục thì đừng làm như thế, ở Hồng Kông cũng không cần làm như vậy, mọi người cứ đường đường chính chính giảng chân tướng là được rồi.

Đệ tử: Khi hồng Pháp giảng chân tướng, có người thường phương Tây cảm động, đưa học viên bánh, trái, v.v. Con xin hỏi, nếu nhận thì có thoả đáng không? Đã thảo luận nhiều lần, các học viên duy trì cách nhìn nhận khác nhau

Sư phụ: Điều này cần xét tình huống. Nếu con người thế gian quả đúng là thành tâm thành ý đưa cho chư vị các thứ đó, chư vị ‘cự tuyệt người từ nghìn dặm’, thế thì đúng là có phần thiếu lịch sự. Bởi vì không phải gì đó đắt giá, [thì chư vị] cảm ơn họ, nhận cũng được thôi, nhưng cần căn cứ tình huống mà làm. Có người đưa đồ ăn rất là nhiều, thì vẫn là không nên nhận. Hãy căn cứ tình huống mà làm, hoặc đưa tiền cho họ cũng được. Có người thật sự xuất phát từ thiện tâm, thấy chư vị rất lạnh, mua cho chư vị tách cà-phê hoặc đồ ăn, vậy thì chư vị cảm ơn họ. Nếu chư vị muốn đưa họ tiền cũng được, [nếu] họ không nhận, chư vị cảm ơn họ thêm nữa. Đây là căn cứ tình huống mà xử lý.

Đệ tử: Hiện nay có một số nhà làm phim của cơ quan truyền thông và truyền hình nơi người thường muốn làm tiết mục về Đại Pháp, muốn quay một số cảnh lịch sử của chúng ta. Xin hỏi Sư phụ, chúng con xử lý như thế nào?

Sư phụ: Vậy cần phải xem là họ muốn quay cảnh gì. Nếu quay cảnh chúng ta diễu hành, quay cảnh chúng ta làm triển lãm phản bức hại, thế thì các vị cứ tùy tiện quay thôi, bởi vì những cái đó vốn dĩ là công khai. Nếu họ muốn quay về cuộc sống đặc thù của chư vị, về việc chư vị học Pháp tu luyện ra sao, thì những cái đó tôi nghĩ rằng nên miễn đi. Tại sao miễn đi? Vì chư vị không biết mục đích của họ là gì, mức độ của họ đến đâu. Hơn nữa việc học Pháp và tu luyện là việc rất nghiêm túc,

đưa vào trong một số bình luận của người thường thì không được nghiêm túc, do vậy miễn đi thôi, con người cũng rất khó lý giải.

Vừa rồi tôi giảng về chuyện người tu luyện ăn mặc lôi thôi, tôi vẫn muốn nhấn mạnh một lần nữa, chư vị không được sinh ra tâm chấp trước. Có người nghĩ, ‘ồ, thứ này lôi thôi, bẩn thỉu mà cũng có thể biến thành thứ tốt, vậy tôi cũng bẩn’. (mọi người cười) Tôi muốn giảng rõ ràng, đó là phó nguyên thần đặc! Do đó mọi người không được học theo cái đó, mà cứ cho là thật sự có thể biến thành thứ tốt, và chủ nguyên thần cũng có thể đặc, thì Đại Pháp cũng không tu như thế. Các đệ tử Đại Pháp, tôi bảo cho chư vị, tương lai chư vị cái gì cũng có. (vỗ tay)

Đệ tử: (văn dịch) Con chưa làm tốt việc giảng thanh chân tướng cho người nhà, cũng vì thế chưa nói rõ ràng việc chứng thực Pháp của mình. Con muốn để họ biết rằng “Pháp Luân Đại Pháp hảo”, rằng con không có sang cực đoan. Xin Sư phụ chỉ rõ, chúng con làm thế nào nói rõ cho người nhà về những việc mà chúng con làm? Con cũng muốn thay mặt các đệ tử Đại Pháp từ các nước nói tiếng Tây Ban Nha vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay) Kỳ thực xã hội phương Tây vẫn còn lạ lẫm với loại tu luyện này của người Trung Quốc. Khi bắt đầu truyền tôi cũng nghĩ: Về mức độ lý giải họ có thể đạt được trạng thái nào? Con người ở xã hội sẽ nhìn nhận ra sao? Thực ra văn hoá tuy nhiên khác nhau tạo thành sự lạ lẫm về phương thức biểu hiện quan niệm, về phương thức nhận thức về [con người] thành Thần, nhưng cái Thiện do người tu luyện biểu hiện ra và năng lượng [ngay] chính của Đại Pháp

biểu hiện ra, có thể khiến bất kể ai cũng đều cảm giác là tốt. Việc tu Đại Pháp cũng tương tự như giảng chân tướng, từ từ mà giảng cho người nhà, đầu tiên nói một chút về Đại Pháp là gì, dần dần nói tiếp rằng bản thân mình cũng đang học. Thực ra tôi nghĩ rằng cũng không có [vấn đề] gì đâu, rất nhiều lúc ấy là cách nghĩ của nhân tâm bản thân mà thôi.

Hãy giảng một cách đường đường chính chính, nhất định không được giảng cao, đành rằng họ là thân nhân của chư vị, chư vị nói ‘tôi không muốn giấu họ, tôi phải bộc bạch hết’. (*mọi người cười*) Sư phụ không bảo chư vị nói dối, Sư phụ là bảo chư vị không được giảng cao, nếu không sẽ làm họ sợ. Bởi vì nhận thức Pháp đều là nhận thức theo từng bước, chư vị lập tức giảng rất cao, thì họ sợ. Chư vị có thể giảng, nói rằng Pháp này tốt lắm, có hiệu quả rất tốt với sức khoẻ thân thể người ta, đều có chỗ tốt cho thân tâm con người, khiến đạo đức con người thăng hoa trở lại. Rằng cuốn sách này hay lắm, các vị muốn xem thử không? Hoặc các vị tìm hiểu thêm chút nữa không? Tức là giảng từ nông cạn nhất trở đi. Họ sẽ tự mình tìm hiểu, họ tự mình đọc. Bởi vì «Chuyển Pháp Luân» là từ Lý của sinh mệnh con người tầng thấp nhất mà giảng lên, do đó từ trong «Chuyển Pháp Luân» người ta đều nhận thức được Pháp. Chư vị nếu giảng từ nơi thấp, người nhà dẫu không hiểu cũng sẽ không phản đối. Nếu chư vị giảng rất cao, mới bắt đầu đã giảng đến Phật, giảng đến vũ trụ to lớn hơn nữa, họ sẽ nói chư vị phải chừa phát bệnh rồi, (*mọi người cười*) vì họ thật sự có thể không tiếp thụ nổi. Ngoài ra trong tôn giáo phương Tây có thuyết pháp “một vị Thần”, nhận thức rằng vũ trụ chỉ có một vị Thần thôi, do đó đối với họ

mà giảng thì rất khó tiếp thụ. Nhận thức từng chút từng chút một thì mới được.

Đệ tử: Kính chào Sư phụ! Con xin hỏi, văn tự Trung Quốc sau này sẽ thống nhất thành chữ phồn thể phải không? Xin cảm ơn.

Sư phụ: Vấn đề này tôi không nghĩ đến. Kỳ thực chữ phồn thể đang dùng hiện nay, cũng là từ văn tự cổ xưa nhất trong quá khứ qua biến đổi mà thành, cũng là biến hoá qua từng bước từng bước mới thành như thế. Bắt đầu thời kỳ văn minh này của nhân loại, sớm nhất là chữ giáp cốt, sau đó là chữ đại triện, tiểu triện, sau đó là chữ lệ thư, rồi đến chữ Khải thư, từ Khải thư về sau thì không có biến gì lớn. Tất nhiên vào thời cận đại xuất hiện rất nhiều như dạng chữ mỹ thuật, dạng chữ đậm, dạng Tống thể, v.v. Còn nói về việc phồn thể hay là giản thể, là người tu luyện Đại Pháp thì có thể đọc và lý giải Pháp là được rồi, không sao cả, đó đều là việc về sau của con người. Đành rằng đó là việc mà Sư phụ cần làm trong tương lai, nhưng cũng không quan hệ gì với đệ tử Đại Pháp, viên mãn rồi còn quản con người ở đây làm gì? Hoàn toàn không có ý nghĩa gì. Đừng quản những chuyện đó, nghĩ nhiều thì lại là chấp trước. Việc tương lai thì tương lai nói.

Đệ tử: Làm cho chính các việc phạm [tục] và phù hợp ở mức độ tối đa với trạng thái xã hội người thường, [con xin hỏi] cần xử lý thế nào? Ví như vay tiền phát triển kênh truyền thông? Hoặ như bán hàng đa cấp mà các đồng tu trong và ngoài nước đang tranh luận rất nhiều?

Sư phụ: Đệ tử Đại Pháp không được làm điều xấu. Ở xã hội phương Tây hiện nay bán hàng đa cấp đã không

còn nữa rồi. Cái này chính là lừa người ta, lột da tầng tầng lớp lớp, người vào càng muộn bị hại càng nặng.

Đệ tử Đại Pháp làm bán hàng đa cấp ư? Chư vị suốt ngày trong đầu chỉ nghĩ đến kiếm tiền của người khác, thế có đúng không? Không đúng đâu. Chư vị [vậy là] làm kinh doanh không chính đáng. Có mất có được, trao đổi hàng hoá, còn chư vị làm gì vậy? Đó là vắt óc ra để tìm cách kiếm tiền của người khác. Không được làm thế! Về việc này tôi đã nói đến từ lâu, không được làm bán hàng đa cấp, ai làm là sai. Trong các đệ tử ở Trung Quốc Đại Lục, ai làm bán hàng đa cấp thì người đó đang phá hoại hình thức tu luyện của đệ tử Đại Pháp, tương lai họ sẽ phải gánh lấy hết thảm hậu quả. (*vỗ tay*)

Đến ngân hàng vay tiền để phát triển kênh thông tin, cái đó tôi không chủ trương [nên làm thế]. Vì đệ tử Đại Pháp, chư vị bảo họ làm kênh thông tin, viết bài, tức là [bảo] lên tuyến đầu ấy là đều có thể làm. Bảo chư vị đi kinh doanh gì đó, làm quảng cáo nào đó thì đều rất khó, là vì chư vị tiếp xúc với xã hội người thường không quen thuộc lắm. Vậy nên chư vị nói xem vay tiền rồi sau lấy gì hoàn trả? Không lấy được quảng cáo, không lấy được quảng cáo cho kênh thông tin mà chư vị còn muốn vay tiền? Ví như chư vị phải hoàn trả, vậy chư vị phải [lấy ra] từ thu nhập quảng cáo mà trả, từ lợi tức báo chí mà trả. Tôi không chủ trương chư vị vay tiền, nhất định không được nợ nần. Mọi người đừng nợ nần.

Đệ tử: Từ khi Sư phụ nói cần giúp đỡ hơn nữa các đệ tử ở Đại Lục, con thường xuyên gọi điện thoại cho đồng tu ở trong nước mà vẫn tu luyện ở nhà, nhưng họ vẫn không thể bước ra. Đệ tử cảm thấy sốt ruột thay cho họ,

nhất là khi Chính Pháp đã tiến vào phần vĩ thanh rồi. Xin hỏi Sư phụ là con nên giúp họ như thế nào?

Sư phụ: Giúp đỡ đồng tu là nên làm, không muốn ai bị rớt lại, việc đó không sai. Nhưng họ thực tế là không bước ra, chư vị cũng tận tâm rồi. Kỳ thực hãy xem tâm họ có vướng mắc ở đâu, xem chướng ngại của họ ở chỗ nào. Tìm được chỗ vướng trong tâm của họ, tìm được chỗ chướng ngại của họ, thì có thể giải được. Tuy nhiên với rất nhiều người, tôi nghĩ ấy là ‘sợ’. Là một vị Thần, là người luyện công mà nói, ‘sợ’ chính là một chấp trước lớn, nếu không bỏ đi thì thật sự không được đâu. Do đó, hãy căn cứ theo tình huống của họ mà xét, nhưng thực tế mà không được nữa thì đành chịu thôi. Có người đúng là ‘tiếc rèn sắt không thành thép’, chính là không phấn đấu vươn lên. Quá khứ trong những người tu luyện, không có như thế này đâu, hỏi ai quản chư vị, không đạt nữa, không nỗ lực là kết thúc thôi, về nhà thôi, chính là như vậy, không có ai nói ‘tôi cứ là phải cứu độ các vị’. Đây là đệ tử Đại Pháp mới có thể làm như thế này. (vỗ tay)

Đệ tử: Hai tháng vừa qua, chúng con phát hiện rằng những người ở tầng trung và hạ ở New York tiếp nhận rất nhiều truyền đơn, mà 70% nhân sỹ của dòng chủ lưu của xã hội vẫn chưa nhận được tư liệu. Làm thế nào để đột phá? Nếu trang phục chúng con đều mặc ‘chính thức’ như hôm nay, phải chăng sẽ cải biến trạng thái?

Sư phụ: Không phải là vấn đề ấy. Chính là vấn đề mà tôi vừa giảng: Người Trung Quốc trong các công ty, cũng bị đầu độc bởi tuyên truyền bịa đặt của tập đoàn lưu manh tà ác đang bức hại Đại Pháp, chính là không rõ chân tướng nên họ giúp tà ác và đang phát tán độc

hại, chủ yếu là họ tạo thành đố. Muốn giải quyết vấn đề thì cần giải quyết từ chỗ đố. Vì người ở Mỹ quốc cảm thấy họ là đồng nghiệp, độ tin cậy cao, nghe theo họ nói, kết quả người ta không biết rằng họ cũng bị đầu độc rồi.

Đệ tử: Rất nhiều quốc gia châu Á gần kề [Trung Quốc] Đại Lục đang bị can nhiễu nhiều lắm. Xin hỏi Sư tôn, các đệ tử phương Tây có nên đến giúp đỡ để cải thiện trạng thái hay không?

Sư phụ: Đệ tử ở những quốc gia đó về căn bản cũng đều đang làm, nhưng chính phủ của một vài quốc gia cá biệt là sợ Trung Cộng, do đó hiện nay chính phủ một số quốc gia rất không tốt. Nếu chư vị vẫn bận rộn việc khác thì buông [việc đi giúp] đi thôi, nếu chư vị nói 'tôi có thời gian đi làm' thì chư vị có thể làm thử một phen xem sao. Tôi chỉ có thể nói đi làm xem sao. Đối [đãi] với biểu hiện của những quốc gia ấy thì cũng tựa như với những người không phấn đấu vươn lên vậy.

Đệ tử: Các đệ tử Đại Pháp ở châu Úc xin vấn an Sư phụ.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ xử lý sao tốt quan hệ giữa các việc giảng chân tướng cho các nước và cho bản địa, cũng như giảng chân tướng cho dân thành phố New York và cho chúng sinh ở Bắc Kinh?

Sư phụ: Chỗ nào cũng trọng yếu, điều kiện của chư vị thích hợp cho giảng ở đâu thì chư vị giảng ở đó.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp ở Singapore xin vấn an Sư phụ. Các đệ tử Đại Pháp ở Indonesia cũng nhờ khi gặp mặt Sư phụ thì vấn an Ngài.

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay)

Đệ tử: Xin hỏi Sư phụ, mâu thuẫn giữa người với người và mâu thuẫn giữa người tu luyện với người tu

luyện có phải là giống nhau? Vì sao con thấy dường như mâu thuẫn giữa người tu luyện với người tu luyện vẫn luôn là khó hoá giải hơn? Bề mặt là hoà hảo cùng nhau, nhưng sau lưng thì không hài lòng nhau, thời gian lâu rồi thì làm sao đây? (mọi người cười)

Sư phụ: Làm sao đây? (mọi người cười) Phải rồi, làm sao đây? Người tu luyện ấy, lẽ nào có thể như thế được? Nhưng tôi biết, vẫn là câu nói kia của tôi: Đừng nhìn vào một số vấn đề mà họ biểu hiện rất nổi cộm, trên thực tế những chỗ không biểu hiện ra là họ đã tu được rất tốt rồi. Không thể so sánh họ với người thường được, càng không thể cảm thấy loại mâu thuẫn của họ là mâu thuẫn đơn thuần, đó là cơ hội đề cao của họ.

Nếu chư vị đều là một khối hoà khí, giữa mọi người với nhau đều hết sức an hoà, không ai đụng phải ai, ai cũng khiến người khác vui vẻ, thế thì hỏng rồi. (mọi người cười) thật sự hỏng rồi, tu luyện không được nữa rồi. Mâu thuẫn của ai cũng không bộc lộ ra ngoài, giữa mọi người với nhau không thể xúc tiến đề cao, thế thì không phải là đoàn thể tu luyện nữa. Chỗ khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và người thường là, mâu thuẫn mà phản ánh ra, thì mọi người đều có thể tìm bản thân mình. (vỗ tay) Tuyệt đối không phải là không có mâu thuẫn phản ánh ra. Hễ phương diện nào tu chưa tốt mà biểu hiện ra, phát sinh ma sát với nhau, ý kiến bất hoà bất đồng, thì hãy xem thử xem vấn đề là ở đâu. Mỗi cá nhân đều tìm nguyên nhân của tự mình, ‘Mình phải chăng là có chỗ nào đó chưa làm được tốt? Người khác không tiếp nhận mình? Người kia cũng nghĩ rằng, mình phải chăng là vấn đề ở phương pháp đặt câu hỏi? Người ta không tiếp thu được?’ Mỗi cá nhân đều có thể tìm

bản thân mình, đó chính là tu luyện, chư vị không tìm ở chính mình thì chư vị không phải tu luyện, ít nhất thì ở vấn đề đó chư vị không tu.

Là có một số biểu hiện là mâu thuẫn thời gian lâu, nhưng họ sớm muộn cũng phải nhìn thấy vấn đề của chính mình ở đâu. Buông bỏ sớm thì tốt hơn buông bỏ muộn, ai cũng đừng tưởng mang theo mâu thuẫn và chấp trước mà viên mãn. (vỗ tay)

Đệ tử: Phật giáo sinh ra ở Ấn Độ, nhưng sau đó tiêu mất ở Ấn Độ. Hiện nay Ấn Độ có rất nhiều văn hoá và ngôn ngữ khác nhau, cũng khiến Đại Pháp khó hồng truyền ở vùng đất ấy. Con xin hỏi phải chăng là cụ thể lực an bài như thế? Xin Sư tôn chỉ thị.

Sư phụ: Điều này cũng giống Trung Quốc. Trung Quốc là địa phương lớn thế, có rất nhiều tiếng địa phương mà người khác nghe không hiểu, nhưng mọi người đều nói tiếng phổ thông, đều nói bằng quốc ngữ thì hiểu. Ấn Độ kỳ thực cũng giống như thế, Ấn Độ cũng có ngôn ngữ chính thức, rất nhiều người Ấn Độ vẫn hiểu tiếng Anh. Quá khứ người Anh ở đó thời gian khá lâu, những người cao tuổi có rất nhiều người biết tiếng Anh. Vì Ấn Độ đông dân, diện tích đất đai tính ra cũng khá lớn, cho nên về ngôn ngữ chắc chắn là có sai biệt. Tôi nghĩ rằng về đặc Pháp thì điều ấy vẫn không phải là vấn đề. Cụ thể lực chắc chắn gây trở ngại cho người ta đặc Pháp. Đệ tử Đại Pháp ở Trung Quốc có thể giải quyết vấn đề này, Ấn Độ cũng có thể giải quyết vấn đề này.

Người Ấn Độ sau khi học [môn] giáo khác, hoặc một số tín ngưỡng khác nào đó, đã làm cho người Ấn Độ cận đại biến đổi rất lớn. Người Ấn Độ trong quá khứ cũng

rất là cổ phác, hơn nữa nhân chủng Ấn Độ là do Phật tạo thành.

Con người trên mặt đất đều do chư Thần khác nhau tạo ra. Chính là giống như trong vũ trụ có một số vị Thần mà bàn chân đặt vào trong tam giới vậy, có bàn chân của Phật, bàn chân của Đạo, bàn chân của các chủng các dạng chư Thần; mà đáy bàn chân của họ, những lạp tử phần thấp nhất ấy chính là tam giới và trái đất, trên bề mặt thì thấy con người thế gian khác nhau, con người khác nhau là đối ứng với các thể hệ của chư Thần khác nhau. Thích Ca Mâu Ni thường nói rằng bàn chân là do bốn, kỳ thực hàm nghĩa mà Ông nói là, con người nơi đây là tầng thứ thấp. Nói cách khác sau khi Thần tạo ra con người, họ chính là một bộ phận trong thể hệ của vị Thần đó rồi, vì vậy Thần cần quản con người. Nhưng thời kỳ sau này do vì Chính Pháp, nên những vị Thần mà đã tạo ra con người đều buông bỏ tam giới và nhân loại, những vị Thần mà tạo ra con người đều cần ly khai tam giới, do đó con người trở nên cô lập. Nhưng cái hình thể này nơi bề mặt con người, cũng chính là lớp da con người, vẫn là hình tượng của các chủng tộc khác nhau, nhưng đã không còn quan hệ gì với chư Thần trên kia nữa, nghĩa là, không còn quan hệ gì với chư Thần vốn trước kia đã tạo ra con người. Trong vũ trụ chư Thần từ tầng thứ cao chẳng phải lần lượt hạ xuống chuyển sinh thành người để đắc Pháp? Nói cách khác, hiện nay đa số thân thể con người đều được sử dụng bởi các sinh mệnh ở thượng giới hạ xuống làm người, bộ 'y phục' ấy đang được sinh mệnh đến từ thượng giới đang mặc. Đã đến con người nơi này thì không thể nói họ là Thần nữa, vì trong quá khứ những sinh mệnh đã đến con người

nơi đây thì vĩnh viễn không thể lại quay trở về, đã đến cảnh giới này thì chính là sinh mệnh của cảnh giới này rồi. Nghĩa là họ chính là con người rồi, cái khác là họ là từ cao tầng tới. Vậy thì đã nói tới đây, cũng là nói rằng, nếu trong khi Đại Pháp của tôi được hồng truyền thì người mà không thể độ, nhưng cũng không xấu tệ đến mức phải đào thải, thế thì những sinh mệnh Thần ấy sẽ vĩnh viễn làm người ở nơi đây; vẫn phải nói rằng họ không phạm tội với Đại Pháp, không phải người rất xấu tệ thì mới được, họ sẽ làm người vào thời kỳ tiếp theo khi nhân loại tương lai thật sự bắt đầu.

Nhân loại hiện tại không phải là tầng thứ cố hữu vĩnh cửu trong vũ trụ. Tam giới là được tạo ra vì Chính Pháp, bất kể là đã trải qua lịch sử lâu dài nhường nào, những sinh mệnh này là sinh mệnh vì Chính Pháp và cùng thời cùng chỗ với Chính Pháp, Thần dẫn dắt nhân loại sáng tạo ra văn hoá, sáng tạo ra hành vi nhân loại, sáng tạo ra tư tưởng nhân loại, sáng tạo ra cấu trúc sinh mệnh nhân loại. Quá trình ấy là lịch sử cần trải qua để thành tựu Chính Pháp, là vì Chính Pháp mà tồn tại, là vì Chính Pháp mà không ngừng thay đổi các triều đại con người. Nói cách khác, con người thực ra không phải là sinh mệnh chân chính của tầng vũ trụ ấy. Tầng sinh mệnh cùng xã hội con người ấy, nó là được tạo ra một cách có mục đích. Nếu lần Chính Pháp này mà con người biểu hiện được tốt, nhân loại sẽ có phúc. Vì Đại Pháp từng truyền ở nơi đây, lịch sử chân chính của sinh mệnh tầng này —con người— sẽ thật sự bắt đầu ở tương lai, Đại Pháp sẽ khai sáng sinh mệnh con người cho tầng này trong tương lai, nghĩa là, tương lai thật sự sẽ có con người, tầng này vĩnh viễn là một bộ phận

của kết cấu vũ trụ, tầng này vĩnh viễn thuộc về tầng bề mặt của vũ trụ. (vỗ tay) Do đó trong tương lai những người không phạm tội với Đại Pháp mà cũng không tu Đại Pháp thì sẽ vĩnh viễn làm người.

Thế gian con người hiện nay thật sự rất đáng sợ, trong quá khứ không ai dám đến. Đến rồi thì sau đó nhập vào ‘mê’, một khi đầu não tẩy rồi, Thần dấu cao đến mấy thì đã đến đây là không còn biết gì nữa. Tiến nhập vào thế gian và sau khi ở trong ‘phản Lý’, ở thế gian bị lợi ích và ‘tình’ của con người dẫn động, thì con người có thể làm ra bất kể cái gì. Một sinh mệnh ấy chỉ có thể càng ngày càng bị huỷ ở nơi đây, rất khó tự vực lên. Cái ‘tình’ ở bề mặt tầng con người này biểu hiện tựa như nước vậy, còn nhỏ hơn cả giọt tử của nước mà con người vẫn thấy, mật độ rất lớn. Nó là một vị Thần, chỉ là Nó vô hình, Nó gọi là “tình”, Nó là một vị Thần được tạo ra khi tạo ra tam giới, Nó chính là khởi tác dụng ấy. Ở nơi đây miễn là sinh mệnh cấu thành bằng các hạt tử trong tam giới thì đều ngâm ở trong đó. Phân tử của thân thể người nhìn ở vi quan, đó là những viên hạt rất lớn, giữa những viên hạt nó là khoảng trống. Do đó người ngâm vào đó rồi, thì chỗ trống giữa các phân tử thân thể người, thậm chí cả chỗ trống bên trong phân tử cũng đều ở trong ‘tình’, giống như nước vậy [họ] ngâm vào trong đó. Ai nói không bị tình dẫn động? Ai có thể bước ra khỏi tình, thì họ chính là Thần. (vỗ tay) Chư vị vui, chư vị không vui, chư vị thích gì đó, chư vị không thích gì đó, chư vị nổi nóng, chư vị có cảm xúc phản ánh điều chi, chư vị yêu thích đồ vật gì, chư vị yêu thích công việc nào, chư vị muốn ăn gì đó, tất cả hết thảy những điều ấy, toàn là đến từ cái ‘tình’ ấy cả.

Thân thể bề mặt con người, dù là sinh mệnh cao tầng đến, thì thân thể bề mặt con người vẫn là đồ ăn của không gian này sinh thành, bề mặt mà chực vị nhìn thấy này cũng rất phức tạp. Con người có ‘chân thể’. Tất nhiên Pháp này nên là giảng trong tương lai, là thuộc về Pháp nội trong tam giới. Cấu thành thân thể người rất là phức tạp. Khi người ta sinh ra, những Thần ở hạ giới mà quản việc con người chuyển sinh cần phải cấp cho người ta một bộ da người. Mà bộ da người ấy bấy giờ rất là nhỏ, biểu hiện trong không gian này là rất nhỏ. Từ lúc phôi thai, nó đã thuận theo việc phụ mẫu cấp cho nó vật chất của không gian này — mà con người gọi là dinh dưỡng— làm nó không ngừng nở lớn, trong quá trình nở lớn lên ấy chính là quá trình lớn lên. Nguyên nhân nó nở lớn lên là vì nó không ngừng được lấp đầy bằng vật chất không gian này khiến lớp ‘chân bì’ ấy không ngừng nở lớn. Quá trình con người sau khi sinh ra rồi lớn lên cũng tương tự như thế, chực vị đầu là ăn đồ ăn nào của nhân loại, thì thân thể đều sẽ lớn lên, chực vị lớn lên ấy trên thực tế chính là lớp ‘chân bì’ được các tế bào tạo thành từ lương thực hậu thiên mà đang nở lớn. Thông thường cá nhân ấy khi chết đi thì lớp ‘chân bì’ được rút ra và mang đi, vì nó là vi quan hơn so với vật chất ở bề mặt nhất kia, Thần nắm lấy một cái rồi mang đi. Lớp ‘chân bì’ một khi được đưa đi, thì thân thể bề mặt bắt đầu hủ lạn [hư nát], tức là giải thể, vì nó chính là do vật chất trên mặt đất của không gian này cấu thành, nó cần quay về với đất, do vậy nó cần hủ lạn ở trong đó.

Tôi đang giảng Pháp nội trong tam giới rồi. (*Su phụ cười*) (*mọi người cười, vỗ tay*) Là bề mặt con người mà giảng thì thích nghe, nhưng đối với tu luyện cao tầng

thì không có chỗ gì dùng. Cũng có nghĩa là, điều tôi vừa giảng, trên thực tế là hiện nay các sinh mệnh đến từ thượng giới đang khoác một thân y phục ấy —lớp da người— cũng chính là thân thể người ở bề mặt. Vì hình tượng bề mặt con người là do Thần đã tạo ra trong quá khứ, trong quá khứ vốn vẫn luôn có liên đới với vị Thần đó, cho nên về cơ bản đều là hình tượng của vị Thần đó, đại đồng tiểu dị. Mỗi cá nhân chư vị có thể thấy các hình tượng khác nhau, nhưng về chính thể thì chính là hình tượng cơ bản của Thần. Vì thế chư Thần khác nhau tạo ra con người khác nhau, vì Chính Pháp thời kỳ bắt đầu, toàn bộ họ đều buông bỏ con người. Có người nói ‘tôi là người dân tộc nào đó’, kỳ thực trong mắt của Thần thì chư vị không là dân tộc nào cả. Chư vị chẳng qua là bộ thân thể bề mặt vẫn mang hình tượng của dân tộc đó mà thôi, còn đích thực chư vị thì không phải. Chư vị cũng rất có khả năng là dân tộc khác chuyển sinh sang, rất nhiều sinh mệnh đều là đến từ thiên thượng.

Vì khi Thần tạo ra con người không phải là tạo ở trên thiên thượng, mà là tạo ở trên mặt đất, nghĩa là dùng vật chất trên đất để tạo ra. Trong kinh «Cựu Ước» hầu như là có giảng như vậy, Yahweh đã dùng bùn đất tạo ra con người. Kỳ thực phân tử là một loại lạp tử ở tầng bề mặt thấp nhất của vũ trụ, nói cách khác, trong mắt của Thần thì lạp tử tầng ấy chính là đất, là bùn đất. Vì vật chất kia của họ đều là tinh hoa của vật chất trong vũ trụ, vũ trụ càng xuống dưới càng thấp, các hạt vật chất càng lớn càng thô, cũng chính là càng không tốt, ở trong mắt họ mà nhìn cũng là càng dơ bẩn, do đó, trong mắt của họ, ‘trời’ và ‘đất’ là khác với nhận thức của con người. Con người nói ‘lên trời’ ấy, kỳ thực chư vị chẳng

qua chỉ là [vấn] trong phân tử mà lên cao, đi xa, chứ chưa vị chưa thoát ly khỏi tầng không gian của phân tử, vì thế không phải thật sự lên thiên thượng đâu. Thần nói 'trời' ấy là do lạp tử vi quan hơn tổ hợp thành, đó mới là trời thật sự.

Các nhà khoa học nói rằng 'Ở đâu có Thần? Bầu trời kia thì kính viễn vọng của chúng tôi nhìn khắp rồi, nơi nào có Thần?' Đó không phải là trời thật, đó là 'trời' trong quan niệm của con người, chứ không phải 'thiên' chân thật mà chúng sinh vũ trụ nói. Trái đất này cũng không phải khái niệm hoàn chỉnh của 'địa'. Con người nhìn trái đất, 'Ồ, trái đất này, đó là đất của chúng ta, chúng ta đặt chân trên trái đất này, và đất là tròn. Thần nói không phải tròn. Lẽ nào không phải là tròn nhỉ? Chúng ta nhìn thấy còn rõ ràng hơn cả Thần.' Nhưng mọi người nghĩ xem, Thần nhận thức phân tử chính là chất đất trên mặt đất, tầng không gian này chẳng phải vật chất do phân tử cấu thành hay sao? Không khí mà con mắt của chúng ta nhìn không thấy ấy chẳng phải cũng do phân tử cấu thành? Trong không khí còn có hàng trăm triệu những thứ vật chất giống như không khí có mặt khắp nơi trong tam giới, chỉ là con mắt không thấy được các phân tử đó và lạp tử nhỏ hơn, nhưng chúng dày đặc tràn đầy khắp cả hết thảy không gian này, nhân loại chẳng qua được chôn vùi trong hàng đồng phân tử và lạp tử nhỏ hơn. Hình thức ở bề mặt của thế gian con người đều là hình thức được tạo thành từ vật chất bề mặt do phân tử tổ hợp thành, có cái là Thần tạo ra, có cái là con người tạo ra. Con người tạo ra, ấy là như toà nhà này; có cái do Thần tạo ra, [như] nước, đá, thổ, không khí, kim loại, thực vật, động vật, con người, còn có các vì sao trên trời

và trái đất nữa. Con người chẳng qua là ở trong không gian tạo thành bởi các lớp tử tầng này mà nhận thức thế giới, trong không gian vô cùng chật hẹp này mà nhận thức vũ trụ, trời và đất mà con người nhận thức không phải là thiên-địa chân thật. Trái đất và không khí cũng đều giống nhau là do phân tử cấu thành, trong con mắt chư Thần nhìn, thì đều là 'địa'. Ở vi quan thì bản thân không gian do lớp tử tầng này cấu thành chính là 'địa', mà cảnh giới cấu thành từ các lớp tử vi quan hơn nữa mới là 'thiên' chân thật.

Vừa rồi giảng rằng người Ấn Độ là do Phật tạo thành, lời nói cử chỉ của họ rất giống dáng vẻ của Phật, quá khứ còn giống hơn. Xã hội cận đại, vì vấn đề nhân chủng, cũng phát sinh một số hỗn loạn. Người Ả-rập, người Trung Quốc đều gần với Ấn Độ, người Ấn Độ cận đại cũng có một phần lớn là hỗn huyết thống. Người Ấn Độ quá khứ rất thuần, chư vị thấy khi người Ấn Độ nhảy vũ điệu dân tộc của họ, thì thế tay, tư thế, đều rất giống thủ ấn của Phật, rất giống dáng vẻ của Phật. Tôi cảm thấy hết sức giống. (*vỗ tay*)

Đệ tử: Gần đây ở Nga, có một số vụ khủng bố công kích khách du lịch, rất nhiều người không muốn nghe về bức hại khủng bố phát sinh ở Đại Lục.

Sư phụ: Đây cũng là một loại can nhiễu. Không sao cả, mọi người nên cứ giảng chân tướng thôi. Nó [tà ác] thực ra chính là muốn can nhiễu. Đừng chịu nhận can nhiễu của nó, mọi người cứ theo bình thường làm thế nào thì cứ làm thế thôi. Khó khăn nhất thời, khó khăn ấy sẽ không lâu nữa.

Đệ tử: Về việc chỉnh sửa chữ, chỉ là cuộc hạn trong sách Đại Pháp đúng không? Vì còn làm một số kênh thông tin...

Sư phụ: Về các bài viết của chư vị cho người thường, những cái đó không cần sửa, người thường đọc mà không hiểu thì không được. Hiện nay không động đến việc người thường.

Đệ tử: Con nhìn thấy một nghiệp lực tư tưởng bất hảo, con vẫn luôn không thừa nhận nó, con cũng vẫn luôn bài trừ nó. Nhưng qua thời gian rất lâu rồi vẫn không bài trừ được. Con cũng có thể nhận rõ ra nó không phải là bản thân con.

Sư phụ: Nếu là rất không tốt, thì chư vị thanh trừ nó. Đôi lúc [có thể] chọn dùng một cách làm khác, mà hiệu quả cũng rất tốt, không nhất định là hình thức xử lý cực đoan. Chư vị có thể phát xuất một niệm này: ‘Vũ trụ đang trong Chính Pháp, [những vị nào] không can nhiễu tôi chứng thực Pháp, tôi có thể sẽ an bài hợp lý cho các vị, trở thành sinh mệnh tương lai; [vị nào] muốn Thiệt giải thì hãy ly khai tôi, đến đợi ở hoàn cảnh cạnh tôi; nếu các vị thật sự không cách nào ly khai tôi, thì cũng đừng gây bất kể tác dụng can nhiễu nào cho tôi, thì tương lai tôi có thể viên mãn, tôi sẽ Thiệt giải các vị; [vị nào] hoàn toàn bất hảo rồi, vẫn cứ can nhiễu tôi, chiếu theo tiêu chuẩn là không thể lưu lại được thì chỉ có thể bị thanh trừ, tôi không thanh trừ các vị thì Pháp vũ trụ cũng không lưu các vị đâu.’ Nếu chư vị phát xuất ra một niệm như thế, đối với các sinh mệnh cực thấp mà giảng là quá từ bi rồi. Đối với [những gì] vẫn can nhiễu nữa thì thanh trừ sẽ rất dễ dàng.

Chính Pháp vũ trụ là có tiêu chuẩn, chư vị làm như thế thì không ai nói gì chư vị. Đạo lý rất rõ ràng, nên thanh trừ thì thanh trừ thôi. [Vói] rất nhiều thứ thấp là có thể hoàn toàn thanh trừ chúng, về nguyên tắc là không có vấn đề gì. Nhưng sau khi làm như vậy rồi, bất kể sinh mệnh nào cũng không có gì nói nữa, [nếu nó] vẫn làm việc xấu thì cũng không còn đạo lý nào mà nói nữa, nên như thế nào thì như thế thôi. (vỗ tay)

Đệ tử: Trong tiến trình phiên dịch Pháp mà Ngài giảng, có học viên cảm thấy nên dịch từng chữ ra từng chữ theo nguyên văn, có [học viên] cho rằng nên dịch cho phù hợp với tập quán của ngôn ngữ nước ngoài.

Sư phụ: Tôi nghĩ, [về] phiên [dịch] từng chữ, trừ một số ngôn ngữ châu Á còn khả dĩ ra, [thì với] đặc biệt là ngôn ngữ phương Tây, xem ra không quá dễ dịch đâu. Dùng từ thật sát mà đưa ý tứ bề mặt nhất phiên dịch ra là khả dĩ rồi, hãy phù hợp tối đa với nguyên ý là được. Trong phiên dịch thường xuất hiện vấn đề ấy. Trong phiên dịch mà càng tiếp cận ý tứ bề mặt, là khả dĩ rồi.

Còn có vấn đề nữa, có [người] cảm thấy rằng ‘khẩu ngữ hoá’ là tốt, chẳng hạn với tiếng Anh, có một cuốn là hoàn toàn [dùng] khẩu ngữ phiên [dịch], có người nói rằng phiên dịch thế dễ hiểu. Tất nhiên như thế không có gì không tốt, kỳ thực tôi cảm thấy rằng, án [chiếu] ngữ pháp chính thức, phù hợp tối đa với nguyên nghĩa mà dịch, thì là tốt nhất. Ai học tiếng Anh, hoặc học ngôn ngữ, có thể thấy khó tiếp thụ khẩu ngữ quá địa phương. Nếu chư vị là [dùng] ngữ pháp quy phạm, [thì ai cũng] đều có thể học, đều có thể đọc. Đừng lo rằng người ta đọc mà không hiểu, chúng ta chẳng phải có nhiều đến

thế các học viên nói tiếng Anh hay sao, chẳng phải mọi người đây đều hiểu cả sao? Không thành vấn đề.

Vì mọi người đang tiến hành Pháp hội, mà thời gian này đều để tôi chiếm dụng rồi, thế cũng không được. (vỗ tay) (biểu thị là tốt lắm) Còn rất nhiều lời vấn an.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp từ Tây Ban Nha, Áo, Hungary, Bồ Đào Nha, Việt Nam, Indonesia, New Zealand, Pháp, Nhật Bản, Hà Lan, Bỉ, Đức, Ý, Anh, Úc, Latvia, Ireland, Singapore, khu Đại New York, Scotland, Lào, Iran, Nga, Ấn Độ, Cộng hoà Séc, và Nam Phi xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Ở đây còn có [vấn an từ đệ tử] Trung Quốc Đại Lục nữa.

Đệ tử: Toàn thể đệ tử Đại Pháp từ Quảng Đông, Giang Môn, Hà Nam, Trịnh Châu, Từ Châu, Bình Định Sơn, Tây An, Hải Nam, Văn Xương, Đường Sơn, Giai Mộc Tư, Hà Trạch thuộc Sơn Đông, Cáp Nhĩ Tân, Hồ Nam, Hoài Hoá, Sơn Đông, Cao Đường, Bình Hương thuộc Hà Bắc, Tân Hương, Tam Hà Yên Giao, Thiên Tân, đại học Bắc Kinh, đại học Thanh Hoa, viện Khoa học Trung Quốc, Tế Nam thuộc Sơn Đông, Thạch Gia Trang, Lỗ Dương thuộc Hồ Nam, Nam Xương, Hồng Đô, Chiết Giang, Phú Dương, Ninh Ba, Tề Tề Cáp Nhĩ, Hồ Bắc, Hồng Kông, Thượng Hải, Quảng Châu, Liêu Ninh, Sơn Hải Quan, Sơn Đông, Quảng Tây, Thẩm Dương, Hợp Phì, Đan Đông, Diên Cát, Đại Liên, Trạng Giang, Quảng Châu, Trùng Khánh, Thành Đô, Vũ Hán, Cẩm Châu, Vân Nam, Ma-cao, Châu Hải, Lan Châu, Hà Bắc, và Cát Lâm xin vấn an Sư phụ!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người. (vỗ tay) Vì có rất nhiều từ câu hỏi, tôi mà đọc hết thì Pháp hội hôm nay sẽ toàn

là tôi nói rồi. (vỗ tay) (*biểu thị hoan nghênh Sư phụ giảng Pháp tiếp*) [Tôi] gắng đọc nhé. (vỗ tay)

Đệ tử: Chúng con muốn thành lập quỹ cho trẻ mồ côi con đệ tử Đại Pháp, thỉnh Sư phụ cho kiến nghị.

Sư phụ: Đó đều là việc tốt, có thể làm. Tôi vẫn luôn nghĩ về việc này, các đệ tử Đại Pháp sau khi bị bức hại đến chết, những đứa trẻ đó lang thang, nhờ nuôi ở gia đình khác, tôi không thể không quản, do đó tôi bèn nghĩ, hãy thống kê danh sách các cháu đó, sau đó chúng ta nghĩ biện pháp cứu các cháu ra [khỏi Trung Quốc]. (vỗ tay) Để chúng ta nuôi dưỡng các cháu, chúng ta cũng có thể kiến lập trường học cho các cháu. (vỗ tay)

Đệ tử: Vấn đề mà con gặp phải là, làm sao biết được hạng mục việc nào [cho mình] mà trọng yếu hơn, nên chú trọng hơn cho tốt?

Sư phụ: Ấy là việc của chư vị, (mọi người cười) cái này quá cụ thể rồi, đừng hỏi Sư phụ.

Đệ tử: Có học viên mấy năm trước từng mắc bệnh tâm thần, nằm bệnh viện, nhưng mấy năm nay không có bệnh nữa, bây giờ anh ấy tham gia công tác chứng thực Pháp, vậy phải chăng chúng con kiến nghị anh ấy cố gắng ít ra mặt, lặng lẽ làm công tác ở phía sau?

Sư phụ: Đó là kiến nghị tốt. Nếu có học viên không tự chủ tốt bản thân, trước khi học Pháp từng có bệnh tâm thần, thì tu ở nhà là được rồi. Những năm thời truyền Pháp tôi vẫn luôn giảng rằng, [ai] mắc bệnh tâm thần là không cho vào lớp học; nếu chư vị học, thì tôi có thể quản, học ở nhà, ai tôi cũng độ; nhưng không thể vào lớp học. Cần phải bảo đảm hoàn cảnh tu luyện của các đệ tử Đại Pháp, không thể chịu can nhiễu, do đó [với] người bệnh nguy kịch, người bệnh tâm thần là tôi

không cho phép đến lớp. Học viên mà từng mắc bệnh tâm thần [có thể] làm chút ít ở phía sau, việc giảng chân tướng là có thể làm ít hoặc không làm.

Đệ tử: Trong Đại Pháp yêu cầu rằng với sát nhân phóng hoả là không thể ngồi đó mặc kệ. Học viên ở Đại Lục nay đang mất đi sinh mệnh, thực tại con không thể ngồi ở nhà chờ đợi, [mà muốn] đến [quảng trường] Thiên An Môn bảo cho người ta “Pháp Luân Đại Pháp hảo”, Đại Pháp cứu sinh mệnh tôi’.

Sư phụ: Bây giờ ở đó còn rất tà ác, chư vị không chịu nổi ngồi nhìn học viên ở Đại Lục bị bức hại, nhưng tôi cũng không muốn chư vị bị bức hại. Để ngăn chặn bức hại, hãy đặt công phu hơn nữa trong giảng thanh chân tướng. Tôi làm Sư phụ mà nói, điều tôi xét đến đầu tiên là an toàn của chư vị. (vỗ tay)

Đệ tử: Chúng con khi sáng tác nghệ thuật, làm thế nào cân bằng cho tốt giữa nghệ thuật mà con người hiện nay có thể tiếp thụ và nghệ thuật mà tương lai nên có? Chúng con đang khai sáng nghệ thuật mới phải không?

Sư phụ: Chương trình văn nghệ Dạ hội mà bản thân các đệ tử Đại Pháp làm, thì nên gắng làm sao cho chính hơn nữa, tốt hơn nữa. Sáng tác nghệ thuật biểu đạt cái gì chỉ là vấn đề ‘đề tài’, trình độ sáng tác thông thường là then chốt rằng người xem có thể tiếp thụ không.

Đệ tử: Con rất dễ sa lầy vào trạng thái tiêu trầm của tình cảm, bản thân cảm thấy thống khổ lớn nhất của sinh mệnh là cô độc, không có sự ấm áp gia đình. Con cảm thấy muốn dứt trừ bóng ma mà loại cảm [giác] cô độc này gây ra cho con là rất khó. Con nên nhận thức vấn đề này như thế nào? Phải chăng con là do nghiệp lực trong

lịch sử tạo thành [như thế]? Hay là nhân tố nào đó mà trong tu luyện con cần trừ bỏ đi?

Sư phụ: Là nghiệp lực hoặc là can nhiễu thì thanh trừ chúng. Làm một sinh mệnh mà nói, kể cả chư vị hưng phần của thời đầu đấng Đại Pháp, tự hào khi đấng được Đại Pháp này, cảm giác khi chư vị đấng được điều mà người khác không đấng được, vì sao bây giờ không còn [những cảm giác đó] nữa? Là không tinh tấn? Phải không? Ngay cả bận rộn khi giảng thanh chân tướng đến mức không cảm thụ chính mình nữa, thì đó cũng là làm các việc Đại Pháp mà thành, do việc cứu độ chúng sinh mà thành. Lẽ nào cảm thấy cô độc? Đi cứu độ chúng sinh, làm các việc mà đệ tử Đại Pháp nên làm, thì tuyệt đối sẽ không có loại cô độc ấy. Trong học Pháp, trong tinh tấn, liệu sẽ có loại cảm giác đó không? Không tinh tấn thì mới có thể nhàn rỗi đi cảm thụ loại cảm thụ kia của người thường, có phải vậy không? (*vỗ tay*)

Đệ tử: Gần đây có đồng tu vẫn luôn chi viện con về kinh tế, cho nên con có thể lưu lại New York làm thêm một số việc, và công tác Đại Pháp. Con có cảm giác rằng nhận giúp đỡ của người khác là không đúng lắm. Xin hỏi Sư phụ, nhận thức của con có chính xác không?

Sư phụ: Tôi cũng cảm thấy mỗi từng đệ tử Đại Pháp đều đang phó xuất, tự mình phó xuất và cũng giảng thanh chân tướng. Nếu dựa vào người khác phó xuất, thì thế chẳng phải là làm một cách có điều kiện sao? Nếu người ta không đưa cho chư vị, thì chư vị sẽ không làm chẳng? Khi chúng ta nhận các thứ của người khác thì chẳng phải nhận nợ của người khác? Có an tâm chẳng? Cũng có tình huống đặc thù, cái này cũng không thể nói tuyệt đối được. Học viên mà có công ty thì làm phó xuất nhiều

hơn, ủng hộ các học viên làm hạng mục nào đó, [cái đó] có thể lý giải, tuy nhiên ở tình huống thông thường mà giảng thì tôi cảm thấy không đúng. Dù là làm những việc giảng chân tướng này, thì tôi cũng cảm thấy không đúng lắm. Nếu có thể ở lại đây thời gian lâu, thì hãy tìm việc, sau đó làm [công tác Đại Pháp] ngoài giờ, thế cũng được. Thế nào thì cũng cần là tự bản thân giải quyết vấn đề kinh tế. Không được dựa vào người khác trợ cấp, như thế không được.

Về Pháp Lý là tôi nói như thế, kỳ thực chư Thần coi chư vị là đang mở to mắt nhìn, do đó vẫn là không nên làm như thế. Nếu thực tại không có điều kiện làm thì hãy ở nhà làm các việc khác của đệ tử Đại Pháp. Tôi là giảng rằng có điều kiện thì giảng chân tướng ở đây, nếu không có điều kiện thì quay về quê nhà của mình làm việc giảng chân tướng, cũng như nhau cả.

Đệ tử: Thỉnh Sư phụ giảng một chút về một số thành viên trong mạng lưới hải ngoại của Giảng quỷ gây độc hại cho người Hoa hải ngoại?

Sư phụ: Những cái đó không đáng giảng ở Pháp hội chúng ta. Một sinh mệnh đi con đường nào thì tự chịu trách nhiệm về hậu quả, những người ấy họ đi con đường nào thì ấy là tự họ tuyển chọn. Dẫn chư vị khiến họ minh bạch ra, thì những gì họ nợ họ phải hoàn trả. Người ta làm gì thì đều phải hoàn trả, không hoàn trả thì tuyệt đối không được. Vậy mà khi phóng độc thì họ độc hại bao nhiêu người? Tội nghiệp ấy như núi như trời, họ hoàn trả không nổi, chúng sinh mà họ đầu độc quá nhiều rồi. Do đó kênh truyền thông hễ làm việc xấu, thì tội ấy là to lớn, tôi là nói về sự việc phá hoại Đại Pháp này.

Đệ tử: Các đệ tử Ba Lan nên làm thế nào giúp đỡ các đệ tử ở Trung Quốc Đại Lục? Các đệ tử Ba Lan xin vấn an Sư tôn!

Sư phụ: Cảm ơn mọi người! (vỗ tay) [Đối với] các đệ tử Đại Pháp ở Ba Lan, tôi nghĩ rằng giảng thanh chân tướng thì ở đâu cũng có thể làm, nếu có thời gian thì cũng có thể làm ở địa phương khác, không thành vấn đề, đó cũng là giúp đỡ các học viên ở Trung Quốc Đại Lục. Hiện nay các học viên ngoài Trung Quốc đã khai sáng được một số điều kiện, có sức mạnh ức chế tà ác ở nơi đó, đồng thời cũng đang trợ giúp học viên ở đó nhận thức ra tầm quan trọng của việc bước ra. Những việc ấy đều có thể làm. Chư vị nếu có biện pháp khác thì cũng được thôi.

Còn nói về gửi tiền cho họ, thì đừng làm cái đó. Tiền kia không nhất định sẽ đến tay họ, [mà] họ cũng là người đang tu luyện. Nếu tiền nhiều lên, nhân tâm của họ khởi lên, thế thì trái lại sẽ tạo thành chướng ngại. Họ ở trong hoàn cảnh tà ác, có những địa phương rất gian khổ, nhưng miễn là họ làm tốt, Sư phụ đều đang quản. Con đường của bản thân họ là cần tự họ bước đi. Sư phụ đều cân nhắc cả rồi, những việc đó hẳn là không phải vấn đề căn bản.

Đệ tử: Có những học viên khi đắc Pháp là chưa có chân chính từ Pháp mà nhận thức, yêu cầu không nghiêm đối với bản thân, mà còn khiến những học viên mới quanh họ bị ảnh hưởng từ hành vi phía phụ diện của họ mà không nguyện ý tiếp tục tu luyện. Xin hỏi là họ có thể đắc độ không? [Về] những học viên bị họ ảnh hưởng thì có thể tu bổ những tổn hại mà họ tạo thành không?

Sư phụ: Hễ là vì học viên mà khiến người khác không thể đắc độ, thì vấn đề này là nghiêm trọng phi thường. Đối với người tu luyện mà giảng, chư vị chỉ có thể cứu độ chúng sinh, chư vị không thể huỷ chúng sinh. Chư vị có thể ở thế gian con người mà tu thành Thần, chư vị cũng có thể ở thế gian con người mà huỷ con người, đó đều là việc to lớn như nhau, do đó không được xem nhẹ vấn đề này. Còn như nói về những gì chư vị mắc nợ trước khi tu luyện, thì đều được phân khai rồi, đó là việc khác rồi. Trong tu luyện mà chư vị làm gì đó, thì đã là việc phi thường rồi. Giả sử chư vị thật sự khiến người nào đó huỷ đi rồi, không thể đắc độ, thậm chí cả sinh mệnh của họ trong tương lai cũng không giữ được nữa, thì việc ấy sẽ khiến chư vị vĩnh viễn không thể thành Thần, nghiêm trọng đến như thế, do đó nhất quyết không được làm những việc như thế.

Tất nhiên 'hữu ý' và 'vô ý' vẫn có phân biệt, nhưng chúng ta chẳng phải vì chúng sinh mà đến sao? Tổn thất do ảnh hưởng phía phụ diện là rất nghiêm trọng, lúc ấy chính niệm cứu độ chúng sinh của chư vị đi đâu mất rồi? Chư vị tại sao không cân nhắc đến cảm thụ của người khác? Điều chư vị tu chẳng phải là 'người trước ta sau' [hay sao], là Chính Pháp Chính Giác khi làm việc đều suy xét người khác hay sao? Khi phát sinh mâu thuẫn với người khác là sẽ ảnh hưởng học viên mới, vậy tại sao lại làm như thế trước mặt học viên mới? Vẫn là lấy mình làm trung tâm chứ không nghĩ tới người khác phải không? Chư vị về biểu hiện thì là 'vô ý' nhưng trên thực tế là chẳng phải chính là đẩy học viên mới ra xa ư?

Rất nhiều việc là đều cần chú ý. Làm chưa tốt thì cần bù đắp. Đừng nhận thức một cách quá đơn giản

rằng ấy là học viên mới, rằng do chúng ta hồng Pháp mà đến [với Đại Pháp], rằng không nguyện ý học thì rời đi. Chư vị không được nhìn nhận như thế. Chư vị biết chẳng, chư vị hồng Pháp ấy chỉ là một điều kiện, còn muốn [có] họ hay không, thì Sư phụ mới là quyết định; ấy là Sư phụ mới đúng là dẫn vào, chư vị mà đẩy họ ra, thì đó không phải chuyện nhỏ. Ngoài ra một cá nhân hễ học Đại Pháp, thì họ đã thuộc vào học viên Đại Pháp, cần phải làm cho họ rất nhiều việc. Rất nhiều việc đã làm cho họ rồi, vậy mà cá nhân đó không học nữa, thì hậu quả trong tương lai chư vị có biết sẽ thế nào không?

Đệ tử: Nếu không có bức hại của cựu thế lực, thì con đường tu luyện của chúng con do Ngài an bài nguyên lai là thế nào?

Sư phụ: Việc đã qua rồi hoàn cảnh đã khác rồi, còn hỏi nó để làm gì?

Đệ tử: Thông qua chính niệm chính hành, chúng con có thể kết thúc cuộc bức hại này trước khi Pháp Chính Nhân Gian hay không?

Sư phụ: Trên thực tế các đệ tử Đại Pháp, chính niệm chính hành của chư vị khi phối hợp Chính Pháp đã đang khiến cuộc bức hại này đi đến kết thúc rồi đó. (vỗ tay) Mọi người hãy thử nghĩ, những tà ác kia hiện tại đã thu liễm lắm rồi. Nếu chư vị không mạnh, chư vị làm không tốt, thì vì sao mà chúng thu liễm đối với chư vị? Có học viên bị bắt mà kẻ ác cũng không dám quá bức hại nữa rồi, là vì sao? Chúng chẳng phải vì e sợ tương lai đệ tử Đại Pháp sẽ lôi chúng ra xử trước luật pháp sao? Những kẻ tà ác bức hại đệ tử Đại Pháp tương lai chạy tới chân trời góc bể thì cuối cùng vẫn truy tìm được chúng phải không? [Nếu như] trong cuộc bức hại mà các đệ tử Đại

Pháp đều bị đánh đến không dám ho he gì, thầ m lặ g tiêu tan đi, thế thì tà ác chúng còn sợ gì nữa? Chúng chẳng cố kỵ chi nữa. Những việc mà chư vị làm có thể khiến tà ác hôm nay bị chấn nhiếp, có thể khiến tà ác giảm thiểu từng lượng lớn, ức chế chúng vững chắc, khiến tà ác sợ hãi, không bức hại được nữa, cuối cùng khiến cuộc bức hại tà ác này không thể không kết thúc. Đó chính là các đệ tử Đại Pháp làm ra trước khi Pháp Chính Nhân Gian, thật là xuất sắc.

Đệ tử: Có những học viên không tham gia học Pháp và luyện công tập thể, những học viên như thế có bị nguy hiểm không? Chúng con làm thế nào để trợ giúp những học viên đó tiêu trừ tâm sợ hãi?

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, là học viên mới, mọi người đừng làm gấp gáp lên, cứ từ từ là được rồi. Nhưng cần gắng sức khuyến [khích] họ đến học Pháp tập thể, bởi vì hoàn cảnh học Pháp tập thể đối với việc mọi người giúp đỡ [nhau] đề cao là không thể thiếu được, là cần thiết cốt yếu. Vì sao thời bấy giờ tôi bảo chư vị làm như thế, vì hình thức tu luyện của Pháp này cũng quyết định ắt phải làm như thế. Con người quá khứ vì sao cứ phải xuất gia tu luyện? Họ nhìn thấy một vấn đề, rằng những người kia sau khi quay về thế gian tiếp xúc với người thường, thì sẽ giống như người thường, không thể tinh tấn nữa, ngoài ra họ còn là tu phó nguyên thần, cho nên bảo họ xuất gia rồi tập trung lại. Giữa những người tu luyện với nhau có sự đề cao [nhau lên], có so sánh, luôn luôn có điều mà bản thân người tu luyện muốn nói [chia sẻ], sẽ hình thành một hoàn cảnh tu của người tu luyện.

Nếu không có hoàn cảnh đó, mọi người nghĩ thử xem, như các đệ tử Đại Pháp ngày nay cũng giống như

thế, chur vị quay về xã hội người thường, chính là ở trong hoàn cảnh xã hội người thường. Chur vị nếu không biết tranh thủ thời gian [để tu luyện], hôm nay muốn đọc sách thì đọc một chút, ngày mai lười chút thì đọc bót đi một chút, không có hoàn cảnh này thì rất khó tinh tấn. Rốt cuộc cũng là người đang tu luyện, con người có sức ỳ, con người bị can nhiễu từ thế gian và từ mọi phương diện, [chỉ] dựa vào bản thân chur vị thì rất khó tìm ra thiếu sót. Nhất là vẫn còn không tinh tấn, không đọc sách cho nhiều và nhận thức Pháp cho nhiều, thì chur vị hoàn toàn nhìn không ra chấp trước của bản thân mình. Do đó nhất định phải học Pháp và luyện công tập thể.

Nay đang trong thời kỳ bức hại, có đủ loại nguyên nhân [khiến cho] không thể hoặc không thể thường xuyên luyện công tập thể, tương lai nhất định phải luyện công tập thể. Ở ngoài Trung Quốc Đại Lục rất nhiều học viên tu lâu đều bận rộn rất nhiều việc chứng thực Pháp. Tuy nhiên làm học viên mới mà nói, thì học viên tu lâu cần khai sáng hoàn cảnh cho họ, để họ học Pháp và luyện công tập thể với nhau.

Đệ tử: (văn dịch) Con là một học viên người phương Tây, xin Sư tôn giảng đôi lời, để khích lệ nhiều hơn nữa các học viên người phương Tây bước ra. Hiện nay có rất nhiều hạng mục [việc] Đại Pháp cần học viên nói tiếng Anh.

Sư phụ: Là cần phải tinh tấn mới đúng. Tôi vẫn luôn nghĩ rằng, tờ báo Đại Kỷ Nguyên mà đệ tử Đại Pháp làm đã có ảnh hưởng tương đối lớn trong xã hội người Hoa, kỳ thực tờ báo Đại Kỷ Nguyên đã là kênh truyền thông lớn nhất thế giới rồi, nó vươn đến rất nhiều quốc gia, phủ khắp toàn Mỹ quốc. Ở thành thị nhỏ của Mỹ quốc

tôi đều thấy [nó], diện tích che phủ phi thường rộng, lại thêm website nữa, nhưng dù sao vẫn chỉ là phần những người Hoa thôi. Chân chính ở ngoài Trung Quốc Đại Lục thì xã hội chủ lưu, chủ thể của xã hội, chẳng hạn như ở Mỹ quốc thì xã hội nói tiếng Anh, đó là chủ thể, thì chúng ta chưa có phần làm tập san giảng thanh chân tướng cho họ, như thế được không? Chỉ dựa vào người nói thôi thì rất hữu hạn. Cứ cho là cũng được đi nữa thì chúng ta cũng cần cố gắng thêm phương thức mà có thể khiến nhiều người hơn nữa nhận thức chân tướng, thế chẳng phải tốt hơn sao? Do đó tôi vẫn luôn nghĩ rằng Đại Kỷ Nguyên tiếng Anh mà chưa vị làm thì bao giờ có thể đưa ra, đó chính là một việc tốt lớn nhất. Thực ra các quốc gia khác cũng giống thế. (*vỗ tay*)

Rất nhiều kênh truyền thông của xã hội chủ lưu đều có quan hệ kinh tế với Trung Quốc, một số quản lý, biên tập còn bị tập đoàn lưu manh tà ác Trung Quốc thu mua rồi. Ở xã hội hiện nay, bức hại nặng nề đến thế, sự kiện lớn đến thế, vậy mà ở xã hội quốc tế họ nhìn mà không thấy, vậy có khác thường không? Vậy chấp nhận được không? Đó là phạm tội! Nhưng tập đoàn lưu manh kia chính là tà ác đến thế. Các đệ tử Đại Pháp nếu có kênh truyền thông ngay tại địa phương, thì có thể giải quyết vấn đề ấy. Nếu có thể khiến kênh truyền thông ấy đạt được hiệu quả tốt, thì cần giải quyết vấn đề nhân lực vật lực, vậy cần tăng thêm người làm. Do đó từ điểm ấy mà xét, lượng học viên người phương Tây hiện nay tham gia vào làm quả thực chưa đủ. Về phương diện này, những học viên tham gia làm cũng rất lo lắng.

Tất nhiên mọi thứ sẽ dần dần tốt lên, sẽ có học viên mới tham dự vào, sẽ có học viên mới dần dần nhận thức

Pháp rồi thì sẽ vào, hết thầy đều sẽ trở nên tốt. Tình huống thời trước của tờ báo tiếng Trung cũng giống như vậy, từ thiếu người làm cho đến nhiều người hơn tham dự, từ chưa biết cho đến biết làm, từ chưa quen việc cho đến quen việc, từ chưa thành thực rồi cuối cùng trở nên thành thực. Như vậy tôi nghĩ rằng làm người học viên mới có thể tu trong Pháp, thì có thể để họ tham dự vào một số việc, Nếu họ vẫn chưa thể nhận thức từ Pháp, thì chớ vị thật sự không thể để họ tham dự, vì họ còn rất nhiều việc chưa thể lý giải, còn nhận thức chưa được rằng việc chứng thực Pháp là phải tự mình đến làm. Đó cũng là cứu độ chúng sinh, chúng ta mà không làm thì ai làm?

Là học viên mới, nếu chưa lý giải được, có khi còn tạo ra ảnh hưởng phụ diện đối với họ, huỷ họ, cho nên cần suy xét điểm này cho họ. Để họ hiểu biết rằng những việc chúng ta làm là đang cứu độ chúng sinh, đang giảng thanh chân tướng, vạch trần bức hại. Tôi nghĩ rằng mỗi đệ tử tu lâu cũng đều từng là học viên mới mà thành, dần dần thì [học viên mới] họ cũng thành thực.

Đệ tử: Khi vượt quan, mỗi lần đệ tử đều phát hiện ra cái tư tâm dơ bẩn ấy. Tu luyện lâu thế rồi mà vẫn không trừ sạch sẽ kiên tịnh, thế mà nay đã tiếp cận đoạn cuối cùng của Chính Pháp rồi.

Sư phụ: Cái này không cần sốt ruột, trừ bỏ thứ đó là trừ bỏ ở từng tầng từng tầng, do đó có biểu hiện [của nó xuất ra]. Có những việc mà chớ vị thật sự làm không được thì Sư phụ sẽ làm.

Xã hội người thường chính là thùng nhuộm lớn, hễ buông lỏng bản thân thì sẽ bị ăn mòn, nên ắt phải tu không ngừng, chặn đứng khỏi bị ô nhiễm. Hễ buông

lông thì chúng sẽ đến. Chư vị là người tu luyện, Sư phụ lưu cấp cho chư vị những thứ mà có thể tu luyện ở người thường, cũng là nguyên nhân ấy, vì là để có thể khiến chư vị tu luyện khi phù hợp tối đa với trạng thái xã hội người thường. Không tinh tấn, những thứ của con người sẽ bị dúi vào sơ hở. Nhưng là người tu luyện thì cũng có thể trong tu luyện mà không ngừng tu chính bản thân mình, không ngừng tống khứ đi những thứ bất hảo. Nhưng chúng có thể vẫn còn, không nên cảm thấy như thế tức là bản thân mình không tu tốt, càng không nên hình thành gánh nặng, cái đó trở thành chướng ngại. Có [những thứ bất hảo đó] thì chư vị trừ bỏ chúng đi, tu luyện một cách đường đường chính chính, hành vi của bản thân là không được để chúng can nhiễu. [Khi trong] tư tưởng phản ánh ra, thì kịp thời thanh trừ.

Đệ tử: Vì thời gian Chính Pháp đang tiến tới rất nhanh, [con cảm thấy] giảng chân tướng cho thân nhân trong nhà có khó khăn lớn, cảm thấy không có cách làm thế nào giảng chân tướng cho họ.

Sư phụ: [Về việc] giảng chân tướng cho người nhà, có những học viên quả thực cảm thấy rất khó. Kỳ thực tôi thấy là, phần nhiều đều là [do] bản thân mình vẫn cảm thấy rằng đó là người nhà, đối đãi khác với người ngoài. Chư vị nên nghĩ về họ cũng là một chúng sinh ở thế gian, chư vị trước tiên đừng xét họ như một thân nhân. Chư vị cũng cần xem xem chỗ khúc mắc trong tâm họ là ở đâu, khai mở khúc mắc trong tâm ấy thì điều gì cũng có thể giải quyết. Tình huống thông thường thì trong giảng chân tướng trước hết hãy đừng cân nhắc bảo họ học Pháp, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Đệ tử: Tuy con mình bạch rằng chúng con là rất may mắn, nhưng đôi lúc con cảm thấy không vui. Xin hỏi đó là [vì] phía mà con tu chưa xong phải không? Hay là [vì] phần tiêu nghiệp? Tức là phần nghiệp lực đó?

Sư phụ: Không vui ấy thực ra cũng bình thường mà, làm học viên mới, người ta ở thế gian là sinh ra rất nhiều quan niệm, quan niệm của chư vị về các sự vật khác nhau là có nhận thức khác nhau. Chư vị cảm thấy cái này tốt, cái kia không tốt, người ta là có cảm thụ như thế. Đó là quan niệm con người đang phản ánh. Chư vị bắt đầu tu luyện rồi, và trong một chốc lát mà quan niệm nào cũng buông bỏ hết, cái đó là không thể, vì thế phản ảnh trên quan niệm sẽ ảnh hưởng lên tình cảm, sẽ khiến chư vị có tâm tình không thoải mái hoặc tâm tình vui vẻ.

Ấy là tình huống trong quá trình tu luyện, dần dần chư vị sẽ có nhận thức về Pháp càng ngày càng rõ ràng, chư vị chính niệm càng ngày càng mạnh, chư vị nhìn chúng sinh cũng sẽ càng ngày càng từ bi, thế thì sẽ khác.

Đệ tử: Cuốn «Chuyển Pháp Luân» mới đã xuất bản rồi, [những bản] chưa chỉnh sửa chữ, tức là bản «Chuyển Pháp Luân» cũ thì xử lý thế nào? Có dùng hay không?

Sư phụ: Sách mà, Pháp mà, chỉ vì mấy chữ kia, chư vị chỉnh sửa chúng thì chẳng là xong rồi? Phải vậy không? Chẳng phải không làm những gì không nên làm?

Đệ tử: Văn hoá 5000 năm của Trung Quốc đều là văn hoá của các thiên thể vũ trụ, vậy văn hoá phương Tây có phải là văn hoá của các thiên thể xa xưa không? Phải chăng có quan hệ đến Đại Pháp hồng truyền?

Sư phụ: Chư Thần phương Tây tạo ra con người phương Tây. Dù là phương Đông hay các dân tộc khác

cũng thế, đều là các vị Thần khác nhau tạo ra. Như vậy khẳng định có mang theo đặc điểm của thể hệ của họ. Nói đến văn hoá, nên là nói [đó là] văn hoá con người mà Thần tạo ra cho con người, chứ không phải là văn hoá trên thiên thượng. Bây giờ mà nói toà cao ốc ở Manhattan là như [toà nhà ở] thiên thượng, không như thế đâu, vì nó là do khoa học hiện đại đưa đến, khoa học hiện đại là người ngoài hành tinh mang đến. Văn hoá các triều đại Trung Quốc là mang theo đặc điểm của các thiên quốc đến [để] tiếp duyên, tuy vậy những gì lưu lại ở [cõi] người, ấy vẫn là chư Thần khống chế một cách có mục đích, vì lịch sử con người là để đặt định cơ sở cho Chính Pháp. Văn hoá phương Tây là văn hoá bề mặt được tạo ra vì để con người trong sinh tồn mà chờ đợi Chính Pháp.

Đệ tử: Con cảm thấy rằng quay trở về “Chân-Thiện-Nhẫn” là hết sức khó, xin Sư phụ chỉ giáo như thế nào mới là thật sự vứt bỏ chấp trước từ căn bản?

Sư phụ: Học viên mới thì đừng lo quá. Rất nhiều việc thì chư vị trong [quá trình] tu luyện đều sẽ dần dần minh bạch ra, đều sẽ dần dần nhận thức được. Biện pháp tốt nhất chính là đọc sách cho nhiều, nhất định phải đọc đi đọc lại. [Điều] Sư phụ bảo chư vị tuyệt đối là có chỗ tốt cho chư vị.

Như chư vị thấy, tôi chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi truyền Pháp ở Trung Quốc Đại Lục là có một trăm triệu người đến học. Sau khi tôi rời khỏi Trung Quốc thì không trực tiếp truyền công giảng Pháp, đều là các học viên đang truyền, và làm các lớp chín ngày, nói với nhau rằng có Pháp như thế này. Đành rằng cự thế lực đang khống chế, nhưng vẫn không cản trở nổi,

rất nhiều người vẫn là đang vào học. Tại sao như thế? Pháp này, Ông thật sự có thể chỉ đạo người tu luyện, thật sự có thể khiến người đề cao, thật sự có thể cải biến trạng thái của sinh mệnh. Tà ác của Trung Quốc Đại Lục bức hại đến thế, ở xã hội quốc tế các đệ tử Đại Pháp cũng chịu áp lực rất lớn của tà ác, họ làm sao có thể đứng vững và vượt qua tà ác đó? Là vì họ biết được Pháp này, họ thật sự đạt được đề cao trong Pháp này và trong tu luyện. Tất nhiên ngay lập tức nhận thức rất cao là không hiện thực, mà dần dần thông qua học Pháp chư vị sẽ biết tất cả.

Còn nói về chấp trước, hôm nay Sư phụ bảo chư vị bỏ đi cái này, bỏ đi cái kia, thì đó là có tính cưỡng chế, không phải xuất phát từ nội tâm là muốn buông bỏ. Qua thời gian lâu Sư phụ giảng nhiều rồi và chư vị không chịu nổi thì chư vị sẽ sinh ra oán khí, chư vị sẽ nghĩ 'vì sao tôi phải làm thế?' Tự bản thân chư vị thông qua Pháp Lý mà nhận thức ra, chư vị minh bạch rằng làm thế thì đối với sinh mệnh chư vị có chỗ hay chỗ dở là những gì, thế mới là chư vị thật sự đề cao, chư vị mới có thể thật sự làm được. Bất kể ước thúc nào từ bên ngoài đều không phải xuất phát từ tự nguyện của chư vị, [thì] không phải là chư vị thật sự đề cao. Ước thúc và cưỡng chế vĩnh viễn sẽ không khiến con người cải biến và đề cao, rời khỏi ước thúc kia thì người ta sẽ lại như ban đầu thôi, như thế không được.

Đệ tử: Từ cuộc đàn áp 1999 về sau, [trong những ai] ra khỏi trại cưỡng bức lao động có một bộ phận học viên sang tu Phật giáo. Kỳ thực là có tâm sợ hãi.

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, mang theo tâm sợ hãi thì đi đâu họ cũng không phải là chân tu, họ cũng không viên

mãn được. Sang Phật giáo thì họ sẽ thấy Phật giáo như thế nào. Tất nhiên, là thua xa các học viên nào mà làm được tốt. Khi Đại Pháp đưa cho họ chỗ tốt thì họ tới, khi Đại Pháp bị bức hại thì họ bỏ đi; chỗ tốt thì họ nhận rồi, nhưng khi phản bức hại thì họ không nói gì cho Đại Pháp, họ không nghĩ đến chứng thực Pháp, những sinh mệnh ấy trong mắt chư Thần là xấu xa nhất. Còn nói về làm thế nào bảo họ tu, vậy thì chỉ có thể là khuyến thiện, không có biện pháp đặc thù nào. Muốn gì, thì bản thân người ta nói mới được tính.

Đệ tử: Ở khu vực Trung Đông chiến loạn không ngừng, con người thế gian không có cơ hội đắc Pháp. Con xin hỏi, đệ tử Đại Pháp hồng Pháp ở nơi đó như thế nào?

Sư phụ: Đúng là khó lắm. Những việc này đều là cự thế lực làm.

Cuộc bức hại này nhắm vào học viên Pháp Luân Công, đối với chính phủ Mỹ quốc mà nói, họ biết rằng điều này rất nghiêm trọng. Cái gốc lập quốc của Mỹ là tự do tín ngưỡng, chú trọng nhân quyền. Những người di dân lưá đầu đến Mỹ quốc chính là tín đồ của Thanh giáo, [họ] vì tự do tín ngưỡng mà rời đến miền đất này. Cuộc bức hại nhắm vào đệ tử Đại Pháp là trực tiếp xúc động đến lợi ích căn bản nhất của Mỹ quốc, xúc động đến cái gốc lập quốc của họ. Như vậy vì sao chính phủ Mỹ không quản? Tôi từ góc độ cân nhắc của họ mà nói, [ấy là] cự thế lực đang làm loạn ở vùng Trung Đông, tiếp đó khiến Mỹ quốc vương bận không xuất thủ được, không có đầu óc sức lực để tập trung vào Trung Quốc, không quản được việc bức hại các đệ tử Đại Pháp.

Chính phủ Mỹ nếu mà bây giờ không bị dây dưa bởi các phần tử khủng bố, thì tôi tin rằng chính phủ Mỹ

cũng tuyệt đối sẽ không nhẫn chịu chấp nhận loại tà ác ấy đang điên cuồng đến thế ở xã hội ngày nay đâu, bởi vì Mỹ quốc đóng vai diễn ở thế giới là người duy hộ trật tự, kỳ thực nó chính là cảnh sát quốc tế. Thần vì sao để nó cường đại như vậy? Để nó giàu có? Thần chính là để nó làm việc ấy ở thế giới. Nơi Trung Quốc là sân khấu diễn kịch chính của vở kịch nhân loại, là nơi diễn kịch chính. Nhưng trật tự của kịch trường cũng cần có [người] duy trì, loạn quá thì vẫn là không được, do đó trên thực tế Mỹ quốc quả thực là Thần để nó làm việc ấy. Trung Cộng vẫn luôn mạ lỵ nó là “cảnh sát quốc tế”, [thực ra] nó chính là cảnh sát quốc tế, Thần để nó làm mà. Nếu chính phủ Mỹ quốc quả thực không gánh trách nhiệm ấy, không khởi tác dụng ấy, thì Thần sẽ không để nó cường đại đến như thế, Thần cũng không để nó giàu có. Không phải là người Mỹ đặc thù như thế, mà là Thần an bài nó như thế. *(Sự phụ cưỡi)*

Đệ tử: Gần đây bản thân con cùng một số đệ tử Đại Pháp lân cận có sinh em bé, cảm thấy không có nhiều thời gian giảng chân tướng như trước đây, [cảm thấy] có phần khổ tâm.

Sư phụ: Về việc này thì tôi nghĩ không có vấn đề. Có rất nhiều đệ tử Đại Pháp có em bé. Nếu trẻ nhỏ còn bé quá, thì chiếu cố nhiều hơn một chút là không sao cả, có thời gian chụ vị làm, không có thời gian thì làm chút đỉnh việc có tính phụ trợ là được rồi. Đợi trẻ nhỏ có thể rời khỏi vòng tay chăm nom thì hãy làm nhiều hơn, không sao cả.

Đệ tử: (vấn dịch) Khi chúng con làm triển lãm chống tra tấn, rất nhiều người thường một ngày qua chỗ đó rất nhiều lần, ngoài ra đều đã lấy tài liệu chân tướng rồi,

nhưng một số đồng tu Trung Quốc vẫn cứ ra đón để ấn vào tay họ tài liệu giảng chân tướng.

Sư phụ: Có thể là đã hoán đổi học viên [khác], không biết rằng họ từng cầm tài liệu rồi, nên vẫn lấy tài liệu đó đưa cho họ. Cần chú ý phương diện này. Qua thời gian lâu, mọi người đều quen biết cả rồi, họ cũng đã biết chân tướng rồi, chư vị vẫn đưa tài liệu đó cho họ, chư vị ấn vào [tay] họ, trên thực tế là lãng phí tài nguyên. Không được phân phát như người thường, phát xong liền tính là xong. Chư vị là cứu độ chúng sinh, nếu không thì đến đó làm gì?

Đệ tử: Nghị viện chính phủ bang Atlanta và Georgia đang đẩy mạnh việc thành lập Lãnh sự quán Trung Quốc, có phải là chúng ta giảng chân tướng chưa đủ mạnh? Hay là cự thế lực can nhiễu?

Sư phụ: Họ muốn lập gì thì lập thôi, không quan hệ. Lập lãnh sự quán hay không thì không quan hệ gì với chúng ta, nói không chừng tương lai là lãnh sự quán của ai đấy chứ. (mọi người cười) Đúng thế đó, chúng ta không quản việc của người thường, chúng ta chỉ là người tu luyện. Mọi người thử nhìn xem Trung Quốc hiện giờ ra sao, lần này Trung Cộng đúng là ngồi trên miệng núi lửa rồi, rung rinh chực đổ, bề ngoài đường hoàng danh giá lắm, [thực ra] là bệnh đã không thể chữa rồi, bề ngoài áo quần hoa lệ lắm, bên trong hủ bại hết cả rồi.

Đệ tử: Hiện nay hình thế Chính Pháp ở New York là đến giai đoạn nào rồi?

Sư phụ: Cái này không có giai đoạn, chính là giảng chân tướng, giảng cho người ta minh bạch ra, để con người thế gian đều biết được chân tướng. Trên thực tế

chư vị là muốn biết trạng thái chĩnh thể là thể nào. Kỳ thực, mọi người đều giảng chân tướng như thế, những người sinh sống ở New York biết chân tướng là khá nhiều, một nửa trở lên, rất nhanh sẽ đều minh bạch thôi; những người làm tại New York, nhưng nhà ở thì không tại New York là chiếm một phần nhỏ, hiện nay tình huống là như vậy.

Đệ tử: Vì vấn đề an toàn, cần giữ bí mật, nhưng giữ quá mức thì có trở ngại cho việc học viên liên lạc với nhau, làm ảnh hưởng tích tích cực; làm thế nào để làm chủ tốt hơn nữa việc này?

Sư phụ: Là người tu luyện, làm gì cũng cần nghĩ cho người khác, lại càng cần phải nghĩ cho Đại Pháp. Do đó người khác không nói việc nào đó [cho chư vị], thì trong tâm chư vị cũng đừng không vui. Có những hạng mục là không thể nói ra ở nơi hội họp lớn, không thể để cho người nào cũng biết. Nhiều người biết rồi thì mọi người không chú ý [an toàn] nữa, người này nói người kia nói và đặc vụ của tập đoàn lưu manh ở Trung Quốc biết rồi. Hiện nay hệ thống theo dõi và nghe lén kia đã được làm rất ghê gớm, điện thoại dù bật lên hay không thì chúng đều có thể [lợi dụng để] nghe lén. Do đó vì mục đích an toàn, với rất nhiều việc cứu độ chúng sinh thì trước khi làm là chư vị không thể cho nhiều người biết. Về điểm này mọi người nhất định phải minh bạch, cần thông cảm những học viên ấy. Không phải là che dấu chư vị, mà là không để cho nhiều người biết. Ví dụ như mọi người cần làm triển lãm hội họa giảng chân tướng, trước khi làm thì lãnh sự quán đã gọi điện thoại, đe dọa nhà triển lãm: 'Các người mà để họ dùng nhà triển lãm, thì các người coi chừng, sẽ có vụ nổ đấy'. Việc lưu manh

nào [chúng] cũng làm cả. Một số việc là không thể để nhiều người biết, đã là học viên, chư vị đều nên thông cảm mỗi từng học viên khác.

Đệ tử: Một số học viên làm rất nhiều công tác và góp sức rất nhiều cho Đại Pháp, nhưng trong công tác thường hay nổi nóng, những người như thế có thể tu luyện viên mãn chăng?

Sư phụ: Tôi nghĩ là vẫn không vướng cản được việc viên mãn. Vì sao mà nổi nóng? Tất nhiên đơn thuần một vấn đề nổi nóng thì không thể đủ nói rằng cá nhân đó tu luyện không tốt. Mà phải rồi, vấn đề nổi nóng ấy xác thực sẽ tạo thành ảnh hưởng rất xấu, ảnh hưởng quá lớn đối với học viên mới, hầu như có thể dọa làm người ta rời đi. Vì mọi người đều đang tu luyện, là người đang tu, không phải Thần đang tu, do đó chư vị sẽ tạo thành một số hiểu sai cho người ta [khi chư vị nổi nóng], tạo thành một số can nhiễu. Mặc dù chư vị bất đồng ý kiến, trong tâm chư vị không hài lòng, thì vẫn phải nói một cách tâm bình khí hoà chứ. Các đệ tử Đại Pháp chúng ta chẳng phải là với tà ác trước mặt cũng vẫn biểu hiện đả bất hoàn thủ, mạ bất hoàn khẩu hay sao? Đều có thể nhẫn phải không? Đều có thể tâm [nhẫn] nại mà giảng chân tướng phải không? Vậy lúc ấy chư vị phát hoả thì là vì sao? Người tu luyện phát hoả gì chứ? Giữa người tu luyện và người tu luyện, phải chăng càng không nên nổi nóng? Dù chư vị là ai, chư vị đều là đang tu. Chư vị vì sao vẫn cứ nổi nóng với đệ tử của tôi? Tôi có đồng ý chư vị như thế đối với đệ tử của tôi hay không?

Đệ tử: Vì bản thân con chấp trước nặng quá, tại thời gian Pháp hội đã chụp hình Sư phụ trong lúc vội vàng,

mà hiệu quả cũng không tốt, tự con ngộ rằng thế là bất kính với Sư phụ.

Sư phụ: Vì thế tôi nói chư vị đừng chụp hình. Một số học viên hề thấy tôi liền cứ chụp hình “tách tách tách tách”, tôi thì không sao cả, hình tượng tốt xấu cũng không sao cả, nhưng chụp hình xong chư vị lại cảm thấy không dễ chịu. Sau này hãy chú ý thôi. Phạm là tình huống như thế này, không tiện xử lý thì đưa hết cả cho tôi, tôi sẽ xử lý.

Đệ tử: (Sư phụ: [Từ câu hỏi] này rất nhiều chữ.) Học viên Trung Quốc và Tây phương khi phân phát tài liệu giảng chân tướng có phương thức biểu hiện khác nhau, ví như học viên Tây phương thì toàn là tay đưa truyền đơn ra yên lặng đứng đó đợi người ta lấy, nhưng [người] chủ động tới để lấy thì rất là ít. Còn học viên [Trung Quốc] nhất là đến từ Đài Loan thì toàn là đưa cho đối tượng một cách vừa lễ phép vừa nhiệt tình, thông thường phát được nhiều, nhưng vẫn luôn bị học viên Tây phương [yêu cầu] chỉnh sửa, mà ở nơi diễn chống tra tấn thì lại càng như thế. [Từ] nhiều phương diện chúng con hy vọng họ [các học viên Tây phương] có thể chủ động giảng chân tướng, không nhất định phải đợi người ta [đến].

Sư phụ: Tôi nghĩ rằng, học viên phương Tây khẳng định là có cách nghĩ như vậy, họ cảm thấy chúng ta tu Chân-Thiện-Nhẫn thì cần lịch sự với người ta, nên biểu hiện cái Thiện của đệ tử Đại Pháp. Họ khẳng định là nghĩ như thế, do đó họ không trực tiếp đón người khác, mà đợi người ta tự mình đến lấy. Tôi nghĩ rằng cách nghĩ ấy của chư vị không có sai, nhưng cứu người cũng rất gấp rồi. Đệ tử Đại Pháp rời nhà, bỏ sự nghiệp, khắc phục khó khăn trùng trùng, điều kiện kinh tế cũng rất

có hạn, là để đến đây giảng chân tướng, cứu người, trên thực tế là không dễ dàng gì đâu. Đã là cứu người, vậy chúng ta chủ động thêm một chút thì tốt, nhưng nhất định phải lịch sự.

Lễ phép hơn một chút, chủ động hơn một chút, người khác cũng sẽ không phản cảm, chúng ta đưa tờ tài liệu cho họ, tôi thấy như thế là tốt. Nếu như đợi người ta đến lấy, có thể trong ý niệm của chư vị nghĩ rằng cứu họ và khiến họ đến lấy, nhưng phía con người [trong họ] nếu mạnh hơn phía mình bạch thì cũng không khởi tác dụng. Ví như người ở Manhattan đều rất bận rộn, não họ đang nghĩ việc kiếm tiền, muốn gặp một người nào đó, muốn làm xong một vụ làm ăn nào đó, họ đang đi vội vội vàng vàng, khi họ đang nghĩ đến các thứ ấy, chư vị phát ra niệm kia khiến phía mình bạch của họ muốn tiến tới để tiếp [nhận], [nhưng nếu] phía con người của họ cũng rất mạnh, thì cũng sẽ lỡ mất. Do đó tôi nghĩ rằng, vẫn là lịch sự mở lời gọi chào, chủ động hơn một chút là tốt.

Tôi biết rằng làm như vậy đối với học viên phương Tây là khó lắm, vì họ cảm thấy thế là làm phiền người khác, chủ động làm phiền người khác là rất áy náy. Không phải thế đâu, chư vị nghĩ rằng chư vị là đang cứu người, thì không thành vấn đề. (vỗ tay)

Đệ tử: Giảng chân tướng cho các nhân viên làm việc nơi các toà nhà chọc trời ở Manhattan vẫn còn rất nhiều chướng ngại, chúng con làm thế nào có thể đột phá tốt hơn nữa tầng tầng chướng ngại và quan ái mà cự thế lực đã thiết lập, sao cho chúng sinh trong các toà nhà cao ốc đều được cứu, xin hỏi Sư tôn...

Sư phụ: Kỳ thực, chúng ta tiến tới toà cao ốc giảng chân tướng, thật sự vào được cũng khó, vì mọi người đều đang làm việc. Người ta đều đang làm việc, chúng ta đến giảng chân tướng, người chủ của họ khẳng định là không hài lòng, do đó sẽ có suy nghĩ không tốt về chúng ta. Tất nhiên không nhất định đều như thế cả, có điều kiện thì có thể làm. Đối với viên chức của công ty mà nói, họ thông thường có ba quãng thời gian mà chur vị có thể tiếp xúc, một là lúc đi làm, một là lúc tan sở, và một nữa là lúc ăn trưa, thời gian lúc ăn trưa đa số đều xuống cao ốc. Do đó ba quãng thời gian ấy, chúng ta chọn ra và đến [giảng chân tướng] với họ, có thể hiệu quả sẽ tốt hơn.

Đệ tử: Con là đệ tử đến từ Bắc Kinh, trước khi đi các đồng tu bảo con nhất định phải chuyển lời vấn an đến Sư phụ. (Sư phụ: Cảm ơn, cảm ơn các học viên Bắc Kinh.) (vỗ tay) Đành rằng cảm giác được mọi thời khắc đều có Sư phụ ở bên, nhưng họ vẫn hết sức nhớ Sư phụ, hễ nhắc đến Sư phụ thì đều nước mắt lưng tròng. Hai ngày nay tự thân con tham gia vào các hoạt động của đệ tử Đại Pháp hải ngoại, xúc động rất sâu. Tuy chúng con ở một trung tâm khác của tà ác, nhưng qua thời gian bức hại lâu, có một số đồng tu bị sa lầy vào một loại mô thức 'cứ chiếu theo từng bước mà làm', không tinh tấn và khẩn trương như các đệ tử Đại Pháp ở hải ngoại. Nơi đây có thể thật sự cảm thụ được tiết tấu nhanh phi thường, mỗi đệ tử Đại Pháp đều nỗ lực phi thường. Con cảm thấy chúng con có sai lệch so với đệ tử Đại Pháp hải ngoại. Con nhất định sẽ truyền đạt cảm thụ quanh mình ở Manhattan cũng như tình huống sôi nổi ở Pháp hội New York cho các đồng tu ở Đại Lục. Chúng con thật sự cần bước nhịp nhanh hơn,

‘tinh tấn bất đình’. Xin Sư phụ yên tâm, chúng con sẽ làm được, chúng con nhất định làm được.

Sư phụ: Tôi tin. (vỗ tay) Kỳ thực, về Trung Quốc Đại Lục, do các đệ tử Đại Pháp trong và ngoài nước đang làm như thế này, nỗ lực như thế này, nên có áp đảo mạnh lên tà ác. Đã tạo thành ức chế rất lớn đối với bức hại của chúng, đồng thời một lượng lớn tà ác bị tiêu huỷ rồi. Trong hoàn cảnh như vậy, những học viên có tâm sợ hãi mà vẫn không bước ra, vẫn không ra làm, thì thật sự sẽ mất cơ hội. Có người nói rằng ‘chúng tôi biết rằng Sư phụ là tốt, biết rằng Đại Pháp là tốt, chúng tôi học ở nhà, lén luyện [công]’. Thực ra Đại Pháp truyền cho chư vị, chính là để chư vị cứu độ chúng sinh, chính là muốn chư vị dựng lập uy đức lớn hơn nữa, và có trách nhiệm với chúng sinh. Chẳng phải tôi đã giảng rồi sao, sinh mệnh tương lai là ‘vị tha’, chứ không phải ‘vị tư’. Trong quá trình này chính là bồi tạo nên chư vị như thế đó, vì thế chư vị không thể chỉ có nghĩ đến mình. Sợ gì chứ? Sợ cái này, sợ cái kia. Quả đúng là trong bức hại khốc liệt thì tôi cũng không muốn các học viên đi chịu bức hại, nhưng hiện tại hoàn cảnh dần dần khác đi rồi, thế thì nên chẳng làm tốt hơn chứ. Kỳ thực, chẳng phải những [ai] thật sự làm được tốt ấy thường là từ trong bức hại khốc liệt mà vượt qua hay sao?

Do đó tôi hy vọng các học viên ở Trung Quốc Đại Lục, thật sự nên học tập một chút các học viên ngoài Trung Quốc. Vì để giảm thiểu bức hại của tà ác đối với chư vị, hãy xem xem họ làm gì. Họ rất vất vả, có [những vị] mỗi ngày ngủ rất ít, mỗi người cần làm rất nhiều việc, họ mỗi người đều gánh vác nhiều hạng mục. Tôi nói đó không phải thiếu số đâu, mà là đa số, đều rất vất

vả. Về điểm này, so sánh ra, hoàn cảnh của họ đương nhiên nói lỏng hơn, nhưng đối với đệ tử Đại Pháp mà giảng, tinh tấn nên phải là như nhau. Trong tình huống rất khốc liệt, chư vị không làm, không làm tốt, có thể là tình huống tạo thành, hiện nay tình huống khác đi rồi, thế thì nên phải làm được tốt.

Năm ấy có hằng bao nhiêu tà ác hạ xuống, đầy cả tam giới, trong không khí đều có, hít vào thì chui cả vào bụng, nhiều đến như thế. Đâu đâu đều là tà ác, từng ngọn cỏ từng cái cây đều bị tà ác làm chủ tể. Cỏ ấy sẽ làm chư vị ngã, cành cây sẽ đập vào mặt chư vị, chư vị đi cạnh tường thì bức tường ấy sẽ va vào đầu chư vị. Chư vị cảm thấy hệt như là tự nhiên, [thực ra] đều không tự nhiên, chính là tà như thế. Hiện nay những tà ác ấy đều bị thanh lý cả rồi, hoàn cảnh càng ngày càng nói lỏng. Ở rất nhiều địa phương tà ác hề thấy đệ tử Đại Pháp liền chạy trốn, hoàn toàn không dám đến địa phương đó nữa, là vì địa phương đó các đệ tử Đại Pháp tu được tốt. Manhattan có nhiều đến như vậy đệ tử Đại Pháp ở đây, tà ác ấy vì sao dám đến? Là vì nhân tố cụ thể lực —tựa như dùng chổi quét rác vậy— đang đẩy tà ác lại đây, quét về đây, tập trung về nơi đây, chính là để cho các đệ tử Đại Pháp và chư Thần thanh trừ chúng, nếu không thì hiện nay tà ác tuyệt đối không dám tới.

Hãy nhìn Trung Quốc Đại Lục, ở hoàn cảnh như hiện nay, có những học viên vẫn không bước ra, thật sự sắp mất đi cơ hội rồi. Tất nhiên, rất nhiều học viên vẫn làm được rất là tốt, vẫn luôn đang làm, thật là xuất sắc.

Đệ tử: Có những ngộ ra khác nhau về phát chính niệm ở lãnh sự quán. Có người nói, luyện một bài công rồi phát một lần chính niệm, như thế tà ác không có cơ

hội thờ [nghỉ lấy sức] nữa. Như thế có phải là niệm bất thiện chăng?

Sư phụ: Đối với tà ác mà bức hại đệ tử Đại Pháp thì [cứ] thanh lý. Về tình huống cụ thể thì chư vị tự quyết định.

Đệ tử: Có người ngộ ra rằng, như trên [con vừa trình bày] là dùng tư tưởng con người. Phát chính niệm là nghiêm túc, về Pháp Lý là 'không cầu mới tự đắc, thuận theo tự nhiên'. Luyện xong động công phát [chính niệm] một lần, xong tĩnh công phát [chính niệm] một lần, như thế mới không ảnh hưởng đến tu luyện của bản thân mình. [Con xin hỏi] một bài công mà phân làm mấy giờ đồng hồ để luyện thì có ảnh hưởng gì không?

Sư phụ: Đừng khởi cái tâm nào cả, luyện công là án chiếu theo yêu cầu mà luyện, phát chính niệm thì ngoại trừ làm một cách thống nhất ra thì những thời gian khác chư vị có thể tự mình định [ra]. Tôi nghĩ rằng mọi người luyện công thì [chỉ] là luyện công, chư vị luyện như bình thường [vẫn làm]. Còn như phát chính niệm, chư vị tùy thời tùy chỗ đều có thể phát. Nếu chư vị không mệt thì chư vị phát, đều không có vấn đề. Tất cả những gì chư vị tiêu hao ấy, hết thầy sẽ rất nhanh phục hồi. Chư vị luyện công không phải thật sự là luyện công chỉ là để luyện công thể thôi, luyện công của chư vị là để gia cường cơ chế của chư vị, còn thật sự đề cao chư vị, và khiến chư vị được bổ sung năng lượng thì là cơ chế tự động. Chư vị là hai mươi bốn giờ đồng hồ đều đang được công luyện, đều đang được Pháp luyện, do đó khi phát chính niệm chư vị đã xuất ra bao nhiêu năng lượng thì sẽ không tổn thất, ngoài ra công năng sẽ tự quay về. Các tiêu hao khác sẽ rất nhanh được bổ

[sung], là vì tiêu chuẩn [tâm tính] của chư vị vẫn ở đó. Tôi chẳng phải giảng rồi sao, công cao bao nhiêu là tiêu chuẩn tâm tính cao bao nhiêu, nó là có xích độ [thước đo]. Xích độ ở đó, công không lên cũng không được, rất nhanh sẽ bỏ [sung] lên. Thực ra [tăng] trưởng công quá dễ dàng, ấy là đề cao tâm tính mới không dễ dàng, do đó công của chư vị mới khó [tăng] trưởng lên như thế. (vỗ tay)

Các từ câu hỏi đã được đọc xong cả rồi. (vỗ tay) Các đệ tử Đại Pháp chúng ta mấy năm nay trong chúng thực Đại Pháp, giảng thanh chân tướng, và cứu độ chúng sinh quả thật rất là vất vả. Rất nhiều đệ tử Đại Pháp thậm chí cảm thấy rất mệt nhọc, cũng có rất nhiều người đã khắc phục khó khăn mọi phương diện để làm những việc này. Điều này không thể không nói là các đệ tử Đại Pháp thật xuất sắc. Kỳ thực tôi nói chư vị thật xuất sắc, tôi cũng là nhắc lại lời mà những vị Thần kia nói, ấy là họ nói rằng chư vị thật xuất sắc. Tôi nói chư vị xuất sắc, vậy tôi làm Sư phụ tất nhiên là có chiều hướng [ngiên về] về đồ đệ rồi. Cần khiến chúng sinh bội phục, do đó, dù thế nào đi nữa, mọi người đành rằng trong chúng thực Pháp có xuất hiện rất nhiều khó khăn, xuất hiện rất nhiều va vấp, nhưng các tình huống chính thể của các đệ tử Đại Pháp là càng ngày càng tốt.

Chính Pháp vũ trụ là tất thành, ngay cả an bài của cự thế lực cũng không dám khiến Nó bất thành, mà chỉ là an bài của chúng đang can nhiễu Chính Pháp, tạo thành [tình huống là] rất nhiều việc trong Chính Pháp bị phá hoại, vì thế cho nên nhân tố cự thế lực cũng cần phải bị thanh trừ triệt để. Các đệ tử Đại Pháp cũng sẽ không vĩnh viễn chúng thực Pháp ở nhân gian, là vì thời

khắc Pháp Chính Nhân Gian nhất định sẽ đến. Những việc mà Đại Pháp Chính Pháp tại vũ trụ cũng sẽ nhanh chóng kết thúc. Cả con người cũng biết rằng vũ trụ đang rời xa khỏi hệ Ngân Hà. Nói cách khác, hết thấy tất cả việc này, không chỉ là tôi giảng thôi, cũng không chỉ đệ tử Đại Pháp mới có thể biết, mà ngay cả con người cũng sẽ dần dần biết được.

Hết thấy những gì con người không tin sẽ triển hiện ra trước mặt con người. Hết thấy chỗ mê mà không giải được trong lịch sử, đều sẽ xuất hiện ở nhân gian, đến bước ấy thì chính là lúc Pháp Chính Nhân Gian rời. Hết thấy những gì mà đệ tử Đại Pháp làm, sẽ không cô phụ với hết thấy những gì mà Đại Pháp đã phó xuất để bồi tạo chư vị. Các đệ tử Đại Pháp chứng thực Pháp về chính thể có thể nói là đã đạt được điều mà đệ tử nên làm, làm tròn trách nhiệm. (vỗ tay) Đành rằng đằng sau còn có đoạn đường cần phải đi, đành rằng còn có một số việc cần làm, tôi nghĩ rằng những điều ấy đều không thành vấn đề, là vì thời gian gian nan nhất đã qua rồi, thời gian tà ác nhất đã qua rồi. (vỗ tay) Đoạn đường sau này nên là càng ngày càng rộng, hết thấy sẽ càng ngày tươi sáng, chư vị cũng càng ngày càng thành thực [trưởng thành]. Làm một người tu luyện, nên là càng ngày càng biểu hiện phong thái của đệ tử Đại Pháp. Trong toàn bộ quá trình Chính Pháp, hết thấy những gì chư vị phó xuất, thì tương lai đều sẽ bồi thường cho đệ tử Đại Pháp. Chỉ là nhân loại bị bức hại, gặp phải tổn thất, tương lai cũng sẽ bồi thường cho con người. (vỗ tay) Đại Pháp cần khai sáng tương lai cho nhân loại, con người vào lúc Đại Pháp hồng truyền, và hình thế khi mà các đệ tử Đại Pháp gặp phải bức hại nghiêm trọng, con người vẫn có

thể có biểu hiện chính, những người như thế là sẽ có phúc. Những người như thế là đã hoàn thành điều mà người thường cần làm, do đó tương lai cũng cần sáng tạo hoàn cảnh sinh tồn của nhân loại chân chính cho họ.

Trong tương lai không xa hết thảy đều sẽ phát sinh biến hoá, tuy nhiên là đệ tử Đại Pháp mà giảng, trước khi viên mãn thì chư vị không được có bất kể dao động gì, chư vị cứ làm theo từng bước mà làm những việc mà chư vị cần làm. Chư vị hãy có một tư một niệm chạy sang cực đoan, không suy xét hậu quả, không còn cân nhắc Đại Pháp như thế nào, thì tôi bảo với mọi người, chư vị đều không đi được tốt con đường của mình. Vì con đường ấy là để lưu lại cho tương lai, nên chư vị nhất định phải khai sáng con đường ấy. Mục đích chư vị tu luyện không phải chỉ là viên mãn cá nhân, chư vị cần cứu độ chúng sinh, chư vị cũng đang khai sáng tương lai giúp cho chúng sinh tương lai. Trách nhiệm rất lớn, và báo đáp trong tương lai cũng rất to lớn, chư vị phó xuất dù nhiều đến mấy thì cũng không sánh được với những gì chư vị đắc được trong tương lai. Do vậy, tôi hy vọng rằng mọi người sẽ không ở bất kể hoàn cảnh nào mà bị dao động. Dù nhân loại sẽ ‘bình phản’ hay không ‘bình phản’ cho Đại Pháp, dù tình huống mới có xuất hiện hay không, thì đệ tử Đại Pháp cần cứu độ chúng sinh thì vẫn là cứu độ chúng sinh, hãy làm những gì chư vị nên làm, cho đến tận khi chư vị viên mãn.

(vỗ tay nhiệt liệt thời gian lâu)

Ghi chú: (mọi ghi chú đều của người dịch, chỉ có tác dụng tham khảo).

Dịch từ bản gốc tiếng Hán: [//big5.minghui.org/mh/articles/2004/12/18/91793.html](http://big5.minghui.org/mh/articles/2004/12/18/91793.html).

Có tham khảo bản tiếng Anh: [//www.falundafa.org/book/eng/lectures/20041121L.html](http://www.falundafa.org/book/eng/lectures/20041121L.html).

Dịch ngày: 31-8-2011; hiệu chỉnh phần ghi chú ngày 25-4-2016. Bản dịch có thể được chỉnh sửa trong tương lai để sát hơn với nguyên tác.

- **âm gian, dương gian:** cõi âm, cõi dương.
- **bệnh nhập cao hoang:** trong bài dịch là *bệnh đã không thể chữa*, cũng hiểu là sự việc đã nghiêm trọng không thể cứu vãn (ngạn ngữ Trung Quốc).
- **bì:** lớp da; *nhân bì* → lớp da người (lưu ý là từ khái niệm lớp da người này nếu nhìn từ không gian khác thì có nghĩa khác), *chân bì* → lớp da chân thật (diễn trên chữ nghĩa).
- **bình phản:** ở Trung Quốc sau khi kết tội một ai đó hay tổ chức nào đó, sau đó ‘nhận ra oan sai’ và khôi phục lại thanh danh, trả lại danh dự, thì động tác trả lại thanh danh ấy là *bình phản*; người ta cho rằng dưới chế độ cộng sản, bình phản này nhiều khi chỉ là thủ đoạn chính trị, chứ không phải thật sự trả lại cho người ta những gì đã mất.
- **chính:** một từ *chính* này, một khái niệm *chính* này có mấy sắc thái khác nhau; ta tham khảo các từ trái nghĩa: (i) *tà, oai* với nghĩa là bất chính, không ngay chính; ví dụ: *tà môn oai đạo*; (ii) *phụ* với nghĩa tiêu cực, không chính diện, hoặc chỉ một trong hai chủng vật chất cao tầng; ví dụ: *phụ diện* (mang tính tiêu cực), *vật chất phụ* (hai loại vật chất *chính* và *phụ*); và (iii) *phản* với nghĩa đối lập, trái với lẽ thuận; ví dụ: *phản Lý*; người dịch giữ nguyên cách dùng từ *chính-tà, chính-phụ, chính-phản* này; như vậy, cặp từ *chính-phụ* là không có giống nghĩa mà người Việt thường hiểu (vốn là tương tự với cặp từ *chủ-phó* hơn, ví như *chủ nguyên thần, phó nguyên thần*).
- **chính tín:** đức tin chân chính.

- **chủ lưu:** dòng chính (trong xã hội, cộng đồng, hoặc một quần thể).
- **cơ điểm:** xuất phát điểm, nền tảng để nhìn nhận, đánh giá, thực hiện gì đó.
- **cực tuyệt người từ nghìn dặm** cực tuyệt người vất vả đến từ nghìn dặm, ý nói quá bất cận nhân tình, quá tuyệt tình, không biết nể nang chút lòng thành của người ta (lối nói của người Hoa).
- **Cửu Bình:** viết tắt của *cửu bình cộng sản đảng* (chín bài bình luận về đảng cộng sản), một xê-ri chín bài bình luận do Thời báo Đại Kỷ Nguyên (www.dajiyuan.com, www.epochtimes.com) công bố cuối năm 2004. Chín bài bình luận đăng trên báo về sau này tập hợp thành một cuốn sách.
- **đạ hội năm mới:** chương trình gala biểu diễn nghệ thuật mừng năm mới (Tết Nguyên Đán) do các học viên Pháp Luân Đại Pháp làm; những năm về sau phát triển thành Đoàn nghệ thuật Thần Vận.
- **đất:** tiếng Trung có hai từ là ‘địa’ và ‘thổ’ đều thông thường dịch thành từ ‘đất’. Bài này nhiều chỗ cũng theo thông lệ như vậy. Tuy nhiên trong đoạn giảng Pháp về khái niệm thiên-địa trong mắt chư Thần, thì đọc giả cần lưu ý. Khi nói về ‘đất’ với nghĩa ‘trái đất’, trong khái niệm trời-đất (thiên-địa) thì nguyên là từ *địa* của tiếng Trung. Còn nói về khái niệm như ‘bùn đất’, ‘chất đất’ thì nguyên tiếng Trung là chữ *thổ*.
- **đại hiển:** hiển hiện rõ, *Thiên Thần đại hiển* → Thiên Thần triển hiện rõ ràng qua những điều thần kỳ, Thần tích.
- **đại ma đầu:** tên ma cầm đầu, đầu sỏ; thường được hiểu là Giang Trạch Dân trong ngữ cảnh cuộc bức hại Pháp Luân Công.
- **Đại Lục:** Trung Quốc Đại Lục.
- **giảng thanh chân tướng ở Manhattan:** có một giai đoạn thời gian quãng năm 2004 đệ tử các nơi (kể cả ngoài Mỹ quốc) đến Manhattan, New York để tăng cường hoạt động

giảng thanh chân tướng; có những đệ tử ở hẳn đó một thời gian lâu, có những đệ tử đến vào dịp nghỉ cuối tuần, v.v.

- **khố hình triền:** trong bài này được dịch là *triển lām chớng tra tấ*n.

- **ngoại tinh nhân, ngoại tinh sinh mệnh:** trong bài này dịch là *người ngoài hành tinh, sinh mệnh ngoài hành tinh*.

- **nhất ngôn đường:** thính đường chỉ có một phía nói thôi, trong bài dịch là *[tuyên truyền] một chiều*.

- **phá tứ cụ:** ngay từ thời đầu Cách mạng Văn hoá, Mao Trạch Đông đã phát động *phá bốn cái cũ* này: tư tưởng cũ, văn hoá cũ, phong tục cũ, tập quán cũ; phá hỏng nền văn minh 5000 năm của dân tộc Trung Hoa.

- **Phóng Quang Minh:** truyền hình Phóng Quang Minh (www.fgmtv.org, www.fgmtv.net).

- **tà ngộ:** hiểu sai Pháp nghiêm trọng, ngộ theo đường tà (diễn trên chữ nghĩa); trong một số ngữ cảnh, có thể dùng để chỉ những học viên (ở Trung Quốc) chạy sang phản diện, thậm chí quay lại nhằm “chuyển hoá” những học viên khác.

- **Tân Đường Nhân:** đài truyền hình Tân Đường Nhân, website: www.ntdtv.com.

- **Thanh giáo:** (Puritan) một nhánh của Cơ Đốc giáo (Christianity, Ki Tô giáo).

- **Thần tích:** những điều thần kỳ do Thần làm; ví như triển hiện thần thông lớn, triển hiện những điều thần kỳ lớn.

- **thế nhân:** con người thế gian, con người thế giới.

- **Thích giáo:** tôn giáo xuất phát từ Phật Thích Ca Mâu Ni; đây là cách nói thông thường của người Trung Quốc, kiểu như *Lão giáo, Khổng giáo* (tôn giáo, giáo lý của Lão Tử, Khổng Tử).

- **thành thực:** trong bài này được dịch là *trưởng thành*.

- **thống chiến:** thống nhất chiến tuyến, một trong những thủ đoạn mà trong lịch sử cộng sản vẫn dùng, giả vờ cùng chung một phe để dẫn vào bẫy và sau đó bán đứng, phản bội.

▪ **thu liễm:** chỉ phong cách làm việc, thái độ làm việc ẩn đi, không lộ liễu, tránh để nhiều người biết, không phô trương âm ỹ. *thu* → thu lại, *liễm* → ẩn đi, không lộ liễu ra. Lưu ý là tiếng Hán cũng có cụm từ *Xuân sinh, Hạ trưởng, Thu liễm, Đông tàng*, trong đó chữ *Thu* là chỉ mùa Thu, là nghĩa khác một chút.

▪ **tiết rèn sắt không thành thép** (*hận thiết bất thành cương*) ý nói bồi dưỡng, mài dũa mà chẳng nên người, tiết là không có dạy bảo được (thành ngữ của người Hoa).

▪ **tiên tha hậu ngã:** trong bài này dịch là *người trước ta sau*.

▪ **tinh hệ:** hệ các tinh cầu, hệ các ngôi sao; thiên hà (galaxy).

▪ **tinh thể:** trong bài dịch là *ngôi sao*; *tinh* → ngôi sao (star).

▪ **Trung Cộng:** đảng cộng sản Trung Quốc.

▪ **truyền tiêu:** trong bài dịch là *bán hàng đa cấp* (dịch theo các dùng từ hiện nay ở xã hội).

▪ **tu luyện, mục địa, thành độ:** trong bài giảng Pháp này có đề cập đến chỉnh sửa chữ; trong các bài kinh văn khác cũng nói về việc này, đọc giả cần đọc thêm cho kỹ. Ghi chú ở đây chỉ chú giải bề mặt chữ liên quan riêng bài kinh văn này. (1) **Tu luyện:** chữ “luyện” trong từ “tu luyện” thuộc về bộ “hoả” (trong chữ “luyện” có chữ “hoả”), nhưng khi nói về những gì không phải tu luyện chân chính thì sửa thành chữ “luyện” thuộc bộ “mịch” (trong chữ “luyện” có chữ “mịch”). Trong dịch thuật sang tiếng Việt, cả hai đều được dịch thành *tu luyện*.

(2) **Mục địa:** Chữ “đích” trong từ “mục đích” được đổi thành chữ “địa” (chữ “địa” trong từ “địa phương”, “địa khu”). Nghĩa là “mục đích” được chỉnh sửa thành “mục địa”. Trong dịch thuật sang tiếng Việt, từ này được dịch thành *mục đích*.

(3) **Thành độ:** chữ “trình” trong “trình độ” (cũng có trong “quá trình”, “hành trình”) được chỉnh sửa thành “thành” (có trong “hoàn thành”, “thành công”). Nghĩa là “trình độ” được chỉnh sửa trở thành “thành độ” (hiểu nghĩa từng chữ là *mức độ thành công, mức độ hoàn thiện*). Trong dịch thuật sang tiếng Việt, từ này được dịch thành *mức độ, trình độ* (tùy ngữ

cánh). Cả ba trường hợp chỉnh sửa nói trên, tuy chữ có chỉnh sửa khác đi, nhưng phát âm trong tiếng Trung không đổi.

- **tùng tổ**: trong bài này dịch là *trùng tổ lại mới*.
- **văn hoá đại cách mệnh** hoặc **văn cách**: trong bài này được dịch là *Cách mạng Văn hoá*.
- **vĩ thanh**: phần cuối, phần kết thúc.
- **vô cầu tài tự đắc, thuận kỳ tự nhiên**: trong bài này dịch là *không cầu mới tự đắc, thuận theo tự nhiên*.